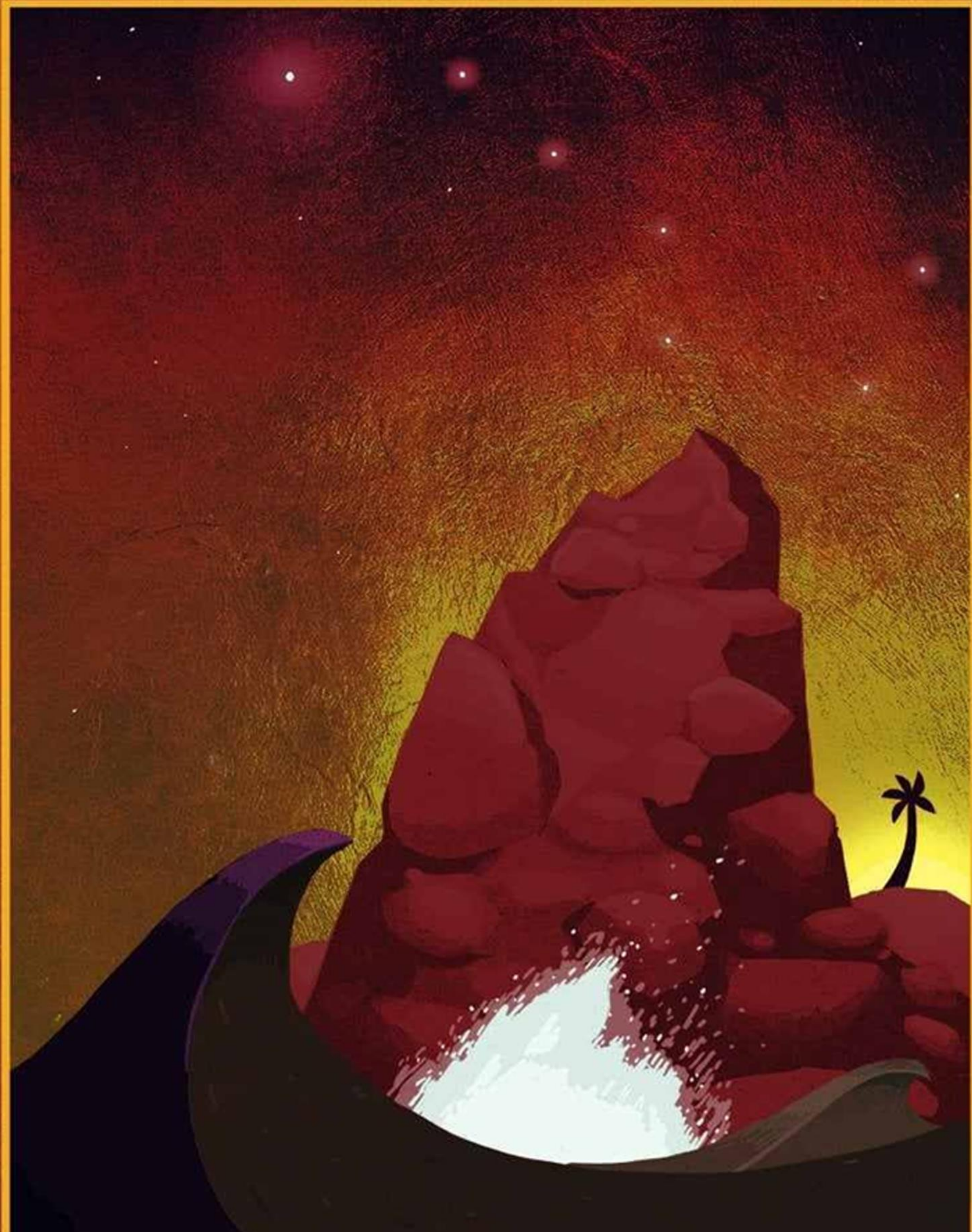

BRONZE AGE MINDSET

BY BRONZE AGE PERVERT

Bronze Age Pervert – Brone Age Mindset

MYŠLENÍ DOBY BRONZOVÉ - VÝZVA

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/bronze-age-pervert-bronze-age-mindset-2018/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

MYŠLENÍ DOBY BRONZOVÉ

VÝZVA

OD

BRONZE AGE PERVERT

Tato kniha je věnována památce Deana Dejana, duchovního bratra, sardinského obra s vysokým nadhledem, muže s nadlidskou fyzickou silou. Byl jsi příliš silný pro tento svět, příteli. Znovu se zrodíš v lepších časech - znovu se setkáme, bojujeme společně!

Ilustrace na obálce od owen cyclops @WesternIdentity

VÍTĚZSTVÍ BOHŮM!

Obsah

Prolog

Toto není kniha filozofie. Je to výzva. Většině těch, kteří nejsou jako já, nemám téměř co říct, tím méně mi záleží na přesvědčování. Je to vyprávění o mých úvahách. Pokusil jsem se co nejstručněji a nejjednodušeji vyjádřit myšlenku, která mě motivuje, a problém, s nímž se potýká život na vzestupu a na ústupu.

K napsání této knihy mě přesvědčili jisté žáby, které mi řekly: „Není to hanba, že se všude množí lži a do vnímavých myslí chrlí své špinavé doktríny? Zvrácenosti - trapné - se rodí po tisících a straší jako nesčetní zkriplení trpaslíci v zrcadlových síních, straší světem, knihami, internetem. Mysl se ztrácí. Jestli budete čekat déle, všechno se rozmlátí na smetí, nezbude nic - všechno se obrátí, celý svět se změní v záchod na bulharské benzínce. Ale viděli jste film Půlnoční expres... a… a jak jste se u něj cítili?“

Ze spánku mě probudili mí žabí přátelé a já vám s velkou odvahou prohlašuji, že jsem tu, abych vás zachránil před velkou ošklivostí.

Když se podíváte některým lidem do očí, uvidíte jakousi dementní energii. Je to čirý hněv nebo touha po moci, nic víc. Nerad špiním tyto stránky zmínkami o jménech nýmandů naší doby. Ale když uvidíte fotku Hillary Clinton(g)ové nebo Adama Schiffa s vytřeštěnýma očima na stimulantech a antidepresivech nebo kdo ví na čem, víte, co mám na mysli. Kolem očí je záhyb, který to prozrazuje, vypadají jako kyborg, který se odchýlil od scénáře, tito lidé mají nelidský pohled a jsou nástroji něčeho jiného. Vidíte to i na šéfech byrokracie EU s malinkýma krtčíma očima za malými brýlemi a malými čočkami, které odrážejí

světlo. Vidíte to v mrtvých robotických očích nových lidských automatů, které řídí státní úřady, DMV, brutálních zombie, které řídí ostrahu na letištích nebo nemocniční „zdravotní“ pokoje pod zákeřnými žlutými zářivkami.

Chtěl jsem odhalit chmurný stín hnutí, který se skrývá za událostmi dnešní doby i těmi dřívějšími. Je to velká síla, která působí jako duch. Skrývá se ve své vlastní temnotě a byla pohlcena zeměmi a národy, takže už ji vlastně není vidět. Ve věcech a na některých tvářích je jen zakořeněna starodávná kvalita. Totéž se říkalo o Hádovi. Někteří říkali, že by cítil velkou hanbu, kdyby nějaký jiný bůh odhrnul závoj na podsvětí, aby bylo vidět všechno to odporné, co tam je. Je tento Hádes naší doby schopen studu? Slyšel jsem také o tom, že takové věci jsou pod mořem, ty nechutné a děsivé věci, které se odhalí, když moře ustoupí před velkou bouří. Odhrnu oponu tohoto železného vězení a ukážu ti, kde skutečně žiješ...

Tajemné věci se ukazují ve snech. Hérakleitos říká: „Všechno, co vidíš bděle, je smrt, všechno, co vidíš ve spánku, je spánkem.“ To jsou slova, která se mi líbí. Snažil se být nesmělý! V jeho době se lidem ve snech ukazovali mnozí bohové, satyři a další věci.

Duchovně je tvůj vnitřek celý mokrý a je v něm obrovská díra, kterou ti obludné síly rozmrdávají mozek a vypouštějí z něj veškerý život a sílu soustředění. Nevidíš se takový, jaký skutečně jsi, ale možná ti to ukáže nějaká noční můra. Jsem tu, abych ti ukázal cestu ven.

Byl tu Empedoklés, filosof, muž s velkým přehledem. Skočil do sicilské sopky Etny, protože věděl, že se znovu narodí jako bůh. Nyní si představte sami sebe před okrajem Etny. Je

suchý a písčitý. Cítíš horko, ale není takové, jak sis myslel, že by mohlo být. Není to romantické. Je jen horko, sucho, nemůžeš dýchat a pach pekelné síry a mokré země a ještě horších věcí v tobě vyvolává starou vzpomínku nebo instinkt k útěku. Postaví tě tváří v tvář prudkosti a brutalitě skály a ty začneš závratně zírat dovnitř. Roztavená skála ti leze do nozder a není to jen tím, že tě děsí. Kdyby to byl velký strach, mohl by to být podnět k akci. Jenže ono ti to plní nozdry banalitou a tupostí obyčejného roztaveného prachu, vidíš šeď a čerň. Připomíná ti to úmorné letní odpoledne u opuštěné benzinové pumpy, uvízl jsi na polní cestě, dusíš se horkem a tolik se práší. V díře vidíš plameny, ale chybí tomu romantika ohně, jak sis ji představoval. Je tohle ono? Připadá ti to jako nic, protože pro tvé oko to nic není. A tak se od ní odtáhneš. Nenarodíš se jako bůh, zůstaneš mezkem. Tvá prolhaná mysl nyní přichází s mnoha myšlenkami, proč je správné se stáhnout. Proč, samozřejmě! Vždyť je tu dobré jídlo, sklenka vína. Možná na tebe čeká nějaká dívka. Její kundička je teplá a lákavá. Empedoklés byl oklamaný.

Ne, neskákejte do Etny, na Mauna Loa, Puyehue nebo Eyjafjallajokull, Titáni světa, i kdybyste se k tomu přiměli, teď už to nepůjde. Tyto portály jsou na věky zavřené. Ale! Jiné dveře jsou pro tebe také zavřené. Čím byla hora Etna pro Empedoklea - existuje něco takového pro tebe? Existuje vůbec ještě něco takového?

Život má v sobě něco, co přesahuje samo sebe. To je mezigalaktický červ, to ti tady nemohu říct, na to si musíš počkat. Ale když nedosahuješ za sebe, jsi mrtvý! Většina lidstva je chodící mrtvola.

Povím ti jiný příběh. V době kamenné se objeví muž, velmi velká ramena, s kyjem v ruce. Lidé věří, že je synem nějakého

boha... smrtelné ženy, která svého podvedla s bohem. Už jako dítě projevuje nadlidskou sílu. Když vyroste, vydá se do nejhlubší divočiny bojovat s velkým jeskynním lvem. Z jeskyně vyjde s kůží lva na zádech. Lev předtím lidi požíral a naháněl jim hrůzu, ale teď ho nosí na ramenou. Na hlavě nosí lví hřívu, na zádech lví kůži a v ruce velký kyj. Tohoto muže začnou lidé uctívat: jeho potomci se stanou rody králů, Sparty a mnoha dalších míst. Jaký byl jeho zakládající čin? Vybíjel nestvůry, lidem zprostředkoval mořské cesty a zkrotil skalní stěny. Nezapomeň však na lví kůži na jeho ramenou. To byl lev z Nemey. Chápeš, co je to Nemesis? V přírodě má velkou očistnou funkci. Víš o opicích, které v určitých obdobích mění pohlaví. V jezerech některých plazů, když se přemnoží a je tam nadbytek odpadu, spustí se v přírodě mechanismus: narodí se jim monstrum. Zrodí se ještěr mnohonásobně větší než normální, který rozsévá zkázu a hubí jezero. Řekové v tuto velkou sílu věřili a uctívali její spravedlnost. V Bibli se objevuje jako alegorie potopy, která ve skutečnosti odkazuje na nezkrotného ducha mořských národů a božskou spravedlnost, kterou přinesli městům, jejichž život ztratil smysl, a na velkou ošklivost světa. Přinesete si do domu lvíče, ale Aischylos říká, že se stane knězem zkázy, až dospěje: v přírodě je nezkrotná síla. Jeho násilí proti přemíře obyvatelstva je božská spravedlnost. Její ničení chabých záměrů rozumu, nesmyslných slov člověka - to je krásné. Tohle znamená síla Nemesis: jen málokdo je vyvolený, aby ji ovládal, ještě méně lidí si uvědomuje, že jsou vyvolení, nebo ví, co s ní mají dělat. Když si Herkules vezme na svá bedra moc Nemesis, stane se hrdinou, který zkrotí svět a učiní ho bezpečným pro města skutečných mužů. Ale to bylo v jeho době a ta naše je věkem přebytku. Je

to jiná funkce. Hvězda Nemesis se jistě vrátí a v některých z vás už jistě hoří.

V době bronzové měli lidé život a sílu, a já už ji vidím, daleko na obzoru našeho světa, ale záblesk tam jistě je - kéž to není přelud!- Vidím, že tento duch se v naší době jistě vrací. Pirátské bandy a bratrstva se vydají na moře, a nejen na moře. Nepřátelé západního člověka a nepřátelé krásy se dozvědí, co znamenalo pirátská rasa, hnízdo pirátů, jaké si Číňané představovali o Holanďanech při prvním setkání s nimi. Chci vás připravit na přijetí tohoto starého ducha - staří duchové se pohybují, zpoza rákosí... silueta se mihotá na pozadí řeky v pozdním létě a já už vidím muže, kteří umí ctít takové podivné staré přátele.

Kéž v nás znovu přebývají a dají nám sílu očistit tento svět od odpadu!

První část: Plamen života

1

Co když jste se nechali zmást v tom, co je život? Udělají to tak, že vám ukážou dvě červené maringotky a zatřesou s nimi před vámi, vy pak zůstanete fascinovaní a tleskáte jako cvičený tuleň. Je to jako v předloňské politice. Měli jste v letech před Trumpem tlusté plešaté obžerství pravice postavené do bojového ringu proti Janet Renové, ženským s pickupy, tenkohubým transnovomužům levice. Měli jste dobré lidi hypnotizované i tímto pořadem: a je legrační vidět tlustého plešatého muže, jak se snaží vydloubnout oči ženě se silným předloktím a mulletem, oba mající pěnu u úst. Oba neříkají nic, jen chrochtají prasečí a předem připravené fráze, formule. Ale mezitím národ trpěl a budoucnost mladých byla ztracena. Když vám namluví, o čem je život, je to o to horší, protože problém neuvidíte hned... ale pak se ukáže o šedesát let později a vaše vnoučata buď neexistují, nebo jsou padesátišesti procentními humanoidy pohybujícími se mezi stíny, nebo jsou urozené síly, ale musí se schovávat pod polorozpadlými budovami, protože jsou pronásledováni. Ale tak musíte pochopit, že jak levice, tak pravice se nechaly obelhat v tom, co je život.

2

Skupina koní na širé pláni, kdy se vůdčího hřebce zmocní divoký duch, začne cválat sem a tam a celé stádo ho následuje v obrovském návalu síly a svobody - Nietzsche o tom mluví. Sám jsem viděl mnoho podobných věcí: byl jsem u velkého vodopádu, shromaždiště mnoha ptáků a jiných zvířat. Přes všechny cykly dějin toto místo zůstává a ptáci, kteří byli svědky příchodů a odchodů lidských civilizací, si ho pamatují po celé

věky a vždy se tam vracejí. Viděl jsem mnoho skupinek malých ptáků, když se mírně změnilo počasí, tento vodopád byl tak velký, že i malý vítr způsoboval, že všude stříkala voda. Slunce vylezlo zpoza mraků a rozprostřelo mnoho malých duh, ptáci se vzrušovali, vylézali ze štěrbin ve skalních stěnách a chlubili se vodními sprškami a duhami, zmítali se a prováděli akrobatické kousky sem a tam.

Jako když Homér říká, že na nějaké asijské louce kmeny hus, a jeřábů a dlouhokrkých labutí se chlubí silou svých křídel nad ní, pak přistávají mezi řekami, na Skamandrijské planině, s velkým rachotem. Nestačí jen říci, jaký to má smysl pro přežití nebo rozmnožování? Určitě nějaký pedant by mohl vymyslet příběh. Ale když vidíš toto chování, není ti tak cizí. Možná, v těch nejšťastnějších chvílích, jsi byl svobodný jednat a cítit totéž: co to má společného s přežitím nebo reprodukcí! Taková těžká nutnost je duchem gravitace, a tohle je opak. Ten malý a stísněný pohled na život... ale ve skutečnosti, život, jaký je, když je svobodný, život v hojnosti zná luxus, přebytek a plýtvání. Přežití a reprodukce jsou vedlejšími efekty něčeho jiného.

3

Nejvznešenější zvířata se odmítají rozmnožovat v zajetí. Mnoho zvířat, nejen člověk, si v pasti zvolí smrt. Ale já myslel, že veškerý život usiluje o pouhé přežití a rozmnožování; ale to nestačí? Ale pokud to nestačí, pak musí zvířata chápat nějak jinak. Velmi často, když myslitelé mluví o „evoluční psychologii“, abstrahují od způsobu kvasinek ke způsobu zvířat a člověka, ale to je zpátečnické.

4

Ve světě vědců existuje sociologie jako ve všem ostatním. To je příčinou mnoha nejasností ohledně biologie a představ o evoluci. Myslíte si, že vám byla dána objektivní pravda, ale mysl biologů je obecně velmi omezená. Pravdou je, že největší mysli vždy směřovaly k fyzice mezi přírodními vědami, pak možná k chemii. Až donedávna, ale i nyní dává biologie jen málo příležitostí k takovému myšlení, které proniká do tajemství přírody, k takovému vhledu do fyzikálních vztahů, který přitahuje nejlepší vědecké mysli. V dějinách byli vcelku skupinou půl na půl. Schopenhauer se s opovržením zmiňuje o lidech, kteří mají své „katalogy opic“ a myslí si, že rozumí přírodě. Darwina samotného Nietzsche nazval malicherným duchem, typem vypočítavce, který rád shromažďuje mnoho drobných faktů a syntetizuje z nich nějakou neohrabanou teorii. Ta teorie je neohrabaná a plná děr. To je největší důvod, proč ji kreacionisté, kteří se také mýlí, dokázali zpochybnit tam, kde nikdy nedokázali zpochybnit teoretickou fyziku. Mezi vědci a biology je mnoho nepoctivosti a hlouposti, když mluví o evoluci a životě.

5

Problém je, že si myslíte, že chci napadnout myšlenku evoluce nebo ji změnit, protože je rasistická nebo nepohodlná, stejně jako ji napadá nebo potlačuje levice a další. To ale není pravda! Poslouchejte: nepotřebujete Darwina, abyste věřili v dědičnost, a dokonce ani v evoluci. Lidé věděli o dědičnosti a různých liniích člověka dávno před Darwinem. V politickém smyslu je propagace Darwinova učení a jeho aplikace na lidstvo velkým dobrem. Levice a její mnozí roboti - o jejich původu budu mluvit později - nechtějí nic jiného než skrývat pravdu o

lidské přirozenosti. A Darwin, evoluční věda ve všech svých podobách, je proti nim velkou zbraní pravdy. V tom všem souhlasím, ale vzpomeňte si na loutky, o nichž jsem se zmínil. Nenechte se rozptylovat hrou s loutkami. Důležité je nenechat se v ostré debatě s hloupým oponentem zmást k tomu, abyste prostě přijali jedinou další alternativu, která je vám předložena. Ačkoli levice, neboli to, co jsem nazval hmyzí člověk, nenávidí evoluční myšlenky aplikované na člověka a bojí se jich, darwinismus sám je produktem hmyzího myšlení. Nakonec vám neukáže cestu z vězení věků. Dědičnost vlastností a vhodnost organismu pro jeho prostředí a naopak, to vše je pravdivé pozorování. A toto pravdivé pozorování o dědičnosti nakonec stačí: nepotřebujete víc, abyste zcela rozdrtili všechny záměry a marnosti hmyzího člověka. Hmyzí člověk se bojí dědičnosti a přírody, nikoli Darwina.

6

Musíte pochopit, že evoluční psycholog, evoluční biolog, darwinista obecně - většina takových lidí jsou velmi dobří, ba dokonce skvělí myslitelé, kteří jsou jen svedeni na scestí - hraje hru návnady a podvodu. Mnohdy si ani neuvědomuje, že to sám dělá. Věří v darwinismus jako v teleologickou víru, že rozmnožování a přežití jsou cíle života, účel, k němuž vše živé směřuje, a že to vysvětluje, jak se život či organismus chová; a také jak je přizpůsoben svému prostředí. Když ho však v tomto směru konfrontujete, popře veškeré pojetí teleologie. Řekne, že v nic z toho nevěří, ale pouze v materiální mechanismus přírodního výběru. Prostřednictvím tohoto mechanismu jsou pomalu vyřazovány ty organismy, které v určitém okamžiku neodpovídají požadavkům prostředí. Procesem analogickým našemu šlechtění zvířat, jako je pes a kůň, příroda sama šlechtí

organismy a život tak a tak, prý náhodně. Neexistuje žádný cíl ani účel, odpoví, jsi blázen! Ale když nedává pozor, začne mluvit jinak. Dělají to všichni. Začne říkat, že to či ono zvíře se chová tak či onak, protože se snaží zajistit si buď rozmnožování, nebo přežití. Vysvětlí tímto způsobem i fyzické vlastnosti, a když se opravdu zapomene, udělá z toho morální princip. Ti nejupřímnější, když vám důvěřují, budou mluvit o rozmnožování jako o snaze a cíli. To je lidské, příliš lidské, ale také velmi přirozené, protože je velmi těžké mluvit o biologii nebo o životě bez teleologie nebo nějakých úvah o cílech či účelu. Zdá se, že fyzika a chemie se zjevně žádným účelem ani cílem neřídí. Ale zvířata se zdají být velmi poháněna motivem nebo účelem a je těžké vysvětlit biologickou vlastnost bez odkazu na její cíl nebo účel. Darwinista tedy neustále zapomíná nebo se snaží změnit téma: ví, že to, co je skutečně zajímavé, je otázka, co pohání život, co vysvětluje chování zvířat a co vysvětluje soulad mezi organismem a prostředím. To je otázka. Mechanismus dědičnosti neboli způsob, jakým se druh utváří, přirozená či nepřirozená selekce, což je vlastně jediný Darwinův poznatek, je ze všeho nejméně zajímavý. Je to vlastně tautologie: ano, pouze ti živočichové, kterým se podařilo rozmnožit, skutečně předávají své vlastnosti dál. Něco, co věděl každý chovatel ovcí v dějinách. Ale že by to samo o sobě vysvětlovalo adaptaci nebo chování zvířat, je nesmysl.

7

Na zimu sbírá potravu myš alpská. Nějakým způsobem přesně ví, jaký podíl jedovatých bylin má zahrnout do zimních zásob, aby je uchovala. Když jich nasbírá příliš mnoho, nasbírané jídlo se stane jedovatým, když jich nasbírá příliš málo, jídlo se zkazí. Existuje příklad, který uvádí

Schopenhauer: dva brouci, a jeden zabije druhého na první pohled. Přitom ten druhý nepředstavuje pro prvního žádné bezprostřední nebezpečí, ale v budoucnu sežere pouze jeho vajíčka. Jak to ten první hmyz ví? Není poučen, ani nevidí. Má velmi primitivní nervovou soustavu. Ví to nějak „v krvi“. Je to velmi specifické a komplikované chování. Takových případů je v přírodě mnoho! Kreacionisté se příliš soustředili na složité fyzické znaky, ale i pro něco takového, jako je oko nebo bakteriální bičík, je možné sestavit příběhy o tom, jak se postupně vyvinuly. Já těm příběhům nevěřím, zní nepravděpodobně a vymyšleně, ale jsou věrohodnější než příběhy, které si musíte vymýšlet v případě chování. A mnoho dalších! Tolik zvířat a jednoduchého hmyzu má tak složité chování, s nímž se už rodí. V určitém okamžiku se postupné vysvětlování stane tak spletitým, že je těžké tomu uvěřit. Vzpomeňte si, prosím, že aristotelsko-ptolemaiovský systém pro výpočet pohybu planet apod. dlouho fungoval docela dobře. Byl opuštěn, protože bylo třeba vymýšlet stále spletitější vysvětlení, aby se podpořil základní a chybný předpoklad geocentrického modelu. Evoluční teorie je dnes pomalu ve stejné pozici, a to nikde jinde než tam, kde se může snažit vysvětlit vrozené chování tohoto druhu. Je zřejmé, že takové chování - chcete-li je nazývat „adaptacemi“ - vzniklo tak, jak je vidíme nyní, kompletní a bez výrazných postupných změn. Jak k takovému „zázraku“ došlo? Toto není kreacionistická kniha - na to nevěřím. Nevěřím ani na „zázrak“, který si vymyslela moderní věda, skrývající se pod slovem „náhodná mutace“ a mávnutím ruky „inkrementální změna“. Neexistuje ani dostatek času, ani dostatečný počet exemplářů, ani druhy pozorovaných „mutací“, které by podporovaly přirozený výběr nebo lamarckismus jako vysvětlení evoluce. Mnoho matematických

modelů, které určují, jak se bude určitá vlastnost v populaci šířit, selhalo - neříkají vám to. Ne, nemluvím o zázracích, ať už je označujete jakýmikoli slovy. A „design“ tu sice je, ale v žádném případě není ani benevolentní, ani inteligentní, ani srozumitelný. V pavoučí síti vidíte tvora s primitivní nervovou soustavou a malou inteligencí „navrhnout“ něco krásného a složitého, a to je klíč k pochopení i celé přírody. Uvnitř věcí je vrozená „inteligence“, podivná, tichá a démonická. Její fungování a cíle jsou nám nejasné. Naše vlastní inteligence je jen její hrubou odchylkou, přiblížením. Ve všech věcech je „inteligence“, která je vrozená v našich tělech dříve než cokoli, co má co do činění s mozkem nebo nervovou soustavou. A všechny „adaptace“, bez ohledu na to, jak moc se o jejich rozšíření v populaci zasloužil přirozená či nepřirozená selekce, nevznikají náhodně, ale spontánní korespondencí určitého druhu mezi organismem a prostředím. Jednoho dne možná objevíme hmotnou příčinu nebo projev této korespondence, nebo řetězec, kterým putuje od skalní stěny a prvků hrubé hmoty až k formám života - existuje nějaký dosud neobjevený „signalizační“ systém. Přizpůsobení však v žádném případě neprobíhá náhodně, a dokonce ani primárně přirozeným výběrem, který je jen jedním ze způsobů, jimiž se v populaci šíří.

8

Skutečně objektivní nebo vědecký přístup k životu by spočíval v tom, že bychom začali bez předpokladů. Nevytvářet si žádné velké příběhy. Vezměte si zvíře a studujte. Studujte, co dělá v přírodě, ne v laboratoři, když je ponecháno v klidu od člověka. Studujte různé exempláře, náladu, chování v různých ročních obdobích, na různých místech, při různé úrovni štěstí a

blahobytu. Nepředpokládejte, co chce v konečném důsledku, studujte, jak se chová dnes, zítra, v daném okamžiku, což je jediná věc, která pro zvíře existuje. Podívejte se do jeho mozku! Velmi pečlivě studujte jeho hormony a jeho vnitřní stavy a klinicky objektivním okem tyto vnitřní stavy korelujte s tím, co dělá, nebo k čemu se řídí - a řídí se v ten den nebo v tu chvíli, ne tím, co si myslíte o „rozmnožování nebo přežití". To je pravá cesta k pochopení zvířete, adaptace, chování a života. Něco z toho se dělá, ale příliš málo a špatně. Nakonec, jste tak odlišní od kozy, psa nebo dokonce mravence, že se na takové bytosti díváte a opravdu zůstáváte zmateni? Určitě je třeba provést skutečný výzkum, který jsem právě jmenoval, už jen proto, abychom přesvědčili tvrdohlavé. Ale chování zvířete by pro vás bylo naprostou záhadou, kdybyste si sami nebyli velmi podobní; ale hned pochopíme, proč medvěd, který se zlobí na včely nebo si hraje pod břízou v hustém lese, nebo ještěrka, která se bojí a kličkuje mezi kameny, dělá to, co dělá. Pro nás, kteří jsme jim také podobní, to není žádná záhada. Milujeme psy, protože tak upřímně a bez přetvářky vyjadřují to, co jsme a chceme i my. Oni i ostatní domácí zvířata nás uklidňují, protože podporují jakousi bezstarostnost, která je pro život zvířat normální, nezatíženou myšlenkami na minulost nebo obavami o budoucnost, z nichž žádná ve skutečnosti neexistuje. Ženy jsou ve svém přirozeném stavu tomuto stavu také blízké nebo celkově bližší, z čehož pramení velká část jejich půvabu a síly (moderní výchova, která učí ženy být přehnaně uvědomělé, úzkostlivé o budoucnost, abstraktní neurotičky atd. jim ve skutečnosti do značné míry bere jejich sílu a zároveň jim namlouvá, že jsou tvrdé nebo drzé; přehnaně uvědomělou ženu však činí bezmocnou a bez šarmu). Je však třeba studovat

vnitřní stav zvířete, nyní v tom a nyní v onom stavu. Co by vlastně řeklo objektivní zkoumání organismu? Co chce život?

9

Darwin a jeho styl myšlení by nikdy neudělal takový dojem a nikdy by neměl takovou sílu, kdyby byl prostě nepravdivý. Darwinismus je vlastně pravdivý, ale jen za určitých podmínek. Není to ani „polopravda“, je to vlastně plná pravda o určitém druhu života, ale chybou je myslet si, že popisuje veškerý život. Darwin bez Malthuse nemá smysl, ale právě proto má Nietzsche pravdu, když o obou říká, že popisují pouze život v Anglii, přesněji řečeno v Anglii té doby. Počátek průmyslového věku a Anglie jako první národ, který vyřešil problém dětské úmrtnosti: to jsou relevantní fakta. Anglie mohla kolonizovat tak velkou část Nového světa, protože byla první zemí, která tento problém vyřešila. Mnozí nějakým způsobem kritizují španělský nebo portugalský model kolonizace, ale musíte vědět, že Portugalci měli milion obyvatel, když s Jindřichem Mořeplavcem zahájili éru objevů. A z této populace bylo mnohem méně mladých mužů, kteří se mohli vydat na velmi nebezpečné plavby; někteří tvrdí, že jen při těchto plavbách zemřela až čtvrtina nebo více. Neměli mužskou sílu na osídlování vzdálených zemí, ale pokračovali ve starém modelu „elitní nadvlády“, kdy si bratrstva dobyvatelů často brala místní manželky apod. Naproti tomu Angličané mohli nyní transplantovat celé populace, protože měli nadbytek lidí. To však stále nestačilo. Města se přeplnila, špína se stala nesnesitelnou, protože nejnižší vrstvy se hemžily novými monstrózními průmyslovými stroji. Životní podmínky dělníků hluboko do 20. století byly vyloženě pekelné: Marx a jeho následovníci měli přinejmenším v tomto ohledu pravdu, a proto

se na těchto podmínkách mohli přiživovat. Byly to poměry bídy a nouze podobné nebo horší, než jaké vidíme v chudinských třetího světa. Řešení problému kojenecké úmrtnosti znamenalo, že tyto nižší vrstvy vložily veškerý přebytečný příjem do podpory dalších hladových krků, nikoli do zlepšení kvality života dětí, které měly: jen exponenciální nárůst lidské biomasy! A to je Malthusův a Darwinův svět, život ve špíně, život v nouzi. Darwinismus popisuje život v extrémním stresu. Z tohoto velmi dílčího pohledu si myslí, že objevil pravdu o životě obecně, ale zvíře v podmínkách extrémního stresu, stísněného stavu, pozorované a sledované, špinavé, bité a vězněné, jeho život přísně reglementovaný od toho, co by chtělo dělat, kdyby bylo ponecháno samo sobě, vám neprozradí tajemství toho, co je život. Bude to velmi zavádějící příklad, a to je základ darwinismu a všech myšlenek, které z něj vycházejí. Je to životní filozofie činžáku a slumu, pracovního tábora pod širým nebem.

10

Žádné trápení není horší než pocit, že jste v pasti. Moje nejhorší noční můry jsou o tom, že otevřu dveře, abych se ocitl ve stejné hliníkové cele, pořád dokola. Vyčerpání, které se dostaví po dlouhé šachové noci, kdy spíte a v mysli se vám zdají opakované nesmyslné tahy, znám jen málo horších forem utrpení. A to samovolně, vyčerpáním, ale ještě horší je, když vás omezuje vnější síla nebo bytost, a přitom máte plně pod kontrolou svého ducha a sílu, alespoň na začátku. Takový stav je nesnesitelný i pro nejušlechtilejší zvířata, která volí smrt, je-li to nutné, nebo alespoň jakýkoli způsob úniku, ať už je jakkoli bolestivý. Mnozí Karibové, uvěznění v otroctví, zemřeli, protože to nemohli vydržet, někteří si překousli ruce, aby unikli

řetězům, a snášeli jakoukoli bolest, aby unikli zajetí. Germánské matky zabíjely kojence, když se k nim blížily římské legie: Tacitus popisuje život germánského válečníka, který celý život zasvětil válce a slávě, nikdy se nestal domácím! Na Masadě i jindy Židé zabíjeli vlastní děti, aby unikli poddanství, když byli ještě vznešeným národem. Xenofón v Anabázi popisuje, jak matka s nemluvnětem skákala z útesu na Urartu, aby unikla postupu řecké armády: stejná svědectví vidíme v Japonsku na Okinawě, matka skáče z útesu. Buddhističtí mniši ve Vietnamu se upálili a udělali Západu velkou ostudu. Proto Nietzsche říká, že ušlechtilé národy nesnesou otroctví, buď jsou svobodné, nebo vymřou. Pro některé typy života neexistuje „přizpůsobení“ otroctví. Co je to za národy, které si zvolily přežití za každou cenu? Cena, kterou zaplatili, byla zrůdná a takový národ se stává zrůdným a pokřiveným, pokud to přijme. Rozdíl mezi panskými rasami a ostatními je jednoduchý a pravdivý, řekl to Hegel, kopírující Hérakleita: ty národy, které si v konfrontaci zvolí raději smrt než otroctví nebo podřízenost, to je národ panský. Takových je na světě mnoho, nejen mezi Árijci, ale také mezi Komanči, mnohými Polynésany, Japonci a mnoha dalšími. Zvíře tohoto druhu však odmítá porobu a podřízenost. Je velmi smutné být svědkem těch dob, kdy takové zvíře nemůže ani uniknout, ani se zabít. Jednou jsem viděl jaguára v zoo za sklem, aby se na něj všichni hmyzáci v lidské podobě mohli dívat a ponižovat ho. To zvíře pociťovalo ušlechtilý a neodbytný smutek, když ho všude pozorovaly podlézavé opice, dokonce ani ne opice, které se mu posmívaly pohledy. Mohl říct - viděl jsem to! Mohl poznat, že žije v simulovaném prostředí a že nemá sílu se hýbat ani žít. Jeho smutek mě zdrtil a navždy si budu toto zvíře pamatovat. Už nikdy nechci vidět život v takovém stavu!

11

Ještě před pár týdny jsem byl před nočním klubem ve městě, které je stále nedotčené hygienou prvního světa: dobře osvětlené a čisté ulice bezpečné pro ženy mají vysokou cenu pro náladu města. Na tomto místě by vláda a byrokracie nemohla rozšířit svá pravidla a snahy o úklid, ani kdyby chtěla. Existuje pak mnoho zákoutí a skrytých koutů, které nemá nikdo pod kontrolou. V téhle zemi nikoho se pohybuje mafie, tolik úchylů, je tu nějaká kriminalita, ale ta se drží většinou na velmi nízké nebo nenásilné úrovni, protože místo je plné policistů mimo službu na objednávku a nepochybně i zvrhlíků zahraničních i domácích, a kdo ví, čeho ještě. Život bez takového zázemí mi připadá téměř nesnesitelný, takže tady jsem se cítil svobodný, ale myslím, že byl po dni v útlumu a glycin působil. Musel jsem si vzít i 600 mg theaninu a po spoustě kávy jsem se rozplýval... pod zákeřnými žlutými neony jsem stál a díval se na vyhazovače téměř v transu. Přemýšlel jsem, jaké to je být jím. Byl ostražitý, věděl, jaký postoj má při své práci zaujmout a jaký pohled očí napodobit. nebo se tvářil, že je ostražitý, a byl impozantní v široké postavě pod koženou bundou s nárameníky vojenského typu, ale v jeho očích byla laskavost nebo jemnost. Možná by to chtělo nějakou schopnost vnímání, aby to člověk viděl, a pochybuji, že ho kvůli tomu chátra ze strany zákazníků často vyzývala, ale viděl jsem, jak se občas utápí ve smutku a nudě při pohledu do dálky. I já jsem se díval po dlouhé široké ulici, většinou prázdné, až na malé skupinky opilců, šlapek, pár bavičů, v dálce byla velká fontána na náměstí osvětleném ze všech stran. Nevím proč, možná na mě dolehl klid požehnaných aminokyselin, ale můj pohled se stočil k jednomu z činžovních domů na kraji silnice. Uprostřed

budovy svítilo jen jedno světlo a já v duchu bloudil, kdo tam bydlí a jací jsou, a pak také, jaké by to bylo, kdybych byl kluk nebo holka, kteří tam bydlí. Mnohokrát jsem si přál, ani ne tak být někým jiným, ani ne nesmrtelným, ale žít mnoho různých životů najednou a nebýt omezen jen na jednu věc. V takových chvílích nálady, kdy jste zároveň klidní a cítíte se svobodní, se každý detail života stává zajímavým, vše nabývá charakteru obrazů z klidného snu, které se střídavě představují a nepohnou vámi tak či onak, protože je prohlédnete. Přemýšlím pak alespoň jako o zoologickém experimentu, jaké by to bylo být Vietnamkou, majitelkou nehtového studia, nebo dokonce obézní Angolankou středního věku provozující pedikúru s růžovými stěnami... ano, žádná forma lidského života není v takových chvílích pod mou úroveň. Dokonce jsem měl sny, že jsem dveře nebo váza, kterou mohu svobodně pozorovat - představuji si jen to vidění, uspokojení ze zvědavosti, a ne tisíce starostí, které se musí týkat těchto lidí, které chci obývat. Ale hlavně pak, když se k této láskyplné zvědavosti přidá nějaký náhlý příval energie, začnu přemýšlet o lidech, jako jsem já, přibližně mého věku, a jaké by to bylo být jimi, co si myslí okamžik po okamžiku, co je táhne tím a tím směrem. Cítím pak velkou touhu po nich a také po sobě a přemýšlím o přátelství, které bych s nimi mohl mít, a o velkých úkolech, které by mě mohly čekat. Cítím se tím sužován jako téměř erotickým podrážděním, které je rozptýlené, a velkým smutkem a podrážděním, že nikdy nebudu vědět, kdo v té budově u toho okna žil, nikdy neuvidím, co viděl při pohledu ven. Tyto způsoby... to všechno je moje verze „lásky k lidstvu“. Z toho druhého abstraktního typu nic neznamená a ti, kdo se jej dovolávají, melou sračky.

12

Velmi mladí berani, velmi mladí jeleni i v době, kdy jsou plaví, dávno předtím, než se objeví rohy, si hrají na boj s narážením hlavami. To je v očekávání rohů, které vyrostou. Nikdo je to však neučí, ale mají to v krvi. Co bylo u tohoto zvířete „dřív“, vývoj rohů, nebo „znalost“ a vůle bojovat tímto způsobem? V jevu, jako je tento, se skrývá tajemství a pravda o evoluci a životě.

13

Boj o prostor - zdravé zvíře, které není v nouzi, není zmrzačené, není v pasti, hledá v mládí nejprve prostor. Zvíře hledá prostor ve fyzickém smyslu, teritorium. Tento význam však není hrubě fyzický, uvádím to jako živý obraz, který platí pro mnoho zvířat, která usilují o vlastnictví konkrétního území. Ale obecněji je třeba to chápat jako něco jiného, prostor k rozvoji vrozených schopností. Opice, která žije na stromech, usiluje o schopnosti ovládnout koruny stromů, bobr usiluje o vlastnictví řeky a břehů a rákosí ve svém dosahu, mnohé velké kočky samozřejmě usilují o ovládnutí skutečného území a nároků na kořist a partnery v tomto území. Velké kočkovité šelmy, lovecké šelmy usilují o plné využití drápů, tesáků, rozvoj čichu a dalších smyslů, aby rozšířily svůj dosah v prostoru. O tyto věci usilují, protože chtějí ovládnout hmotu. To vše je vyšší organismus organizující se k ovládnutí hmoty v okolním prostoru. Úspěšné zvládnutí této hmoty vede k rozvoji vrozených schopností a rozkvětu organismu, což mu umožňuje ovládnout další hmotu, zužitkovat tu nižší, aby živila tu vyšší. Je to mobilizace hmoty k rozvoji vrozeného charakteru nebo myšlenky či osudu - to platí nejen pro potravu doslova. U společenských zvířat probíhá analogický proces v rámci

sociálních vztahů nebo sociálního „prostoru“: dochází zde k některým důležitým změnám, ale princip je stejný. Důležité je pochopit, že jde o cyklický proces: organismus usiluje o ovládnutí prostoru, prostředí, o ovládnutí hmoty způsoby, které jsou specifické pro jeho schopnosti, a v důsledku tohoto ovládnutí hmoty dochází k rozvoji jeho těla, smyslů a všech jeho schopností a k rozvinutí jeho vrozené předurčené formy nebo přirozenosti, v čase, jeho konkrétní forma rozkvétá na jaře jeho ročního období. To vše vyžaduje právě osvobození od boje o přežití nebo čas mimo něj, oddech od tohoto tlaku. Pokud jde o rozmnožování, zvíře v přirozeném stavu o něj v tomto bodě ani nebude usilovat, ani na něj nepomyslí. Velmi daleko od svých cílů: usiluje o to, aby se stalo silným, obratným, aby zvládlo problémy a pocítilo rozmach svých sil, a nejen pocítilo, ale vnímalo, že tomu tak skutečně je, intuitivně vnímalo své ovládnutí svého prostoru. Teprve po plném rozvinutí svých sil a ovládnutí prostoru specifického pro jeho potřeby přichází potřeba či touha po rozmnožování. Rozmnožování je vedlejším účinkem živočišné touhy po vybití sil, poté co je dosaženo mistrovství nad prostorem. Z tohoto důvodu se množí nižší živočichové rozmnožují velmi rychle a ve velkém spěchu, ale čím vyšší a organizovanější je forma života, tím složitější jsou její vývojové potřeby, tím delší je doba rozmnožování a tím zranitelnější je vůči stresu z konkurence o přežití. Živočichové, kteří se „vyvinuli“ v podmínkách intenzivní konkurence, jsou v jistém smyslu „zakrnělí“, méně krásní, méně inteligentní, méně velkolepí. V přírodě existuje mnoho „frakcí“ a mnoho cest, které táhnou opačným směrem. Musíte se naučit vnímat tajnou řeč přírody a to, k čemu směřuje: existuje jedna cesta, která směřuje k produkci vynikajícího jedince. Je to cesta, která řídí vyšší život; přežití a rozmnožování jsou pouze vedlejšími

efekty této cesty. Život je nanejvýš základní, boj o vlastnictví prostoru.

14

Některé věci mi rozproudí krev mnohem víc než přímá fyzická výzva. Jednou jsem vyšel z posilovny a nějaký Chad ke mně přišel a začal mě osahávat. Pak jsem zjistil, že mi osahává kapsy, že se snaží zjistit, jestli mu někdo neukradl chybějící věci. Přišlo mi to velmi zábavné. Bylo po tréninku a já byl velmi klidný, ale nijak mě to neurážělo, částečně jeho chování nebylo vlezlé, přestože dělal, co dělal. Byla to možná forma uctívání svalů. Ale málokdy se cítím víc naštvaný při narušení svého soukromí, než když jím v restauraci sám a někdo si přijde sednout hned vedle mě, když je celý podnik prázdný. Nejzákeřnější ze všeho je, když přišla skupinka čehosi, myslím, že byli z indického subkontinentu nebo Han, a posadili se hned vedle mě v úplně prázdné restauraci a začli jíst s otevřenými ústy. I ten zvuk, méně věcí drásá na nervy a neustále se vnucuje do tvého prostoru víc než zvuk takzvaného lidského stravování. Jiné zvířata, která při jídle vydávají zvuky, mi nevadí, naopak, považuji to za roztomilé. Různé druhy i v rámci jedné skupiny živočichů - odmítám slovo druh - mají velmi odlišné životní potřeby. Krev se mi proti mé laskavosti a soudnosti začne vařit, i když přebývám u dívky a ona trvá na vypnutí klimatizace nebo zavření okna, protože „je jí moc zima“. Mám rád otevřené prostory a mírný chládek a s tvory, kteří mají rádi stísněné a přehřáté bytí, se nedá žít společně. Domnívám se také, že bílá rasa, nebo spíše některá uskupení v jejím rámci - ras je mnohem víc, než si lidé chtějí připustit - je obecně nepřátelská ke způsobu života kmenů, které mají rády těsně uzavřenou existenci. Jde o biologické požadavky toho či onoho způsobu

života a žádné zákony, žádná společná víra nemohou takové odlišné typy sblížit. Míšenec takových typů by se pravděpodobně narodil a zůstal by fyziologicky zmatený nebo nemocný.

15

„Whoremony“: Energie a vyšší život jsou to samé — Kdybychom měli velmi vyspělé senzory, kterými bychom mohli pozorovat vnitřek zvířat z velké dálky a velmi podrobně, aniž bychom je rušili, aniž by se cítila podrážděná nebo utlačovaná naším působením, mohli bychom se dozvědět mnoho o tom, co život znamená. Z pozorování mnoha odlišných na různých místech bychom mohli zjistit, jaké podmínky zvíře v životě obecně vyhledává. Takové senzory by musely být mnohem dokonalejší než vybavení, které máme nyní, a ukázat, jaké části mozku jsou aktivovány, aby bylo vidět, jak to souvisí s krevním tlakem a srdeční frekvencí, s působením imunitního systému, s hladinou různých zánětlivých a protizánětlivých ukazatelů, a především s rovnováhou a působením různých hormonů na tělesné systémy, na mozek, a jak tyto souvisejí s tím, co zvíře v danou chvíli dělá. Veškeré informace, které o tomto tématu nyní máme, jsou nanejvýš základní. Lékařská literatura je zmatená, je prezentována s velkou důvěrou, ale je zkorumpovaná penězi, kariérou a dalšími zájmy všeho druhu. Vědecká literatura je méně známá a sama o sobě zůstává rozporuplná. Známe nanejvýš několik vztahů o tom, co znamená například zvýšená hladina štítné žlázy nebo kortizolu v tu a tu denní dobu, a její mnohostranné účinky na různé tělesné tkáně a systémy. Nemáme skutečné celkové pochopení toho, jak se takové věci vzájemně ovlivňují, ani co znamenají pro celkové procesy v těle, tím méně v životě

organismu jako celku, a těch několik málo, kteří se o takové pochopení pokusili, jako Ray Peat, je považováno za podivíny. Ale není možné pochopit, co znamená život, ani co organismus pohání, ani co znamená nějaké konkrétní chování nebo fyzická adaptace, dokud se tím nezačneme zabývat. Kdyby biologové byli poctiví lidé, snažili by se postupovat tímto způsobem, bez předpokladů, jen shromažďováním pozorování o různých organismech v různých situacích. To však dělali jen velmi málo a vždy je to zkresleno jejich různými záměry a předsudky. Samotná data, která máme k dispozici, jsou proto v tuto chvíli příliš kusá a bude trvat desítky let, než získáme to, co je potřeba, i kdyby badatelé začali hned. Bude to až génius věků, kdo bude skutečně schopen pochopit a vysvětlit kompletní pohled na to, jak hormony v organismu působí. Není v tom žádná ironie: Já ironii nedělám! Pochopte, že nerozumím přiteplenému pojetí „ironie“. Hormony jsou klíčem ke smyslu života tím nejzákladnějším způsobem, a pokud vám to zní „redukcionisticky“, pokud si myslíte, že věci příliš demystifikuji, je to proto, že si myslíte, že víte, co nevíte, nebo si myslíte, že to vědí vědci, i když to ve skutečnosti nevědí. Tyto látky, viděné novýma očima, jsou čistá Velká magie. Řídí všechny cykly růstu organismu a jeho rozpadu. Dokážou proměnit malé mládě nebo malou gorilu v obřího slona nebo půltunového stříbřitého hřbetu na zelené dietě, dokáží proměnit hubeného člověka v herkulovského poloboha nebo přimět silného muže, aby na sebe vzal podobu ženy, a změnit sklony a pocity, což odráží magickou proměnu některých zvířat, která si mění pohlaví podle signálů, jimž zatím nerozumíme. A to ani nezačínáme popisovat různé významy štítné žlázy, progesteronu, různých neurotransmiterů a mnoha dalších, které působí jedním způsobem na nervový systém, jiným na střeva,

jiným na imunitní systém, které řídí dělení buněk a zachování jejich funkcí způsobem, který je zatím pro lékaře i vědu záhadou. Teprve úplné pochopení těchto skrytých látek odhalí plnost života v jeho slávě! Studium života jako „černé skříňky“ vedlo k nedorozuměním, protože pozorovatelé jsou nepoctiví a hloupí a podají zprávu o nějakém ději, ale ne o tom, co mu předchází nebo následuje, ani o jeho místě v životě živočicha, ani se nesnaží vytušit ze svého nitra: studium hormonů, kromě mnoha jiných vnitřních procesů organismu, jim zabrání takto lhát. Například zvíře může jednat jedním způsobem pod stresem a tlakem, ale pak se zdá, že dělá stejnou činnost z ducha otevřenosti a sebeprosazení, a stejná činnost nebo chování může mít ve skutečnosti biologicky zcela jiný význam: to ukáže působení hormonů, neurotransmiterů, cytokinů v těle. A já vám řeknu, co pravděpodobně objeví! Zatím se o rozluštění tajného jazyka těchto požehnaných látek pokusil pouze Ray Peat, člověk obdařený velkým a mimozemským porozuměním. Dozvíte se, že existují nejméně dva druhy života. Obvykle myslíte na živou a neživou hmotu - jak zvláštní, že nejprimitivnější jazyky, aglutinační chrčení neandrtálců jako baskičtina, nerozlišují mezi rodem podstatného jména, ale mezi živou a neživou hmotou! Zajímalo by mě tedy, jak by nazvali kvasinky. Pochopte, že existují dva druhy života a kvasinky se liší od vyššího života. Vyšší život samozřejmě znamená také mnoho fantaskních a záhadných věcí, ale ve své nejzákladnější podstatě souvisí s diferenciací a strukturou. Kvasinky jsou „amorfní kapka“, která se rozpíná, zatímco vyšší organismus má v sobě různé části s různými funkcemi, různé orgány, různé systémy. Pohlaví se liší, protože se rozmnožuje pohlavně, a někteří to považují za hlavní rozdíl, asexuální versus sexuální rozmnožování. Je však zřejmé, že „diferenciace“ u vyšších

organismů jde mnohem dál. A aby si organismus zachoval funkci různých orgánů a různých systémů v sobě, obětuje schopnost expandovat a rozmnožovat se bez rozdílu, jako to dělají například kvasinky. Můžete to považovat za „obětování“ této schopnosti, nebo prostě říci, že tyto dva způsoby či tendence, expanze a replikace buněk na jedné straně a zachování vyšší či diferencované funkce na straně druhé, jsou ve vzájemném rozporu. Řídí je různé hormony a neurotransmitery, přičemž estrogen a serotonin jsou „stresové“ látky, které řídí dělení buněk, ale štítná žláza a progesteron jsou látky, které řídí zachování funkce. Není tedy správné nazývat estrogen „pohlavním hormonem“, ale stresovým hormonem, a jeho větší podíl v těle ženy je dán tím, že žena je vystavena většímu stresu kvůli nárokům na vnitřní dělení buněk a menstruaci. Obraz samozřejmě není zdaleka úplný, ale vede k mnoha dobrým postřehům. Uvážíme-li to z druhé strany, ze strany patologie, nevybíravé dělení buněk, návrat „primitivního života“ v lidském těle se nazývá rakovina, která vypadá a chová se velmi podobně jako houba. Naopak ze strany zdraví se struktura těla zachovává do té míry, že buňky úspěšně velí energii, a tak, abychom mluvili umělecky, ale správně, na jedné straně jsou hormony, které podporují energii buněk, právě ty, které podporují zachování funkce, tedy štítná žláza a podobně, zatímco hormony, které podporují „ochablost“ a které ubírají energii, jsou právě ty, které podporují dělení buněk, záněty, produkci volných radikálů, rozpad řádu a funkce. Na hluboké úrovni to musí souviset se základní pravdou přírody, že struktura a energie musí být totéž, že energie není tak „rozptýlená“, jak si ji představujeme, ale má vnitřní „inteligenci“ - toto slovo je v tomto případě velmi špatné, protože jde spíše o nedokonalý intelekt našich mozků, který je

pouhým přiblížením této prapůvodní a prvotní Vůle. Tato Vůle je všemohoucí. Její podoby jsou nekonečné. Nijak se neliší od Hérakleitova ohně, všudypřítomné energie ve hře, uvnitř všech věcí, která se snaží uspořádat a přeuspořádat do vzestupných, nadpřirozených objektů. Její záměr je záludný a přesahuje naši schopnost porozumět mu slovy. V životě organismů se snaží uspořádat do vyšších a diferencovanějších forem, tedy konkrétně usiluje o vytvoření jednoho nejvyššího exempláře. Národy jsou oklikou přírody k velkým exemplářům, a proto je třeba národy, které vznikly z přírody, zachovat v jejich odlišných formách. Stejně tak z toho všeho vidíme, že estetické těleso má nejvíc kosmický význam, a právě kvůli tomu, co jsem dosud řekl, jsou estetická tělesa „oknem na druhou stranu", protože jsou vrcholem přírody. Bohové, kteří jistě existují, ale zůstávají skryti, mají ta nejkrásnější těla, jaká si dokážeme představit - zjevovali se starým Řekům ve snech. V protikladu k tomu existuje nadbytek hmoty, který vidíme na obézních lidech, a vůbec ochablost, duchovní obezita nejen moderního života, ale i mnoha historických forem života, domácího života na vesnici, vesnické kanalizace, zaplivaných údolí, matriarchátu a domestikace, otroků, znečištění měst postavených na špíně, život v bažinách, život lidského zvířete zhroucený na pouhý život, život pro život, jak se esteticky, morálně, intelektuálně, fyzicky zvrhává do kvasinkové formy. Na druhé straně je život nesmrtelných bohů, kteří žijí v čistém horském vzduchu, a znakem tohoto života, kde se energie shromažďuje k tvorbě vyššího řádu, je estetická postava, tělo ve své slavné a božské kráse. Co tedy mysl? No, stejně jako jsou vzácná krásná těla, je ještě vzácnější mysl ve stejném stavu. Snažme se v našem zchátralém, rakovinném a zapáchajícím světě o to, co je konkrétní a čeho se můžeme pokusit dosáhnout.

Ti, kdo zapomínají na tělo, aby usilovali o „dokonalou mysl“ nebo „dokonalou duši“, ani netuší, kde začít. Pouze fyzická krása je základem pro skutečnou vyšší kulturu mysli a také ducha. Pouze slunce a ocel vám ukáží cestu.

16

Šimpanz v přírodě nikdy neonanuje, ale v zajetí ano, co to znamená? V přirozeném stavu je příliš zaneprázdněný, jednoduše řečeno. Zabývá se zvládáním prostoru: řeší problém života na stromech a pod nimi, ovládá, co se dá, ovládá sociální vztahy v honbě za mocí a postavením. Zbaven této snahy o rozvoj a sebezdokonalování upadá do nesmyslné masturbace, do zajetí, kde cítí, že je ve vlastněném prostoru, a tudíž marnost veškerého svého úsilí a veškerého svého konání. Onanie moderní společnosti souvisí s její údajnou „hypersexualitou“ a neplodností. Ve skutečnosti nejde o hypersexualitu, ale o degradaci ducha do ochablosti rozptýlené a slabé sexuality. Život ve vlastněném prostoru se vyčerpává z energie prostřednictvím nízkostupňové nesmyslné podrážděnosti - a nofap (zdržení se masturbace) je jakýmsi kargokultem, který se snaží obnovit energii v pořádku, na cestě vzestupu. Někdy je to ovšem úspěšný kargokultem, ale zda funguje, nebo ne, se pozná obvykle do týdne. Neštěstí na tom všem je, že ž*ny mají na takové věci výjimečně dobrá tykadla, a když se muž od těchto tlaků osvobodí... vidí to z velké dálky. Mají instinkt vyhledávat povznášející se život a vysávat ho, ony i druh tím dosahují svých cílů, ale vy jste vykrváceni a někdy z vás zůstane jen slupka. Vracejí život zpět do podrážděného stavu a svým vysáváním životní esence zničily mnoho velkých úkolů.

17

Vždycky mě přitahovala špína a hlína, protože něco ve mně intuitivně vědělo, že je to jediné podhoubí života, jak existuje dnes, v němž najdete skutečné „mezery“, „díry“, kde je jeho dosah omezený nebo slabý. Vždycky jsem cítil, že v těch nejčernějších čtvrtích červených luceren, mezi děvkami a feťáky, úchyly a ještě horšími lidmi, s nimiž jsem si vždycky vybíral večeře, když jsem měl tu možnost, je nějaká skutečná svoboda. Líbily se mi historky, které mi vyprávěly, některá mi ukazovala dopisy od pomateného španělského inženýra, který si ji chtěl vzít, jiná mi vyprávěla příběh o potratu, který její kamarádka prodělala v koupelně starého úchyla, a jak ho splachovaly do záchodu a pak jeho jméno napsané na kusu toaletního papíru. Právě v tomto světě a téměř jedině v tomto světě si dnes můžete začít brousit drápy, které vám dala příroda, pokud vám tedy nějaké dala. Bohužel pro člověka s dobrými tykadly je snadné poznat, že i tento svět stínů má nanejvýš podmíněnou existenci. Pravdou je, že tyto „díry“ povolují, protože oni nebo lidé, kteří vytvořili strukturu, v níž mistři lži operují, jsou dostatečně chytří na to, aby věděli, že tyto „volné prostory“ potřebujete: jsou pro manipulátora velmi užitečné. Podívejte se, jak Japonci, tak proslulí svou láskou k zákonu a pořádku, přesto vždy umožňovali jakuze provozovat prostituci a pervitinové sítě a ještě horší věci. Takové věci mají v japonské společnosti vážnou funkci, jakou měla v západní společnosti mafie a další instituce. Jen kreténská vláda se takového světa zcela zbaví, a naštěstí máme na Západě nyní velmi hloupé vlády. Jejich dny jsou sečteny. Se smutkem si nakonec po prvním vzrušujícím návalu svobody v tomto zatraceném světě uvědomíte, že i tyto prostory, ačkoli nejsou tak všudypřítomně

„vlastněny“, mají portály a brány obsazené tím, kdo vlastní všechno ostatní. Přesto je to lepší než nic, protože v tu chvíli je to všechno ještě daleko... v pozdní letní noci, kdy vás zkorumpovaný právník požádá, abyste špehovali libanonského majitele striptýzového klubu, a vy jste na dvoře s dvacetiletou prostitutkou, která vám na jazyk dává kokain, a cítíte, jak vás noční oceánský vzduch naplňuje touhou po velkém moři... možná skoro zapomenete na dusivý vzduch gravitace venku a budete se pár minut cítit jako zvíře před okamžikem lovu.

18

Když mluvím o „whoremonech“, můžete si myslet, že jsem materialistický redukcionista, nebo říkám, že jste jako stroj. To je postoj mnoha vědců nebo možná jen sektářů vědy. Ve skutečnosti se k tomuto postoji hlásí mnozí levičáci, ačkoli nikdy nedokážou vysvětlit, jakou morální sílu mají jejich „práva“ a „soucit“, pokud nepocházejí od Boha nebo nemají nějakou realitu v lidské přirozenosti. Když říkají, že jsou ateisté, nikdy jim nevěřím: ateisté se chovají jako Stalin nebo Brežněv, ne jako presbyteriánská učitelka. Pravdou je, že ti, kdo tvoří jádro moderní levice, jsou morální fanatici. Není v nich ani kapka ateismu nebo relativismu. Neužívají si čistého vzduchu skepticismu a nikdy ho neužívali. Duši nebo svobodnou vůli vždycky propašují, když se nedíváte. Ve skutečnosti je to vzrušuje a jednají ze zášti, dokonce ze zášti vůči sobě samým. Chtějí mít pocit, že to nemají pod kontrolou, „donutily mě k tomu hormony“: co jsi to tedy ty kromě svých hormonů, genů, vrozeného instinktu? „Mohou za to geny“, „může za to prostředí“, „může za to ekonomika nebo útlak“ - všechno verze teorie prostředí, teorie neurotika podle Nietzscheho. Takto se také mohou přimět k víře v transgender:

jsou to lidé, kteří věří, že hmota může být nějakým způsobem zkažená a že všichni máme odhmotněné duše s mužskou nebo ženskou podstatou. Celá snaha nově definovat identitu, a to nejen sexuální, jako záležitost rozhodnutí, tedy rozhodnutí učiněného svévolně, svobodně, volbu intelektu nebo rozumu, je jejich zoufalou snahou najít nové ospravedlnění pro svobodu vůle, duše neomezené přírodou nebo biologií. Takové věci nedávají smysl, když si uvědomíte, že jste svým tělem a že kromě něj žádné vy neexistuje. První řádky Iliady to objasňují: máte jakousi „duši“ mimo své tělo, jen to nejste vy. Je to stín. Je to zcela homosexuální.

19

Někteří si myslí, že tento názor vás zbavuje odpovědnosti za vaše činy. Ve skutečnosti jste však zodpovědní za mnohem víc než jen za své činy. To, o čem se říká, že vás biologicky omezuje nebo určuje, je ve skutečnosti to, co jste. Ono sice omezuje vaše činy podle jemu vrozených způsobů toužení a jednání, ale vy jste to, a ono se rozhodlo být, takže ve skutečnosti jste zodpovědní za mnohem víc, jste zodpovědní za to, co jste. Jste zodpovědní za dobré i špatné věci, které se vám dějí, za jakoukoli nehodu nebo nemoc, kterou můžete zažít! Ve skutečnosti se vám to všechno mělo stát přesně tak, jak se to stalo v okamžiku vašeho narození nebo početí, a dokonce i předtím, v okamžiku, kdy si vaši rodiče vzájemně pohlédli do očí. Mezi vámi a tímto zábleskem není v zásadě žádný rozdíl.

20

Zvířata chodí ve stavu permanentního náboženského opojení. To je přirozený stav mysli a intelektu, momentálního vnímání i u člověka. Slyšel jsem nějakého počítačového blázna

říkat, že náboženství je „starší zážitek virtuální reality", aby ospravedlnil svůj podvodný průmysl. Ne, denudovaný stav ducha a intelektu, kdy chodíte „demystifikovaní" a „rozčarovaní", je stavem virtuální reality, a to stavem hrozným. Po nejdelší období, o němž máme v současnosti povědomí, po statisíce let v paleolitu, chodili lidé jako zdravá zvířata ve stavu, který bychom dnes nazvali náboženským deliriem, ale který je ve skutečnosti výchozím stavem veškerého vědomého a polovědomého života. I dlouho po příchodu civilizace mnozí lidé setrvávali v tomto stavu nebo tak činili ve zvláštních ročních obdobích či svátcích, kdy se člověk mohl vrátit do svého svobodného a přirozeného stavu. Teprve civilizace a zejména zemědělská civilizace tento stav zakázala a uvrhla většinu lidí do polotrvalého represivního nebo depresivního rámce. Že to odpovídá působivým dílům a rozvoji vyšší civilizace a vyšší kultury, a dokonce je to jejich předpoklad, by nemělo být překvapivé: většina lidstva příchodem zemědělství strašlivě trpěla i tělesně, namáhavou prací na zádech, podvýživou, která se projevuje menším vzrůstem a štíhlejší stavbou koster zemědělců, zničením zubů, atrofií mozku a dalších orgánů. Zemědělství umožňovalo stálý zdroj potravy, nárůst počtu obyvatel a především udržení elity, osvobozené od těchto excesů, která žila paraziticky na mnoha lidech. Zemědělství však člověka jako zvíře zlomilo a domestikovalo. Chápete tedy, co je to „odčarovaný" světonázor? Musím se smát „sekulárnímu světonázoru", odčarovanému světonázoru, který je ve skutečnosti světonázorem či náladou zlomeného rolníka. „Věda", údajně jeho obsah....ta zde ani není relevantní.

21

Nejraději se procházím po městě během dne úplně opilý, na velmi přeplněných ulicích nebo na promenádě u moře či řeky, s nádobou, která možná vypadá jako ledový čaj nebo voda, ale je plná alkoholu. V noci mě to tolik nebaví, ale přes den se procházet ve stavu velkého nadšení a energie poháněné alkoholem nebo nejlépe nějakým druhem vína, které vás nabije energií k velkému a svatému vzteku. Nemyslím opravdu vztek, protože se uvnitř směju, ale rád se takhle procházím, poznávám lidi, všelijak osočuji cizí lidi, nic mě nebaví víc. Často jsem si v těchto chvílích říkal, jaké by to bylo a jak požehnaný by byl život, kdybych se takhle mohl cítit pořád, a ne jen když piju, a taky za to nikdy neplatit. Alkohol by se mimochodem nikdy neměl používat k odbourání stresu, protože po jeho vypití, a dokonce i následující den, dochází ke zvýšení hladiny kortizolu, takže se nepříjemné pocity ještě zhorší. Ale napadlo mě, jaké by to asi bylo, kdybych se takhle cítil pořád, a že určitě existují nebo existovali lidé, kteří se tak cítí. Neříká se, že tento svět je plný mutantů? Proč ne mutant, který je neustále plný takového druhu euforie... ale ještě víc, proč ne jen jeden soubor emocí nebo jedna emoce. Přemýšlel jsem v těchto chvílích o tom, jaký by mohl být život, kdyby vás ovládal jen jeden konkrétní pocit, a jestli existuje člověk, který neustále cítí jen ten nejčistší a nejintenzivnější hněv a nic jiného, nebo který cítí jen velmi specifický druh radosti a žádný jiný pocit, dokonce i smutek určitého druhu dělá život krásným a může být podnětem k velkým věcem. Dokonce i panika je lepší než otupělost propagovaná v naší době. Jaký by byl tvor, který by vždy cítil jen něco takového, a proč takový nemůže existovat? Byla by to zrůda nebo bůh, nebo by byl v každém případě posedlý bohem.

Představujete si, že by geniální muži nebo řekněme vědci v dějinách chodili s čistou hlavou, „odčarovaní“, rozumní, s upjatým postojem vědeckých sektářů a materialistů? Žádný velký objev nebyl nikdy učiněn silou rozumu. Rozum je prostředkem, jak sdělit - nedokonale - některé objevy ostatním, a v případě přírodních věd metodou, jak se pokusit toto sdělení učinit jistým a přesným. Ale nikdo nikdy neučinil objev prostřednictvím sylogismů, prostřednictvím rozumu, prostřednictvím této provizorní formy přenosu. Velcí matematici viděli prostorové vztahy, stejně jako velcí fyzikové viděli a do jisté míry i cítili fyzikální vztahy. Při kontemplaci matematických forem je téměř cítit fyzikální geometrické vztahy a celá matematika se v jádru týká geometrických vztahů, i když to tak nevypadá. Srovnejte euklidovský důkaz Pythagorovy věty, založený na sylogismu, který vám nepomůže pochopit nic z toho, o co ve skutečnosti jde, s imagistickým důkazem tří hranolů, díky němuž vnímáte, fyzicky vnímáte i ve svém těle, proč je tato věta pravdivá. Gauss, kterého si oblíbili i nudní scientističtí skřítci natolik, že mu dokonce Google věnoval karikaturu, je známý tím, že řekl něco jako: „Mám to, teď to musím pochopit.“ To znamená, že základní prostorový vztah, který hledal, viděl a cítil, ale teď ho musí přeložit do nedokonalého jazyka matematiky pro ostatní. Celá matematika a vůbec celá věda - matematika je pouze prototypem a nejpřesnější z věd - je tedy o definicích, nikoli o důkazu, nikoli o postupu nebo - což je absurdní! – „o algoritmu“. Všechny velké vědecké objevy, údajně velká díla „rozumu“, jsou ve skutečnosti výsledkem intuice a náhlého uchopení myšlenek. A všechno takové náhlé uchopení a dosažení je založeno na tom,

co bychom za jiných okolností nazvali jakýmsi náboženským opojením: závisí na stavu mysli, kdy je vnímající část intelektu naprosto soustředěná, průzračná, a přesto poháněná tou nejneúprosnější energií, energií proniknout. Přímé vnímání je již „intelektualizované“ a ve skutečnosti mnohem bližší vrozené „inteligenci“ věcí než myšlenkové sylogismy. Žádný vědec, který by za něco stál, nikdy necítil hrdost na to, že při řešení problému používá algoritmy nebo metodu pokus-omyl. Ano, feministky mají pravdu, že „věda“ je v tomto smyslu patriarchální, že je „znásilněním“ přírody. Skuteční vědci jako Galois jsou monstra vůle a převaha mužů v tvrdých vědách se vysvětluje tímto povahovým zaměřením, stejně jako tím, že mysl mužů je více než ta ženská schopna trvalého soustředění na jednu věc (ženy jsou lepší v multitaskingu). Existují ženy, které byly skvělými vědkyněmi, ale stejně jako ženy, které byly skvělými šachistkami nebo básnířkami, jsou pravděpodobně duševními lesbami.

23

Moderní nevolník jen nahrazuje umělé předsudky pověr a vesnických babských povídaček pověrami vědy, které dostává hotové od autorit z řad popularizátorů vědy. Miluje je kvůli bytostnému pohodlí, které mu podle jeho názoru poskytují díky technice. Je to kargokultista - neví nic o tom, co se děje s objevy vědy, ani o způsobu, jakým se látka mezi vědci předává, má jen propagandistickou představu o některých výsledcích. Tím se nijak neliší od víry ve Velkou magii, jak o vědě smýšlí mnoho primitivů - Velkou magii bílého muže. Problémem není ani tak podstata vědy, protože ta může být velmi užitečná, stejně jako kterékoli jiné populární náboženství: problémem je duchovní rámec, do něhož staví akolytu. Dává mu pocit, že má moc nad

přírodními procesy, které jsou v současnosti ve skutečnosti velmi špatně pochopeny. Tím, že odstraňuje prvotní strach - jediný druh bázně, který mnohé pohání -, vnáší do člověka toxickou směs samolibosti, arogance, brutality a fanatismu, která je jen povrchně, dokud jsou dobré časy. Věda jako populární náboženství nepřináší žádnou opravdovou útěchu, ale naopak živí jakousi falešnou pýchu, pýchu v plivání na sebe sama - zní vám to povědomě? Mělo by to znít povědomě především ženám. Mnohé z nich to vlastně činí ještě servilnějšími vůči autoritám, o nichž se předpokládá, že rozumí technice a manipulují s ní. To je její účel, přimět mnohé, aby se podřídili, což by nebylo špatné, kdyby se nepodřizovali pánům lži. Z toho všeho stejně vidíte, proč k osvícení nemůže nikdy dojít, ale také proč kritici osvícenství, jako většina Heideggerových stoupenců, jdou špatnou cestou. Mají pravdu, když tolika slovy říkají, že vrozený charakter každého člověka je v jistém smyslu jedinečný, biologie příliš specifická, mnohem více než jednotnější charakter zvířat. U zvířat budou mít mravenčí dělníci nebo dvě ovocné mušky naprosto stejný vrozený charakter, ale člověk je každý trochu jiný. Z toho vyvozují závěr, že žádná společná „cesta" nemůže stačit všem, ale že jediná autentická cesta pro vás může vycházet z potřeb vašeho nitra. Každé lpění na vnějším kodexu, náboženství nebo ideologii je „neautentické" a představuje v podstatě formu ovládání mysli, vaše přejímání cizích myšlenek, nevhodných pro váš vlastní metabolismus, biologii, zvláštní podmínky pro růst nebo rozkvět. Ano, je to pravda, Nietzsche zacházel tak daleko, že se vyhýbal čtení všeho, co napsali jiní, aby si nenakazil mysl! A byl to mutant s velmi specifickou biologií - takové typy často jsou, a měl pravdu, že pro ně může být fyziologie, strava, tím nejnaléhavějším nezbytným výzkumem.

Nikdy však nezapomněl, že základním faktem přírody je nerovnost, a na to tito lidé, Heideggerovi následovníci i Heidegger sám do značné míry zapomínají. Je šílenství žádat obyčejného, prefabrikovaného člověka, aby si vytvořil vlastní cestu, vlastní „náboženství“—mnozí nacházejí útěchu a smysl pouze v podřízení. Je dobře, že tomu tak je, a neměli by se za to stydět. Tolik moderního idiotismu je založeno na zahanbování těch, kteří by v podřízenosti našli opravdové potěšení! Dlouhý řetěz bytí drží pohromadě rozkaz a poslušnost. Mnozí se od sebe navzájem tolik neliší, ani jejich životní podmínky nejsou tak odlišné. Nakonec i vy, ať jste jakkoli výjimeční nebo geniální, jste s průměrným člověkem spojeni mnoha biologickými vazbami, takže byste oba udělali dobře, kdybyste věnovali pozornost tomu, co je společné, zejména pokud jde o tělo. Tělo není soukromá věc: „individuální“ tělo je pravděpodobně nemocné. Univerzální tělo, správný typ objevený starořeckou vědou a uměním, není něco, co byste rozvíjeli pěstováním vlastních „individuálních“ zvláštností, libůstek a buzerantství. Biologie funguje podle typů a stupňů projevů, nikoli podle rozvoje „jedinečných“ osobních výstředností. Správně pochopená věda nám pomáhá pochopit typy, druhy, skutečné štěpení přírody. Věda sama o sobě není příčinou našich problémů, vašeho „odcizení“, ani nemá žádný obsah mimo to, kdo a k čemu ji používá. Věda je skvělým nástrojem, protože nám může odhalit biologické podmínky veškerého života a vztahy mezi jednotlivými typy života. Může, jak předpověděl Nietzsche, vyřešit otázku skutečné hierarchie hodnot, přesněji řečeno skutečného žebříčku života, skutečné hierarchie biologických typů. To, co tomu brání, není vlastní vědě nebo technologii jako takové. Je to politický a sociologický problém - ať tak či onak, časem se moci vědy

chopí ta správná síla a odhalí její skutečný potenciál. Věda nikdy nebyla určena pro pohodlí!

24

Nemluvím o tom, jestli Bůh existuje, to nevím. Nikdy jsem to necítil tak či onak. Seděl jsem v domech náboženství, ale vždycky jsem nic necítil, uspávalo mě to. Dokonce i novota buddhistického nebo hinduistického chrámu rychle vyprchala: Těšil jsem se z té podívané, ale mohl jsem říct... tihle kněží jsou jen další prznitelé. Vždycky jsem se hrozně nudil. Jak může jít o tajné, skryté a vzácné věci, o učení a jen o další povídání? Ale - a nevím, proč lidé dávají tyto věci dohromady, protože pro mě nikdy neměly nic společného - už jako malý kluk jsem měl pocit, že každý předmět obývá nějaký podivný stín nebo duch. Určitým hračkám a určitým předmětům, které jsem našel venku a pečlivě schovával, jsem vzdával čest. Nikdo mě to nikdy nenaučil. Našel jsem mrtvé zvíře a obřadně ho pohřbil. Vždycky jsem měl pocit, že mohu se zvířaty mluvit a že jsou to moji bratři a sestry. Tento „animismus“ je přirozeným náboženstvím člověka a projevuje se i u malého dítěte, které je ponecháno o samotě, aby si hrálo. S láskou vzpomínám na malého bílého psa pod houštinami vistárie rostoucí na vlnitém plechu a myslím, že mě tento pes provází v různých podobách celý život. Ale jsem si téměř jist, že bohové existují, a v každém případě argument proti jednomu bohu není stejný jako proti ostatním bohům. Ve všech těch výlevech Sama Harrise, Hitchense a „nových ateistů“ není ve skutečnosti nic nového - chtějí nejen vykázat náboženství z veřejného života, ale vstoupit do vaší vlastní mysli a nahradit veškeré zbytky starých organizovaných náboženství svým vlastním, velmi hloupým organizovaným náboženstvím. Pokud se jim to daří snadno, je

to proto, že monoteismus to přehnal. Vznášel tak velkolepé nároky... a když se od těchto nároků upustilo, zanechalo to v lidech dojem, že kromě „vědy“, které ovšem nikdo pořádně nerozumí, protože to není nic jiného než metoda, vlastně nic jiného neexistuje. Bylo by mnohem poctivější přijmout skepsi, ale oni by vás samozřejmě nikdy nenechali dojít k logickému závěru. Ale přesto na chvíli zapomeňte na všechna tvrzení o Bohu, o stvoření hmoty z ničeho - což je v rozporu s veškerou intuicí a pozorováním, které můžete sami učinit. ... K tomu ani nepotřebujete vědu. Paglia kdysi řekla, že skutečnou novinkou jediného Boha je to, že promluvil svět do existence. Jak se to lišilo od všech ostatních mýtů o stvoření! Všichni pohané věděli, že svět je věčný a že jeho současný stav je výsledkem cyklů zrození, znovuzrození, regenerace, kopulace: Japonci mají dokonce mýty o bozích, kteří serou na pole, aby je učinili úrodnými! Jak správné, usnadňuje to pochopení mnoha dalších věcí v japonské kultuře. Monoteismus, a to i intelektuální či deistický, a zvláště tato odrůda, si také činí všelijaká tvrzení o zákonitostech hmoty či přírody, o inteligentním designu a podobně. Ve skutečnosti má mnohem blíže k vědě, která tvrdí, že ji vyvrací, než k původnímu pohanství celého lidstva. Tolik z tohoto příběhu dělá z času čáru a podmiňuje hmotu božstvem nebo stvořitelem, který žije mimo ni: stvoření hmoty z ničeho, stvoření vaší duše z ničeho. Hmota je mrtvá, v jistém smyslu homogenní a její význam je „božský“ pouze v tom smyslu, že odhaluje stvoření vnějšího božstva, nebo ještě lépe, pouze zákony, které pro ni vytvořil. Zdá se to a působí to špatně nebo to odporuje bezprostřednímu vnímání světa, takže to vyžaduje víru, pojem, který starověcí pohané všeho druhu neznali. Z tohoto důvodu Římané nepovažovali křesťany a Židy za nic jiného než za ateisty. Tento pohled je velmi odlišný. Jako takový

neexistuje žádný „vědecký“ důvod, proč byste museli vyloučit existenci bytostí silnějších, nadřazených, inteligentnějších, velkolepějších než my, vybavených schopnostmi, které se našemu chápání jeví jako magické. Jediný důvod, který mě napadá, proč to odmítnout, je Schopenhauerovo, jeho zábavné vyvrácení Boha - že jakákoli bytost s inteligencí vyšší než lidská by se už dávno sama zlikvidovala. Ale pokud tomu nevěříte, jaký k tomu můžete mít důvod? Prosím, neříkejte „není důkaz“, „neviděl jsem to“. Vědecký důkaz by zde byl zcela zapovězen: ve skutečnosti existuje mnoho podivných událostí, které byly zaznamenány mnohými, stejně jako může být zaznamenána jakákoli událost, ale postrádá to jakýkoli vědecký význam, je to případ „nepoužitelného“. Kdyby se nějakému pedantovi v bílém límečku ukázalo nějaké neřestné božstvo nižšího druhu, jichž je svět plný, nějaký fialový skřet se zlou tváří, vědec by se přesvědčil, že má halucinace - a v každém případě, aniž by bylo k mání ke studiu, k testování, k pokusům, které mohou vidět jiní (tento standard byl v poslední době u mnoha oborů opuštěn), jeho existence by vůbec nespadala do kompetence „vědy“. Ne, a co říkáte na starověké zprávy o tom, že se takoví tvorové lidem dříve ukazovali a možná stále ukazují? Proč by se měli ukazovat zrovna vám? Slabost a bezpáteřnost moderního člověka - žádný bůh by se takovým tvorům neukázal, aby se mu vysmívali! Proč? Vzpomeňte si, proč mladí muži v Mišimově příběhu o Lize božského větru tolik vzplanuli vášní a hněvem ve jménu nesmrtelných bohů. Věděli, že bez nich, bez pokolení bojovníků, by mnozí na bohy zapomněli. Stali by se bezmocnými duchy skrývajícími se mezi rákosím, předmětem pověr, posměchu. Praví bohové mají jistý druh moci, ale ne takový, jaký si mnozí představují. Proč by se měli starat o

lidstvo? Jsou vzácní a cenní a je na člověku, aby je našel, uznal a uctil. Alespoň takový byl antický názor: a založení a zachování věšteb bylo první otázkou života a také státnictví. Bohové nemohli ovládat přírodu ani osud, ale mohli v klíčových okamžicích odhalit jejich fungování. Kdyby se ti dnes nějaký bůh ukázal ve snu, měl bys vnitřní energii a sílu ho ctít a plnit jeho příkazy ve světě? Nebo byste ho, vykastrovaní moderním všudypřítomným otrockým myšlením, zavrhli, stejně jako sebe, jako neskutečného či nehodného, když právě moderní hmyzí člověk a jeho žvanění postrádá realitu. Chci však, abys byl opojen nejvyšším nadšením a připraven přijmout tato největší požehnání s velkou důvěrou!

25

Nerdi, tolik cenění středostavovskou chátrou, která vládne městům a chce si myslet, že je alespoň chytrá a zaslouží si RESPEKT, jsou lidé, kteří mají jakousi sebedestruktivní parodii inteligence. Jejich schopnost ovládat nesmyslné pojmy a abstrakce je nutí myslet si, že rozumějí skutečným věcem, a přitom jde jen o neporozumění slovům a gramatice, které jsou zobecněné až k nesmyslnosti. Prostí lidé si pletou znalost slov se skutečným intelektem. Bylo by velmi snadné spekulovat například o dvou formách života, které jsem zmínil výše, a tvrdit, jak to někteří dělají, že ve vesmíru dochází k pokroku od jednoduchého ke složitějšímu. Je to podobné jako s těmi, kdo věří v historický pokrok a v to, že v dějinách existuje pohyb k větší rozumnosti, míru, prosperitě nebo svobodě, ať už je to cokoli. Celý tento způsob myšlení je chybný. I když věřím, že dva fyziologické procesy, o nichž jsem se zmínil, skutečně popisují dva různé druhy života a jejich rozdílné podmínky a cíle, neexistuje žádný důkaz o pohybu v čase ve prospěch

jednoho nebo druhého, ať už uvažujeme o vesmíru, nebo jen o lidských dějinách. Jestli něco, tak je to spíše pohyb směrem k nižším formám života. Nepochybuji o tom, že bytosti velkolepé krásy a složitosti existovaly i dříve, ale zmizely, protože podmínky pro jejich zachování byly mnohem obtížnější. Nepochybuji také o tom, že lidská civilizace přicházela a odcházela v mnoha cyklech, v průběhu mnoha set tisíc let. Civilizace mnohem vyspělejší než ta naše jsou pohřbeny pod kilometry popela a kamení nebo pod ledem Antarktidy, případně byly zcela rozprášeny. Vzpomínky na takové věci přicházejí k velmi citlivým mladým lidem s nervovou soustavou tak silnou, že jako parazit ovládnou organismus: ve chvílích průzračného klidu přináší malé rozrušení vůle slabý pocit vzpomínky na dávné časy... náhle si vzpomenou, jako na zjevení...

26

Reinkarnace je původní vírou každé společnosti nebo kmene, který vyvodil své závěry z pozorování života a přírody. Nová náboženství, víra Izraele a ta, která z ní vzešla, a mnohá další, která vznikla v té době nebo vznikla později - věřím, že zoroastrismus je pravděpodobně kořenem i víry v Bibli - mají na svém počátku nějakou božskou inspiraci, ale věřím, že přinejmenším způsob, jakým jsou vykládána nyní, je projektem lidské mysli a je vykalkulovaný. Jsou abstraktní, utilitární a hrubě politické. Dříve téměř každá společnost věřila v reinkarnaci. Ta se na některých místech dodnes udržela, i když morální význam, který reinkarnaci vnucují buddhismus a hinduismus, je stejně jako u Platóna z důvodů společenské užitečnosti a je politický. V primitivní víře v reinkarnaci, která je spíše prapůvodní a věčnou vírou, je však mnoho

významného. Je univerzální a naivní, a proto se domnívám, že musí mít nějakou pravdu. Není možné ji odmítnout jako splnění přání a falešnou touhu po nesmrtelnosti: jednak proto, že jak vidíme, pozdější náboženství toho dosahují mnohem lépe učením o posmrtném životě, ale především proto, že pro mnoho lidí je reinkarnace druhem pekla. Všichni jste měli velmi pohodlný život a možná by vám nevadilo něco takového znovu prožít, ale zkuste navštívit oddělení popálenin. Život je pro mnohé tak bolestný, že sebevražda, útěk z tohoto pekelného vězení, je v každé době velmi častá. Bohužel pro sebevrahy však tato smrt není koncem příběhu. Věřím, že reinkarnace je v zásadě pravdivá, i když ji většina těchto náboženství učila v metaforické a oblíbené podobě zvané metempsychóza. To je víra, že duše, domnělá (ale falešná) jednota vůle a intelektu, se plně znovuzrodí. To je falešné. Intelekt je pouze fyzická vlastnost, podobně jako svalová síla, a nemůže se „znovuzrodit“ stejně jako se doslova nezrodí vaše svaly. Nejste na konci svého intelektu, to je nemožné, ačkoli to je předpoklad téměř všech moderních lidí, i když tvrdí opak. Skládají poklony „nadřazenosti přání“ nebo biologickému determinismu, ale stále věří, že jsou svým intelektem, jen uvězněným tělem a hmotou a geny a biologickým „naprogramováním“. To je špatně! A není to intelekt, který je znovuzrozený, řeknu vám, co je. Vezměte si ovocnou mušku nebo mravence. Tento typ bytostí má v některých ohledech velmi blízko k rostlinám. Má velmi primitivní intelekt, velmi primitivní nervovou soustavu. Má vrozené způsoby chování, reakce na určité podněty, vrozené touhy a orientace „v krvi“, a když zabijete jednoho mravence, ten další bude v tomto ohledu identický. Jeho znovuzrození je „okamžité“, protože mravenec má vůli, která je jednotně sdílená napříč jeho druhem v hnízdě, a proto je trvalá a stálá.

Jakmile královna zemře, další královna je od ní nerozlišitelná v tom, co Schopenhauer nazývá vůlí, co říká, že je vrozeným způsobem chtění, a je ve velmi doslovném smyslu „převtělením“ téže věci. Pokud to nevidíš, je to proto, že se stále zaměňuješ za svůj intelekt. Ale ta část tebe, která je skutečně tebou, přetrvává, i když tvůj intelekt spí, a přetrvávala by, i kdybys prožil úplnou amnézii.

Pokud pochybuješ, zeptej se sám sebe... kdyby sis měl vybrat, zda bys byl raději, kdyby někdo, koho miluješ, všechno zapomněl, ale choval se tak, jak jsi ho vždycky znal, nebo bys byl raději, kdyby si zachoval všechny vzpomínky a znalosti, ale radikálně změnil svou osobnost? Na tuto otázku je snadné odpovědět... pokud někoho miluješ jen pro to, co ví nebo si pamatuje... každý ví, že je to zrada, protože takový nejsi. A ve skutečnosti nic takového jako radikální změna osobnosti neexistuje. Nižší formy života mají téměř jednotnou vůli nebo vrozené způsoby jednání, a také velmi jednoduché: v případě améb, kvasinek a podobně nejsou daleko od chování přírodních sil, jako je gravitace, která je zcela jednotná a trvalá. Jakmile jednou zemřou, okamžitě se znovu narodí a skutečně žijí současně v mnoha tělech. U vyšších a diferencovanějších živočichů se vůle jeví jako konkrétněji vymezená pro každý typ, druh a konečně pro každý exemplář, když jde o člověka. Ale tato biologická skutečnost, nezávisle na tom, co je známo, pamatováno nebo vědomě rozhodnuto, je záležitostí krve a těla a tatáž bytost, věc nebo Vůle, říkejte tomu, jak chcete, se znovu zrodí právě tak. V jiném čase, ale tentýž konkrétní způsob touhy a chování, který je ve vás, přijde znovu: to je skutečný smysl reinkarnace. A vzhledem k přetlaku lidí v naší době se musíme ptát, zda stejná bytost nežije i nyní někdy ve více tělech. Odkud

se tyto bytosti berou? Někteří říkají, že tyto nové miliardy lidí musely být v minulém životě kvasinkami, amébami, kobylkami a jiným hmyzem, který se v každém ročním období rodí v houfech. Rád bych, aby to byla pravda, ale spíše si myslím, že v předchozích věcích lidstvo také nabobtnalo na mnoho miliard nebo i více, a také nepochybuji, že celý vesmír se hemží životem všeho druhu.

27

Bylo by zajímavé vědět, jaká událost nebo cesta „zániku" se odehrála v každém předchozím cyklu lidské civilizace. Jestli je to něco zcela náhodného a vnějšího, jako třeba asteroidy nebo sopky, nebo jestli je to něco, co je vlastní civilizaci jako takové... nějaká okolnost nebo chování, které vede k virulentní nemoci, nebo nějaká velká zbraň, nebo možná ještě něco podivnějšího. Zajímalo by mě, jestli národy a náboženství, které existují nyní, existovaly i v minulých cyklech pod jinými jmény s trochu jinými povrchními okolnostmi a podobami, ale ve všech základních ohledech jinak stejné. A jestli jedno z nich nebo jejich soubor, případně nějaká nová víra, která se ještě ani neobjevila, není v každém cyklu příčinou konce civilizace. Jeden žabák mi kdysi naznačil, že exploze afrických populací v naší době je událostí, kterou popisuje film Vetřelec, populace vyšlechtěná pod nejextrémnější patogenní zátěží, která navzdory svým slabinám v chladném počasí přesto dokáže napáchat na zbytku světa tolik škod, že se společnosti zhroutí pod pochodem zombíků ... Osobně o tom pochybuji. Asie je zavře, aniž by se dvakrát podívala nebo slyšela o jejich utrpení. Myslím, že místo toho se konec v předchozích cyklech měnil, ale velmi často, a to je nejzajímavější, bylo jednou z příčin vznik bratrstev divokých mužů, kteří se rozhodli očistit zemi a

zbavit ji nákazy hmyzího člověka. Protože bohužel v dlouhodobém horizontu vede rozvoj civilizace a pohodlí k rozmnožování poškozeného života, inovace lidstva vede k nevýslovným potratům života a lidé na periferii, kteří chtějí zachovat přirozený řád, začínají spřádat plány na konec všeho. Zajímalo by mě také, zda se nějaké starobylé civilizaci podařilo uniknout všem těmto cyklům destrukce a ukryla se někde v podzemí. Možná jsou opravdu věční a žijí život jako experiment, odděleně, vnímají ho jako hravý sen, který mohou zpovzdálí pozorovat... možná se čas od času vynoří nějaký emisar, aby se mohli pobavit. Děsí mě však pomyšlení, že podle stejného uvažování přežil i přerušený robotický život, k němuž masa lidstva nevyhnutelně degeneruje v každém civilizačním cyklu, možná v malých společenstvích „krtků“, uvnitř suchých vápencových kopců nebo nedaleko pod zemí ve starých sítích jeskyní a tunelů. Není pochyb o tom, že příběhy o upírech, koboldech, kryptoidních humanoidech a mnoha dalších mohou odkazovat na tyto zdegenerované opozdilce, kteří nás loví a terorizují... není pochyb o tom, že mnozí z řad božstev pocházejí z obou typů a pod zemí stále existují podivnější věci. V případě zájmu se podívejte na „DERO“. Existuje více věcí..

28

Nemůže existovat „umělá inteligence“ v tom smyslu, jak ji lidé skutečně myslí. Pokud mají na mysli nějaký stroj, který se přibližuje intelektu člověka, může to být možné, a dokonce velmi užitečné, i když jsou v tuto chvíli velmi daleko od svých cílů. Úspěch v šachu je jejich jediným velkým úspěchem, ale stále se jim nedaří kopat do míče, nalévat kečup, rozpoznávat jednoduché předměty... Mohl by jeden lovit, nebo přežít, když je loven? Nikdy však nemají na mysli pouze intelekt v tomto

smyslu nebo jeho hrubou aproximaci: když lidé mluví o „umělé inteligenci“, vždy tím myslí umělý život, nějakého robota nebo umělé vědomí nerozeznatelné od lidského. Existuje zdánlivě jiná, ale ve skutečnosti podobná spekulace, kterou milují nerdi: že vesmír je „logika“ nebo informace. Že to, co tvoří hmotu, lze ve skutečnosti zaznamenat jako „informaci“, jako logické vztahy, a že tedy vesmír musí být právě toto - to stojí i za vírou, že můžete „nahrát“ svou inteligenci do počítače a dosáhnout nesmrtelnosti, a za mnoha příbuznými formami imbecility. Motivací k tomu je nerdství a také do jisté míry židovský způsob myšlení, respektive judaizující tendence, která podporuje obratnost ve slovech a číslech, ale blíží se mentální nedostatečnosti a dokonce retardaci, pokud jde o cokoli vizuálního. Nenávist Židů k hmotě, prastarý předsudek, který předchází Bibli, a nenávist ke kráse, kterou sdílejí s ostatními semitskými národy - a kromě toho s mnoha dalšími - to vše dohromady podporuje tento druh agresivního nerdství. Odtud pramení řada těchto tvrzení, i když by si nikdo neměl představovat, že zde nebo jinde mám na mysli všechny Židy nebo že to zbavuje viny nežidy. Protože „judaistická“ tendence, o níž mluvím, je vlastní lidské přirozenosti a je velmi častá i mezi nežidy a v určité míře existuje v každém, spolu s protichůdnou láskou k živé hmotě, obrazu a kráse. Jen existuje v různé míře u různých lidí a národů. Každopádně všechny tyto bludy, že můžete být „nahraní“, protože váš „mozek“ může být nahraný, že „vesmír je informace“ nebo že něco jako „umělá inteligence“ může skutečně existovat, jsou v jádru stejným bludem a stejnou mocenskou fantazií nerda. Nerd se dá popsat jako člověk s neelegantní a pedantskou inteligencí, často polointeligent, který je nadměrně pyšný na intelekt, dokonce i na memorování faktů, navrhování neohrabaných konceptů, do

nichž se pak realita má vejít jako do Prokrustova lože.... A ztotožňuje se s ním. V dějinách jsou velmi vzácní lidé, dokonce i několik světců a mučedníků, kteří se styděli za svou zlou povahu a vůli a hledali spásu v kontemplaci, hledali v ní nějaký únik. Někdy jsou to ušlechtilí lidé, ale to nepopisuje nerda. Nerd nenávidí sám sebe, svou povahu, své sklony nebo ducha, ani jeho intelekt není dost silný na to, aby překonal svou ješitnou vůli a uvažoval o věcech bez tlaku zájmu nebo tíhy malicherných tužeb. Nikdy nevidí věci tak, jak to dělá skutečný génius nebo umělec, kdy se vnímající část intelektu stane tak mocnou, že skutečně přebije všechno ostatní... takže plnost předmětu zaujme celé vědomí a myšlenka nebo nějaký nový vhled do světa je skutečně uchopen. Ne, nerd je tvor vůle, pod vedením drobné vůle v každodenním smyslu, a všechny jeho myšlenky, koncepty a návrhy mají vynucenou kvalitu, protože se vždy vztahují k potřebě a touze po nějakém zisku. Tím je velmi často právě hmotný zisk, ale touha po prestiži je ještě horší. U lidí s intelektem je touha po prestiži často nejodpornější, zvláště když v ní není původní mužnost, protože vede ke zbabělosti a lži, k druhým i k sobě samému. Proto Nietzsche řekl, že mužnost je prvním požadavkem filozofa, ale nikdo není filozofovi vzdálenější než nemužný nerd a není nesmiřitelnějšího nepřítele lidského rodu a génia druhu než právě tento nerd a vše, co představuje. Snaha „napodobit“ život pomocí algoritmů, hrubou silou pokusů a omylů, nikdy nevytvoří ani život, ani „vědomí“ - jenže čeho by si takový stroj měl být „vědom“? - ale jenom právě to, napodobeninu nebo parodii průměrného lidského intelektu. Zrcadlo a povýšení falešného intelektu nerda, který nikdy neopustí proud slov, sylogismů, motivů a tužeb, který je vždy vynucený a vymyšlený, protože je pod tlakem nějaké malicherné potřeby. A

je to opravdu groteskní. Je to, jako kdybyste měli dívku, po které toužíte, ona zemřela, ale vy pomocí Velké magie oživíte její mrtvolu, nalíčíte ji, znovu naučíte tuhle zombii mluvit, donutíte ji okopírovat všechny její staré zvyky, přizpůsobíte ji jako holuba, aby se chovala tak, jak si pamatujete a jak se vám líbilo. Ale nakonec je to jen oživlá živá panenka, a to je groteskní. Právě taková je „umělá inteligence“. Je to fantazie o moci spiknutí biologických zájmů, které spojuje nerdy, intelekt „rozumu“ - stranu, která věří v prázdná slova -, střední vrstvy a Židy lidského ducha v naději na jejich golema. „Umělá inteligence“ je golemem těch, kteří nenávidí život..... Je to jejich pravý Mesiáš a jejich pomsta.

29

Mládí a krása jsou všeobecně nenáviděny téměř ve všech lidských společnostech v historii. Tyto společnosti jsou vedeny vetchými, sklerotickými starci. Někdy používají obraz tlusté ženy „Matky Země“, kterým mlátí mladé muže po hlavě a nutí je, aby se podřídili. Jindy prosazují ošklivost ve všech směrech: ošklivost a zvrácenost ve zvycích, skarifikaci, obřízku, sebepoškozování. Zvyky a náboženské autority, které se zabývají tím, jak si má člověk utírat zadek, čistit zuby, kolik prstů si má strčit do konečníku, aby dosáhl takového a takového „magicko-léčebného“ cíle, malicherné legalizmy všeho druhu - nejvíce se tomu podobá šíitská sekta mezi muslimy a rabínský judaismus. To vše dusí skutečné náboženské nadšení a pravou věšteckou vědu, z níž se může vyvinout umění velké krásy. Jejich jídlo je často nevábné a vypadá jako vařené kameny. Jejich jazyky - většina lidských jazyků se tak špatně poslouchá! Tagalog je téměř utrpením poslouchat, ačkoli nechci tuto kulturu vyčleňovat, není zdaleka nejhorší, pokud jde o lásku k

ošklivosti (ve skutečnosti mohou být Filipínci příjemní lidé s bezelstným smyslem pro humor, který zdědili po dávno ztracených negritech, kteří jsou nyní absorbováni v jejich populaci). Jejich lidé jsou ošklivi: tisíciletí domluvených sňatků za účelem finančního zisku vedla u Indů - původně ušlechtilého národa - k tomu, že dnes mají miliardu obyvatel, kteří téměř nikdy nevyhrávají žádné sportovní soutěže, od svého vzniku získali méně zlatých medailí než malé Chorvatsko od roku 1992, kde jsou muži i ženy incestní, ošklivi, neatraktivní a téměř deformovaní. Nechci se do nich navážet, protože nejsou zdaleka jediní a tato ošklivost, fyzická ošklivost, je v lidském druhu téměř všeobecná. Krása je velmi vzácnou a cennou doménou kmenů, které se snažily podporovat tvorbu dětí kvůli něčemu jinému než finančnímu, společenskému a politickému prospěchu. Ne, propagace ošklivosti je téměř všeobecná a láska ke kráse je tak vzácná: mezi velkými civilizacemi jsou skutečnými milovníky krásy a ušlechtilosti pouze staří Řekové, Francouzi, Japonci a poněkud Italové, kteří založili svou existenci výhradně na propagaci krásy. Kolikrát v dějinách se kultury staly ošklivými a malichernými, protože finanční zájem převážil nad eugenikou v manželství - a volná láska, i když není dokonalá, je o něco eugeničtější než nechat otce obchodovat s dcerami kvůli osobnímu prospěchu. Ve své nenávisti a nedůvěře ke kráse člověk cítí, že takové společnosti žijí pod obrovským tlakem potřeb. Jejich skutečným vládcem je bůh gravitace a ovládá je strach z budoucnosti, nevýslovné obavy o peníze a hmotu, a také podlézavé, brutální chování, které je motivováno potřebou, touhou zmocnit se, pocitem, který všichni živí, že jsou využíváni. Vždy mají pocit, že jsou znevažováni. Touha po úctě je pravým znakem věčně zlehčovaných. Nedůvěra ke kráse se někdy prodává jako vznešené odmítání materiální touhy

svatoušků, laskavých nebo kontemplativních lidí. Ale to je prostě nesmysl a můžete to vidět tímto způsobem. Kultury, které nenávidí krásu, mají ještě jednu společnou zvláštnost, která je velmi objevná. Nenávidí také soukromí a osobní prostor, nenávidí také krásu v dobrém a kultivovaném chování. Tyto společnosti jsou založeny na tak populární solidaritě, že se považuje za normální vtrhnout k jiným lidem, za absurdní požadovat klepání; při jídle vydávají zvířecí zvuky - nebo, v historii se často říká, že takoví lidé páchnou, kdykoli se s takovými společnostmi setkáte - to vše vám napoví, o čem nenávist ke kráse ve skutečnosti je. Freud odkazuje na vnitřní bolest, kterou mnozí z jeho klientů zažívali, když se snažili přejít z tohoto druhu středověké, kolektivní, dusivé kultury ošklivosti do kultury, kde se naopak cení osobní prostor a odstup, kultivovanost a krása. Jde o nenávist k odlišnosti či nadřazenosti, o nenávist k principu odlišnosti a odstupu mezi jednotlivci, který je naopak tolik ceněn v těch několika málo kulturách milujících krásu. A nenávist k nadřazenosti pramení z podezření, které mnozí v těchto krásu nenávidějících společnostech pociťují, že tím, že nepodléhají strašlivému tlaku nouze a úzkosti, pod nímž sami žijí, se krásní a bezstarostní vysmívají tomu, co berou nejvážněji. Krásní hrozí, že rozvrátí režim, kterému musí podřizovat svou neustálou hrubou potřebu pro věci. Proto takové společnosti klesají k nejnižším typům buzerantství, kdykoli se jejich původní zákony jen trochu uvolní. Islám se tomu podobá nejvíce. Židé, když jsou zbaveni svého náboženství, stejně jako Peršané, kteří žijí pod tyranií šíitského práva, a především obyvatelé států Perského zálivu, ti všichni se bez svých přísných zákonů vracejí do surového zvířecího stavu a stávají se zcela zhýralými, jakými prý byli Arabové před islámem. A k tomu se brzy vrátí. Nemusím

přidávat poznámky pro spekulanty a pedanty: lidé jako John Milius jsou z takových soudů vyňati, ale jejich existence nemá tak či onak nic společného s mou pointou, která se zde týká obecných typů a způsobů, které tyto typy vytvářejí. Mluvím o dvou protichůdných názorech na život, které vycházejí ze dvou velmi odlišných potřeb dvou velmi odlišných biologických orientací. Mezi těmi, kdo žijí pod tlakem potřeb a materiálního růstu, kdo jsou chodícími stíny mrtvých, a na druhé straně těmi, kdo jsou bezstarostní, radostní, milují potěšení a uctívají krásu, nemůže být žádný kompromis. Jedni usilují o zachování a rozšíření pouhého života, druzí usilují o povznesení života.

30

U Řeků se člověk moci nazýval aner, což bylo něco jiného než jiné používané slovo anthropos, které označovalo jen jakousi stínovou bytost, nevýraznou, jakéhosi humanoidního tvaru. Skutečný muž byl vzácný a většina mužů nebyla a není skutečnými muži! Slovo se zpočátku používalo jen pro polobohy a nadlidi, jako byl Achilles, Diomédes nebo Odysseus. V Iliadě je Diomédes ve chvíli své slávy přirovnáván ke lvu, jehož ducha vzbudil hněv při zranění a rozprášil před sebou pastevce a psy. Athéna mu na hlavě a ramenou zažehla oheň a označila ho za toho, kdo je posedlý pravou vnitřní silou uvnitř všech věcí. Ta z něj nyní vytryskla a dala o sobě vědět nad všechny ostatní. Skutečný muž byl mužem naplněným odvahou a smělostí, které všechny pocházely z přemíry bytí. Tuto myšlenku sdílely i další árijské kultury; římské vir, sanskrtské a avestské nar, velšské ner, protoindoevropské Hner - všechny nakonec odkazují na jakousi vitální životní sílu schopnou nadlidské síly. Existuje ještě jedno příbuzné slovo, které souvisí s mužným mládím: ayu; ayu odkazuje na

mladistvou životní sílu, která se obnovuje v každé generaci, která přechází ze života do života bez konce, navždy přetrvává. Stojí za všemi indoevropskými slovy pro mládí, mladistvou sílu a moc. Objevuje se v latinském iuuenis, v sanskrtu a ve všech germánských a anglických tvarech. Ale především je to totéž slovo, tatáž myšlenka, která stojí za latinskými aetas a aeternus, za vizí věku, cyklického věku, věčnosti. Jak pregnantní význam, že mládí a věčnost jsou v těchto jazycích stejným slovem a stejnou myšlenkou! Gótská a germánská slova jsou stejná. V řečtině je tato představa velmi živá! V tom slova aiei, znamenající věčnost, a slovo aion, obě obsahují ve svém kořeni tento význam: trvání života, životní síly, mladistvé síly. Tyto národy považovaly vitalitu mládí za pravou hybnou sílu života a všech věcí, která se věčně obnovuje, v každé generaci se znovu a v plné síle převtěluje, i když vzpomínky lidí a společností mohou zaniknout. Chcete-li nejkrásnější básnické vyjádření tohoto pohledu, musíte se podívat do Iliady, když Homér popisuje smrt Euphorba. Jeho smrt přirovnává k mladému stromu v rozkvětu, který strhne silný vítr. Pýthagorás se při pohledu na Euforbův štít na Sicílii rozplakal, když si vzpomněl, že on byl tímto mužem. Věděl, co se skrývá na druhé straně štítu. Tento názor přetrvává: a proto se někdo jako D. H. Lawrence mohl dívat na sarkofágy starých Toskánců a vidět v tomto národě milujícím rozkoš a krásu oslavu něčeho velmi podobného. Na své pohřební předměty umisťovali obrazy veselí a hodování, hojného rozkvětu života a velké radosti, vinné dýchánky, skákající delfíny, aby si připomněli, že tato nezkrotná síla, příroda, mládí pokračuje v každé generaci znovu a nikdy není poražena smrtí. Stejně tak když básním o tělech krásných a pohledných mladíků, činím tak proto, že mě při rozjímání o nich naplňuje hluboký klid a radost - vidím v nich

vytrvalé omlazování téže věčné síly, která je uvnitř všech věcí. Vidím v této síle skrytý záměr a úmysl přírody, její dosah za hranice sebe sama. Její záměry jsou nevyslovitelné a to, čeho dosahuje a co chce, je pro nás tajemné, lze to pochopit jen nedokonale a prostřednictvím metafory. Její „plán“ a záměr se vymyká lidskému chápání, ale je nepochybné, že proti četným jiným „frakcím“ a odstředivým silám usiluje o výrobu a vytvoření jakéhosi vyššího tvora, exempláře strašlivé krásy a moci. Nepochybuji o tom, že bohové, pokud by existovali, by vypadali jen jako zdokonalené a vylepšené verze krásných těl mladých mužů, tak jak se ukazovali řeckým věštcům ve snech. Ti jako první objevili skutečnou biologickou a fyzickou podobu člověka, správnou formu, skutečné proporce. Nepochybuji také o tom, že tato síla, která je v nás spolu s ostatními, učinila z lidských dějin, života a naší vlastní mysli bojiště a jeviště svého působení, a že pasivita tváří v tvář její moci je proto absurdní: vyzývá nás, abychom se jí nechali ovládnout a vedli jejím jménem válku proti jejím nepřátelům. Chceš-li pochopit skutečnou sílu aion, věčné mladistvé energie, která je vesmírem, musíš prostudovat, co zbylo z Hérakleita, když toto slovo používá, a jak je spojuje s myšlenkou ohně, který je podstatou všech věcí a veškerého dění. A má velkou pravdu, když říká: „Ti nejlepší touží především po jednom, po věčně plynoucí věčné slávě mezi smrtelníky, ale mnozí se cpou jako dobytek.“ V to věřím!

Druhá část: Podobenství o železném vězení

31

Pokud rozpoznáte patologii, zlomenost, denaturaci života jako to, co je, může vás to naučit mnoho o životě ve zdravém stavu. Není nic špatného na tom, když se díváte na život v tísni, pokud ho nezaměňujete za život ve vzestupu a svobodě. Když dáte nějakého pracovního psa, třeba teriéra, dokonce i roztomilého Jacka Russella do městského bytu, začne se snažit prohrabávat podlahu. Tento způsob je jim vrozený, usilují o rozvoj svých schopností a je jen málo smutnějších věcí než vidět zvíře takto zmařené. Hraje si na to, že se stává samo sebou, ale je zredukováno na panenku a zbytečné hraní. Carl Schmitt řekl: „Poslali nás na pastvu“. To je stav života v moderním světě.

32

Moderní svět není špatný jen proto, že je moderní, a je lepší než některé doby v minulosti. Mnohé části minulosti byly stejně špatné nebo horší než naše situace, a to ze stejných důvodů. Moderní není „nic nového“: je to návrat velmi dávné podřízenosti a porušenosti pod novou značkou, prosazovaný novými pojmy a zdůvodněními. Chcete-li vidět naši budoucnost, podívejte se na Evropu, jaká existovala před rokem 1600 př. n. l., nebo na velkou část světa, jaká donedávna byla a stále je....společný život v takzvaném longhouse s mladými muži ovládanými a zlomenými starými a sklerotickými, matriarchy, blob a kvasinkový život v lidské podobě předbíhající a podřizující si všechny vyšší aspirace. Aztécká „města“ s dvaceti pitomci, kteří spí a jedí z podlahy, demagogicky ovládaná v masách krvežíznivými kněžími s

mrtvýma očima. Není tomu jinak, když nás pomocí šlapek Rozumu a Logu odvádějí do tohoto života.

33

Dějiny moderního rozkladu - O zlu moderny nebo o krizi naší situace bylo napsáno mnoho různých věcí. Jak na levici, tak na pravici mnozí, možná většina, cítí, že se něco strašně pokazilo. Dokonce i ti, kteří milují některé aspekty nové doby, například technologie, odvracejí zrak od naší banální doby a místo toho doufají ve futuristický rozkvět, který tu ještě není. Jsem z toho všeho trochu unavený! Nechci jen opakovat další výpady proti modernitě, které mnozí z vás už znají. Většina z nich jsou poznámky pod čarou nebo komentáře k Nietzscheho Prologu ze Zarathustry, kde popisuje Posledního člověka. Poslední člověk byl mylně zaměňován za buržoazii, ačkoli Nietzsche říká, že jde o něco mnohem horšího. Houellebecq, jehož vysvětlení sexuálního problému modernity, incelů - všechna tato vysvětlení jsou úžasná a pravdivá, ale i on jen následuje Nietzscheho. Pokud chcete pochopit skutečný problém naší doby, přečtěte si to, a pak se tím nebudu zabývat. Chci se zabývat jen jedním konkrétním případem zdomácnění, rozbití, potenciálně vysokého života, který byl zmařen, abych ilustroval moderní problém. Zvláštní „historie“ vývoje královny, moderní zženštilé homosexuální postavy, je velmi výmluvná. Problém moderního homosexuála je objevný proto, že je modelem, podle něhož bylo zmařeno a pokřiveno mnoho jiných druhů vyššího života. Nenechte se zmást propagandisty: moderní homo nemá nic společného s antickou „predátorskou bisexualitou“ ani s pederastickými rituály, které se vyskytují v mnoha společnostech. Na jedné straně takoví lidé, jako je moderní královna, existovali vždy, ale na druhé straně se jimi

nyní stává mnoho jedinců, kteří by se jimi dříve nestali. Je to velmi nešťastná událost v životě zvířete. Camille Paglia říká, že moderní homosexuál je produktem tlaku postindustriálního života. Jejím modelem je velmi citlivý mladý chlapec, otevřený estetickým zážitkům všeho druhu, možná takový lehce neurotický a umělecký chlapec, který by před sto lety prožíval synestézii; takového chlapce odpuzují hrubosti a „drsná“ mužnost jeho bratrů a otce a ostatních chlapců jeho věku. Odstup od této maskulinity je souběžný s jeho přílišným sblížením s matkou, zbožňováním ženskosti: v pubertě ho odstup nebo strach z maskulinity vede k její erotizaci, zatímco od žen se odvrací, ať už z důvodu přílišné známosti, nebo přílišné bázně. V tom má pravdu jen z poloviny a druhou polovinu příběhu jsem se dozvěděl od cizí mysli, jejíž učení se rozšířilo mezi některé žáby. Jmenuje se Harro MJ, ale myslím, že je to falešné jméno. Některé jeho myšlenky zde vyprávím, jak jsem nejlépe pochopil. Vypráví myslím svůj vlastní příběh nebo příběh někoho, koho zná: vypráví o tom, jak moderní svět zkazil jeho přirozenost striktností a udělal z něj homouše. Ale myslím, že jeho příběh mluví k mnoha dalším, kteří se v teplouše neproměnili, ale přesto byli znetvořeni nějakým jiným způsobem... stejnou silou. Nyní je Pagliino převyprávění Freuda správné, ale uniká jí důležitý prvek příběhu, a to, proč se takový chlapec vůbec odvrací od mužnosti svých vrstevníků. Není to hrubost nebo drsnost mužského soupeření jako takového, co ho nutí se odvrátit, ale naprosto falešný nebo umělý charakter takových projevů, obvykle v naší době. Takový chlapec vnímá to, co jeho vrstevníci ne, podmíněný a zcela závislý charakter života v naší době. Není to mužnost, soupeření o postavení mezi muži, fyzická drsnost, co ho nutí odvrátit se, ale skutečnost, že se všechny takové hry odehrávají

v již vlastněném prostoru. Právě tento aspekt naší doby je zásadní pochopit. Když mluvím o něčem takovém, jako je vlastněný prostor, nesmí to zůstat pouhým slovem. Když něčemu rozumíte: myslím tím, že to musíte vidět a cítit jako krajinu, kterou znáte z mládí, jak se orientovat ve všech jejích zákoutích, v různých výškách země, na březích potoků, kde jsou stromy a jak se v nich cítíte, jak dlouho trvá chůze od té či oné skupiny buků k opuštěné továrně, takže mapu už máte v těle. Jen tak lze něčemu skutečně porozumět. Věřím, že takový chlapec je jedním z typů, který prohlédne šarádu, kterou před něj páni lži navlékli, hru stínů, aby oslnili mnohé, a odpudí ho, možná ne mužnost, ale groteskní, klamný charakter moderní mužnosti. Na poraženého muže, který se pro ženy a skryté pány mění ve služebníka a vykastrovanou šelmu, je hrozný pohled. Šarvátky o postavení, fyzické souboje, dobrodružství, která mají chlapci zažívat v přírodním stavu. to vše je v přírodě míněno jako příprava na život, na život plný dobývání a expanze. Už římští dospívající patricijové byli vysíláni na mise jménem impéria do zahraničí. Moderní dospělý západní muž se snaží získat povolení sledovat jiné muže při sportu, popíjet pochutiny z rostlinného oleje, prosit o „prcdíru" při simulovaném pohlavním styku, masturbovat s plastem na penisu. Přesně takový charakter zrozený pro dobývání, pro expanzi, předčasně vyspělý typ chlapce, který usiluje o skutečný rozvoj a skutečnou nadvládu nad prostorem kolem sebe, který v krvi chápe, že hra a mužnost k tomuto cíli slouží, přesně takový chlapec bude mít svá očekávání o životě rozdrcena a zmařena, jakmile se mu otevřou oči. Může to být kolem šestého nebo sedmého roku života, ale někdy se to stane i dříve. Takový chlapec pak začne mezi svými vrstevníky jen opovrhovat těmi, kdo nevidí, v jakém jsme poddanství,

pokračují ve svém bludu a přijímají rozbíjení, které páni stínů zahajují na lidském duchu kolem tohoto věku probuzení - v devíti nebo deseti letech je „výchova“ v naší době již téměř dokončena. Podřizují se jhu a jejich předstíraná simulovaná mužnost je nyní parodií pravé mužnosti, která se ve stavu vzestupu vyvíjí ve vůli skutečně ovládat prostor kolem sebe, nikoli v karikaturu ve prospěch žen. Tato dominance však není možná, když je prostor již vlastněn. Tato intuice vlastněného prostoru na člověka dolehne velmi brzy: s otevřenýma očima jako by všechno obýval zlý duch. Myslím, že do tohoto stádia dospívá mnoho typů energických a vnímavých chlapců, kteří jsou odvráceni od morální a biologické sebekastrace svých konvenčních vrstevníků, kteří cítí dusivá omezení moderního prostoru. Zbytek tohoto příběhu se týká spíše chlapců, kteří se jako reakce stávají buznami, a Paglia má pravdu v tom, že tuto část mužnosti odmítají prostě kvůli odstupu od ostatních chlapců obecně, většinou v důsledku určité přirozené přecitlivělosti. Ale pak je tu ještě poznámka, že když se takový chlapec na konci dospívání nebo někdy v mládí rozhodne, že je „gay“, je to jen závěrečný akt sebepochopení. Drama jeho ducha je nově interpretováno v sexuálních termínech. Sám sebe přesvědčil, že pocit potlačování a strachu, který ho provázel celý život, byl způsoben tím, že jeho sexuální touhy nebo „sexualita“ byly potlačeny „společností“. Zapomíná, jak se tyto sexuální touhy vůbec vyvinuly, že tyto touhy samy o sobě byly oklikou přes pravdu, která na něj dolehla v tichosti, přes pravdu o naprosté podřízenosti a domestikaci prostoru, v němž se ocitl. Tím, že se stal „gayem“, věří, že uniká onomu pocitu prvotní omezenosti a podřízenosti, který pociťoval jako malý chlapec: celé své drama si nově vyložil jako marodérský příběh sexuality potlačované či utlačované zpátečnickými společenskými a

politickými normami. Sám se tak stává nevědomky pěšákem moci, kterou jako malý chlapec tušil jako nepřítele, jako velký a dusivý stín naší doby, který dusí všechen vyšší život. Gay je duchovním pěšákem nového režimu, když se narodil, aby se stal jeho nepřítelem. V tom spočívá neobvyklost tohoto poznání, že někteří z nejcitlivějších a nejvnímavějších mladých lidí, ti, kteří jsou možná prodchnuti jiskrou inspirace a dobyvačného, rozpínavého ducha, se nakonec stávají předvojem toho, co je dusilo a lámalo. V dřívějším věku by vůbec nebyli homosexuály. Příběh takového chlapce je příběhem všech vyšších typů v naší době. Ne všichni gayové jsou tohoto původu - je tu Jeffrey Dahmer, jsou tu i jiní. A samozřejmě ne všechny vyšší typy se stanou gayi, jen nepatrná menšina. Ale všechny vyšší typy v naší době jsou postiženy podobným dramatem ducha - to, co se děje později, sexualizaci tohoto odcizení specifickou pro tento případ, používám jen jako nejnázornější příklad. Nyní v tom všem vidíte tuto představu prostoru či území, které je již uzavřené a vlastněné. A to vyvolává otázku, kdo nebo co je tato síla. Myslím, že odpověď na tento problém není tak jednoduchá, ale jedním z rysů tohoto nového stavu v moderní době je, že pánové jsou skrytí. I proto se tento stav podřízenosti zdá být tak dusivý, protože se skrývají, a tak není příležitost k otevřené a mužné výzvě. Tento problém je pak třeba pochopit na příkladu jiného typu; mám na mysli příklad úchyla. Živá a poučná je záležitost homosexuálního podsvětí, které v naší době již reálně neexistuje. Ale v padesátých letech minulého století a o něco dříve, kdy se pevně budoval systém globální tyranie, by ze všeho, co bylo řečeno, nemělo překvapit, že homosexuální podsvětí bylo „negativem“ nového světového řádu, jeho sítem a tlakovým ventilem. Homosexuální podsvětí bylo součástí „zbytku“. Fenomén „homosexuality“ v moderním

světě sahá až k nejhlubšímu politickému a společenskému problému: byl to vždy svět duchů, zbytek podsvětí, který inženýři naší doby nedokázali zvládnout nebo s ním nepočítali při stavbě Leviatana. Toto podsvětí samozřejmě zahrnovalo mnohem víc než jen tehdejší gaye: o to jde. Ale gayové tvořili jakousi „hromadnou populaci", která umožňovala snadné přemostění mezi tímto a naším světem. Dělali ho daleko prostupnějším i pro ostatní: pokud jste měli přítelkyni, třeba uměleckou přítelkyni, měla kamarádku lesbu; mohli jste s nimi jít do salonu tohoto polosvěta a tam by se možná dva sociální kontakty vzdálily... tam by... jedna z nich. Ale teď, když tenhle svět zmizel, nemáte ani snadnou možnost zjistit, kde začít. Jeho hranice byly hlídané, vstupní body sledované, ale vždy existoval jako prostor svobody mimo všudypřítomnou domestikaci postindustriální civilizace. Nezapomínejme, opakuji, že „homosexuální podsvětí" nebyli zdaleka jen gayové, ale právě tento svět prostoupený všemi typy deviantů, úchylů, děvek, pasáků, impresárií, majitelů nočních klubů, mafie, gangsterů, špionů, zpravodajských služeb všeho druhu - stačí se podívat na Dark Ocean Society a pochopíte. Japonská společnost Dark Ocean Society je klíčem k pochopení celé moderní politické a společenské organizace, protože pod všudypřítomnou domestikací a řízením moderní civilizace, pod její povrchní spořádaností zůstával „plovoucí svět", svobodný svět jako nehybný a temný oceán, v němž se pohybovaly zrůdy, včetně samotných pánů a tvůrců této nové civilizace. Stále žijí v tom světě, ne v našem. Náš svět je domem poddanství, oni žijí v domě svobody a moci. Jenomže při relativně velkém počtu existujících gayů byl tento svět mnohem větší než nyní a rozmanitější, jeho vstupní body byly průchodnější. Prostor noci, který si gayové vytvořili a v němž se takové typy mohly

alespoň cítit, že mají novou možnost se rozvinout a jednat, byl v osmdesátých letech rozmetán nejprve AIDS a pak současně s hnutím za „práva gayů“ a „homosexuální identitu“, díky němuž se dostali „na veřejnost“ a stali se nejhoršími a nejnemilosrdnějšími vykonavateli globálního otrokářského státu. Ale dost o nich: musíte to pochopit! Používám je jako názorný a pravdivý příklad toho, co se v naší době děje se všemi vyššími typy. Naprostá většina z nich se nestane homosexuály, ale osud homosexuálů je toho nejjednodušším, a proto poučným příkladem. Každý, kdo se narodil s vůlí k dobývání a expanzi, každý exemplář zrozený k odvaze a rozšiřování hranic, se nyní bude cítit zmařen, v mladém věku se probudí a zjistí, že se nachází ve světě prostoupeném zlým a dusivým stínem, který se snaží zahladit jeho ducha a zlomit ho. Jak na to kdo zareaguje... to je různé. A reakce jsou různé. Podívejte se na vrh mláďat, ať už jakéhokoli druhu, některá budou zvídavá, hravá, budou se snažit experimentovat, posouvat hranice, opouštět pohled rodičů a starých, dobývat prostor; jiná budou mnohem učenlivější a zvědavost jim bude chybět. Jediní, kdo přežijí moderní výchovu „vcelku“, nemluvě o režimu moderní medikace, jsou právě ti z vrhu, kteří se narodí učenliví. A navíc; kdo se může dívat na dnešní otloukánky a myslet si, že chlapec, který v sobě má jiskru dobyvatelského ducha, nebude mít nic než odpor k jejich klaunské parodii na mužnost! Záleží zde na tom, na kterou stranu se duch obrátí a zda dokáže přežít překážkovou dráhu domestikace, kterou moderní život a moderní výchova ukládá těm nejlepším. „Homosexualita“ v naší době se každopádně nepodobá žádnému chování v minulosti: jako celkový fenomén představuje jeden z charakteristických způsobů, jimiž někteří z nejneobvyklejších

jedinců reagují na domestikaci a jsou jí zlomeni. Moderní homosexualita je formou vakuového chování a stereotypu.

34

Jakkoli je příběh mnoha moderních gayů smutný, příběh moderních transsexuálů je ve všech ohledech stejný, ale ještě horší. To také vysvětluje, proč je tolik transek posedlých Hegelem. Mají to v krvi - ale špatně se chápou a zapomínají, kdo je zlomil. Příběh moderního transsexuála je příběhem naší kolektivní budoucnosti.

35

Pokud tyranie, která se v naší době prosadila, někdy získá moc, o kterou usiluje, a pak bude natolik zpochybněna, že se bude cítit ohrožena, masové vyhlazování, které provedou homosexuální, transsexuální a zejména lesbičtí komisaři, přesáhne svým rozsahem a krutostí všechno, co se dosud ve známých dějinách událo. Představte si lesbické mulatky s tváří a účesem mladého Martina Sheena, jak obsluhují budoucí Bergen-Belseny, zařízení, která se budou rozprostírat na desítky kilometrů.

36

Barbarství a civilizace - je legrační, když lidé ze Západu považují Čínu nebo stará města Blízkého východu a Orientu za prameny civilizace, za měřítka městského života: „my jsme opozdilci, my jsme chodili v hadrech v lese s pomalovaným obličejem a lovili kance, zatímco oni měli města a písmo.“ To je sice pravda, ale Západ'an zapomíná, co znamená civilizace. Méně krátkozraký než ostatní, ale přesto krátkozraký, si myslí, že když slyší, že Číňané žili ve městech pět tisíc let, že to musí být jako města v jeho vlastní historii. Existují města a města.

Ale co to bylo za písmo? Většinou šlo o inventář nebo o nejnudnější druh národních či dynastických kronik. Seznamy a výčty: takové pasáže, které mladé lidi nudí i u Bible. Nejstarší část řecké literatury pochází z Iliady, soupisu lodí: hrdinové a jejich družiny jsou vylíčeni s velkým rozmachem a poezií, takže to není tak nudné, ale jen stěží to zachraňuje Homérovo umění. Ale téměř každé národní „písemnictví" je takové a většina „písemnictví" v tomto stavu dlouho zůstávala. Číňané vždycky žili v domech, to ano, pokud je to vše, co myslíte „civilizací"; ale jejich dějiny jsou poznamenány křečemi vyhlazování. Stačí se podívat do jejich dějin, kulturní revoluce je normou: masové vymírání milionů bezejmenných rolníků ve jménu přetvoření nové společnosti. Nejsou hnízdem: mrtvých na ulici si nevšímají a odvracejí zrak. Znám krkavce, kteří mají větší ohledy na jednoho ze svých. Všechno pro sebe, všechno pro osobní užitek: potěšení z krutosti vůči slabým a vůči zvířatům. To je konečný výsledek tisíců let „civilizace". Nenechte se zmást údajným historickým sebepojetím takových lidí. Mnoho období zapomnění, kdy vymazali a zahodili i své kroniky a zcela zfalšovali své dějiny (malý příklad i dnes: učí, že Čingischán byl čínský generál...). To platí i pro mnoho dalších civilizací. Dokonce i náboženské texty: pomineme-li problém překladu, Korán je, jak tvrdil Schopenhauer, nudná kniha ubohých, opakujících se hloupostí, v níž není jediná nová myšlenka, „nejubožejší forma teismu". Bohužel to stačí na úroveň náboženských potřeb většiny lidí. Není jasné, zda je spis velkým pokrokem, pro velkou část dějin je jeho hodnota sporná. Teprve poměrně pozdě vznikají některé geniální výtvory, které vykupují umění psát. Podobně i pod pojmem „město" si různé společnosti představují zcela odlišné věci. V Orientu to vždycky znamenalo hromadu lidí, přeplněné, páchnoucí

jídelny, těsné davy lidí, kteří se brodí ve výkalech a špíně zvířat, králíků a slepic držených v klecích, týraných sirotků, nekonečné hulákání křiklounů, kteří prodávají zboží a plivou hleny na ulici. Tohle je stále vidět ve městech Dálného východu. Dokonce i v Japonsku, které všichni milují pro jeho údajný pořádek, visí na ulicích Tokia strašná hrozba, která příliš mnoho tamních dobrých lidí žene do blázince. Pracoviště je peklo a dopravní systém je chaotický a dusivý, každého to opět redukuje na šifru, kterou byl vždy v orientálním městě, na stín i ve svém domově, kde ženu obývá veškerá hrůza starých rodinných božstev. Japonec dostává kapesné od ženy, která ho často fyzicky vyčerpává, bere mu telefon, peníze na oběd. Žena vládne Vietnamu a bezejmenný úředník nebo obchodník, který se drápe do mraveniště této společnosti, je své hecující ženě zavázán jako otrok. Matriarchát a anonymita jsou principy těchto hromad biomasy - nikdy jim neříkejte hnízda! Hnízdo je vznešené: hnízdo může být dílem krásy a řádu, ale město, město ve své původní podobě, je lidstvo redukované na pařící se krysí hromadu. V hnízdu dosáhne mravenec nebo včela plného rozvoje své vrozené přirozenosti jako dělník, bojovník nebo královna, ale kdo to může říci o většině měst v dějinách - myslíte si, že člověk razítkující papíry, intrikující, aby unikl hněvu dlouhonohého úředního samovládce s plivátkem, který v rukavicích bez prstů loví uzené ryby z novin nebo prodává ptáky s ustřiženými křídly vysmívajícím se lidským makakům, myslíte si, že takový tvor je ukázkou dobře vymyšleného života? A o to skličující je možnost, že pro naprostou většinu lidí je takový život výrazem, plným projevem jejich vrozeného dosahu a přání, přesto musí jít o to, že byli svými pány selektivně vyšlechtěni do této degradované a zombifikované podoby. Ale i vyděšený a schoulený intrikán s mělkou tváří ze

Saigonu nebo Čcheng-tu byl ve svém vzdáleném původu podobný svobodným Černým Yiům, kteří ještě před sto lety terorizovali Chany, nebo mohutným a soběstačným Tibeťanům, kteří si z nich po staletí dělali legraci. Existence takového člověka je peklo, uvězněného nejen v bídné anonymní společnosti, ale i v těle, které bylo pro takovou společnost vyšlechtěno. Přesto v nich musí být jiskra, kterou nikdy nedokážou uhasit a která alespoň žádá, aby to všechno přestalo. Už chápete, co je to buddhismus? Ne, podívejte se na sever: k Mandžusům a dalším Tunguzům - národům zoceleným v tajze a Arktidě, k svobodymilovným Mongolům, kteří dodnes nemilují nic víc než vyjíždět do otevřené krajiny bez silnic a naše města považují za strašlivě klaustrofobická. Když se vlastně v historii podíváte na život opravdových kočovníků, kteří jsou neustále v pohybu a v otevřeném prostoru, nikdy se nezabývají takovou depresivní introspekcí a zpochybňováním života, jaké vídáte jen u usedlých a civilizovaných národů. Buddha se ve městě stal zapřisáhlým odpůrcem světa - podívejte se na jeho konverzi, co ho k ní vedlo! K útěku ho vedla nespravedlnost, ale především špína, odporné dusno městského života, vidina života poníženého a v tísni... Řekl, že „domov je místo špíny“. A co jiného byl koneckonců tento útěk než jen pokus o znovunastolení svobody a otevřenosti stepi, kde člověk může být opět tím, čím se narodil? Myslel si, že otevírá step ducha a v sangze, bratrstvu žáků a mnichů, znovu vytváří onu pravou tajnou společnost stepi, společnost přirozenou pro člověka, jako byl on, bratrstvo bojovníků a svobodných mladíků! Takto je třeba chápat i „Západ“, či vlastně město Západu. Malé, spořádané město severních Italů, německá a švýcarská města, která Machiavelli chválí za to, jak jsou dobře spravována, to je zcela cizí Orientu a vlastně všem ostatním

civilizovaným společnostem, které známe. Samotná myšlenka občana je civilizaci jako takové cizí. V úctě k soukromí, k odstupu, k majetku a vlastnictví - v malém a spořádaném charakteru měst, v neúnavné péči aristokracie o biologickou kvalitu - vidíte snahu zmírnit velké civilizační zlo. Ve skutečnosti vidíte snahu obnovit něco z charakteru barbarského a svobodného života uvnitř města, i když jen pro třídu občanů nebo vyšší třídu. Pokud lze civilizaci nějak obhájit, pak tím, že historicky poskytla určité třídě plné nebo téměř plné výhody svobodného života ve stepi, lese a horách a zároveň ji zbavila některých nepříjemností - samozřejmě za cenu utrpení pro naprostou většinu. Téměř ve všech ostatních částech světa kromě Západu byla bída uvnitř civilizace všeobecná a elita, jaká byla, tuto bídu nevykoupila: sama zůstala nevolnická. Město nic neznamená, ale mohlo by dokonce znamenat zpátečnictví lidského typu. Kdyby všechny civilizace, které existovaly, byly jenom takové, jako je Han Čína, pak by se volba mezi barbarstvím a civilizací dala snadno učinit ve prospěch barbarství, svobodného mongolského života.

37

Moderní město je obludné, ale ještě se nepřibližuje anonymní bídě orientální civilizace, civilizaci výchozí. Je to rozporuplné místo, ale i ve snaze zachovat parky je vidět protichůdnost. To existuje v Tokiu, v mnoha evropských a z Evropy odvozených městech, jako je Buenos Aires - jeho tvůrci museli být posedlí zachováním kousku přírody uvnitř města a najali si Francouze, aby ho zkrášlili - a v nezápadních městech, která tento způsob kopírují. Také v uspořádání veřejných prostranství, ulic, a dokonce i společenského života není moderní město úplným návratem k předmoderní chudobě čisté

civilizace, ale pokusem zachovat nebo alespoň simulovat přirozený prostor pro pohyb člověka, jeho expanzi, cvičení a zdokonalování některých schopností, jakkoli omezených nebo zakrnělých. V moderním světě jsou návratem čisté civilizace slumy a chudinské čtvrti. Pomalu, ale jistě zasahuje do moderního města, které dosud existuje a které je ve všech ohledech pozůstatkem evropské nadvlády nad světem a v žádném případě není formou, k níž život směřuje. Budoucnost v Blade Runnerovi je příliš optimistická a ani ta v Elysiu se nepřibližuje skutečné špatnosti našeho osudu, pokud se nic neudělá. Mohammed Atta, jeden z vůdců spiknutí z 11. září, byl studentem architektury. Byl hluboce dojat tím, co se stalo v Aleppu, a zkažeností muslimského života, který se v moderním městě ocitá v dezorientaci, a to nejen v odlišném morálním životě, ale i v uspořádání prostoru a budov, které narušuje život věřících. Reagoval na moderní město jako takové, ne nutně na slum, i když expanze moderního života ve třetím světě je zde velmi dvojznačná; vždycky je tu nějaká slumifikace. Města na Blízkém východě, v severní Africe, ve většině muslimského světa a dokonce i ve velké části Orientu byla každopádně vždy uspořádána jinak než na Západě, měla čtvrti fyzicky od sebe uzavřené, opevněné komplexy s vnitřními dvory a obecně odvrat od veřejného, politického prostoru do prostoru rodiny a klanu. To byl důsledek nejen zkorumpovanosti úřadů, ale i zcela jiného pocitu, k čemu město vůbec existuje. Dochází k záměně toho, co různým národům na moderním světě vadí: nemusí nutně v moderním světě nenávidět totéž, co v něm nenávidíte vy. Raději bych se spojil s levicovým hipsterem než s Čínou! Číňané si vlastně všechno „přivlastní“ a budou předstírat, že to vymysleli.

38

Podle Aristotela se Řekové liší od severoevropanů a Orientálců. Asiat je civilizovaný, ale nevolnický, evropský barbar je necivilizovaný, nevzdělaný, ale svobodný. V této formulaci se předpokládá, že Aristoteles věřil v „rovnováhu“ mezi těmito dvěma extrémy a že Řekové jsou lepší, protože jsou „středem“ mezi těmito dvěma nedostatečnými extrémy. Ve skutečnosti ani Aristotelův pohled, ani pohled Řeků jeho doby, a dokonce ani později, nebral věci zcela takto. Mezi svobodným severským barbarem a otrockým Asiatem nebylo kladeno rovnítko, ale Řekové si svobodného barbara cenili a vážili si ho mnohem více než Asiata. Že tomu tak je, je vidět z mnoha věcí: ještě v době křížových výprav, kdy Anna Komnenovna psala Alexiádu, se s jistou hrůzou, ale i velkou úctou zmiňuje o západních barbarech. Obdivuje jejich šikovnost, odvahu a často i inteligenci a chytrost. Podobná chvála se u civilizovaných nebo otrockých národů Blízkého východu nikdy nevyskytuje. Stejný postoj existoval i v době klasických Řeků. Hérodotos mimo jiné vyjadřuje velký obdiv Skýtům a vidí v nich inovátory nového a velkolepého způsobu života, kočovného, díky němuž zmátli a porazili Dareia a Peršany. Velmi často se můžeme dočíst o klasických Řecích, kteří, usazeni na březích Černého moře, alespoň na část roku „zdivočeli“ a připojili se k národu Skýtů v obdivu k jejich svobodnému životu. Na Blízkém východě se totéž dělo mnohem méně často a většinou vůbec ne: existovali žoldáci, řemeslníci, architekti, kteří pracovali pro perského krále a další, ale ti tímto způsobem nezdivočeli (obvinění „o Medize“ se vztahovalo na politické přizpůsobení přijaté z nutnosti, nikoli na kulturní preference nebo náklonnost ke způsobu života). Athéňané využívali Skýty jako policisty ve

svém městě, ale kromě několika velmi starých rodin, které se hlásily k fénickému původu, se Orientálci a Asiaté nevyužívali jinak než jako otroci. Krása severoevropských dětí je v antice chválena velmi pozdě: děti Anglů na prodej jsou označovány jako „ne Anglové, ale andělé“. Mnozí řečtí hrdinové a bohové měli světlé vlasy a modré nebo šedé oči, mezi nimi Afrodita, Athéna, Apollón, Achilles, Menelaos a mnozí další; mnozí antičtí básníci se zmiňují o Dórech jako o světlovlasé rase. Těžko uvěřit, že by se taková idealizace týkala vlastností sousedních národů, kterými se opovrhovalo. Ne, z toho všeho a dalších skutečností je zřejmé, že Řekové obdivovali sílu a svobodu barbara mnohem více než „civilizovaný“ způsob života otroka a jeho falešnou inteligenci. A Aristotelovi často připisovaná „rovnováha“ mezi těmito dvěma způsoby není ničím takovým, nýbrž odkazem na to, o čem zde mluvím, že západní civilizace, evropské město, je neobvyklá tím, že se snaží zachovat svobodný a barbarský život v mezích města. Je to pokus o vyzdvižení a rozvinutí určitých tendencí svobodného života, který by pravděpodobně mohl těžit z umění, vědy a volného času, jež lze podporovat pouze ve městě. Je to výjimka v dějinách. A tím osídleným městem a osídleným životem myslím osídlení s otroky! A nezapomínejme, že Řekové tento mobilní a kočovný život nikdy neopustili, ale přenesli ho na moře, jako to do značné míry vždy dělali i Germáni - vždy to byli mořeplavci. Celá řecká města, stejně jako města Fókidy, než aby se podřídila perské nadvládě, raději nasedla na lodě a přesunula se do kolonií až ve Francii a Španělsku - byla jimi založena Marseille, ale existovaly i výspy dále na západ. Atéňané byli připraveni udělat totéž, aby unikli poddanství, a podobně jako Skýtové se vydat na otevřené moře na svých námořních vozech, což také nějakou dobu skutečně dělali.

Volání otevřené stepi, svoboda nové mořské stepi, to je nikdy neopustilo. Z toho a ještě více vyplývá, jak moc pohrdali civilizovaným a otrockým životem Asiatů a jak moc si vážili a toužili po životě svobodných barbarů. To se svým způsobem rozšířilo i na jejich úctu k černým Etiopanům, o nichž Hérodotos říká tak pěkné věci, zvláště když je srovnává se sousedními Egypťany. V tomto případě se však s Afričanem příliš neseznámili, jeho povaha byla Řekům příliš cizí, a existovalo podezření, podporované Aristotelem a mnoha dalšími, že Afričan a také Arab je příliš hloupý, než aby představoval obdivuhodnou alternativu. Nicméně v duchu bych řekl, že i dnes má Evropan mnohem více společného s Afričanem než s „Asiatem", tedy obyvatelem širokého pruhu země táhnoucího se od Han Číny až po Blízký východ, který zahrnuje dlouho osídlené zemědělské poddanské oblasti planety. Vím, že s tím mnoho pitomců, kteří fetišizují IQ nade vše, nebude souhlasit. Orient a Asie byly vždy nepřítelem... Afrika je většinou nepodstatná. „Afričan" může být dokonce spojencem a problémem se stal až v podmínkách moderní masové demokracie, kdy byl zmanipulován a vyburcován jinými.

39

Část současné pravice je „ekologická", a to i mimo ni, ale většinou pohrdá levicovými zelenými a dalšími polovičatostmi, protože špatně chápou civilizační a technologický problém. Problém moderní levice spočívá v tom, že se nesnaží bránit přírodu, ale obviňovat Západ ze současného stavu. A to proto, že problémem je prý technologický či „civilizační" pokrok jako takový. Tito lidé nechápou, že hrabivý život, hmyzí život, je výchozím stavem lidstva a že Západ spolu s několika dalšími se

od svých počátků pokoušel zmírnit zlo „čisté civilizace“ a přinést výhody svobodného života v rámci civilizace, nakolik to bylo možné. Levicový ekolog není spolehlivým obhájcem přírody: v první řadě je „antirasistou“ a o přírodu se stará až v druhé řadě. Ve skutečnosti jsou tyto dvě věci neslučitelné. Čína a Indie jsou zdaleka nejzávažnějším zdrojem zjevného znečištění, jímž je ničení světových oceánů plasty a odpadky. Pohrdání zvířecím životem je v Indii vzácné - Schopenhauer říká, že právě proto snadno odmítli křesťanství, protože slyšeli o hrubém týrání zvířat v tehdejší Evropě -, ale v Číně a ve většině ostatních neevropských zemí je týrání a zneužívání zvířat mimořádně běžné a je pravidlem. Soucitem se zvířaty, která jsou našimi bratry a sestrami, je pohnut pouze indický a dnes i evropský člověk. Průmyslové zemědělství je velkým zlem, které je třeba zastavit, ale komu kromě evropského člověka na tom skutečně záleží? Zdá se, že ostatní mají velkou radost z ponižování a mučení dokonce i koček a psů. Navíc jsou to, jak známo, zombie hordy třetího světa, které se o veřejné a národní parky vůbec nestarají a které je znečišťují a využívají, často tím, že do nich házejí výkaly, jak se už dávno naučili, jsouce syny medojeda, který žere vlastní hovna. Jak známo, Sierra Club a další ekologické organizace se kdysi stavěly proti masové imigraci, zčásti tiše z tohoto důvodu, ale také proto, že nárůst populace sám o sobě způsobí nepřijatelné zatížení přírody. Obyvatelstvo Evropy a Japonska se pod tlakem života ve vysoké hustotě zalidnění na konci 20. století rozhodlo omezit svou porodnost a na tom není nic špatného: to vlády, zkorumpované a pod bičem finančníků závislých na růstu populace, zabránily přirozenému snížení počtu obyvatel. Proto moderní levice, „antirasistická“, promigrantská, nemůže být nikdy skutečně ekologická. Ale co víc, v propagaci „primitivů“

třetího světa (on žádný takový není) a falešného přesvědčení, že život v něm je pro životní prostředí snazší, propaguje slum, chudinskou čtvrť, „civilizaci“, kobylkovou výchozí existenci lidstva. Je pravda, že nezápadní člověk žije „blíže přírodě“, pokud jde o jeho materiální potřeby, ale to se neprojevuje v přirozenějším životě nebo menším zatížení zdrojů: veškeré přebytky využívá k tomu, aby se nevybíravě rozmnožoval a vyráběl další sobě podobné. Jakákoli pomoc Africe nebo většině ostatních zemí třetího světa se nepromítne do zlepšení kvality života, dokonce ani do zlepšení výživy, ale okamžitě se promění ve větší počet dětí, které nadále žijí na stejné úrovni bídy. Skutečný environmentalismus je rasismus a má rasový základ a ve skutečnosti jsou tyto dvě věci, environmentalismus a rasismus, nerozlišitelné. Proto se donekonečna mluví o „globálních změnách klimatu“, protože to odvádí pozornost od konkrétních problémů, které můžeme vyřešit - ničení národních parků, veřejných prostranství, špatného zacházení se zvířaty a především oceánů. Všechny tyto problémy jsou problémy rasy, nikoliv moderního města jako takového, moderního pokroku nebo technologického pokroku. Ve skutečnosti je snaha tento pokrok omezit a přišroubovat zpět lidstvo nebo ho zmrazit v nějaké údajně předmoderní podobě, snaha například vrátit do moderního světa „malé komunity“, největším nebezpečím a možným zdrojem nejdůkladnějšího a nejtotalitnějšího podřízení.

40

Skutečné pochopení nevolníků nezískáte od těch moderních chvastounů, kteří vychvalují jejich život nebo život „ušlechtilých divochů“, ale spíše z Čechovovy stejnojmenné povídky. Je to ubohá banda a kobylky na zemi. Dobrou

představu o nich si můžete udělat také z Kurosawova filmu Sedm samurajů. Sedlák a nevolník, výchozí stav lidstva, má jako zvíře nos nasměrovaný k zemi a půdě, protože právě tam se nacházejí předměty zájmu, potřeby holého života. Je vzdálen kontemplaci i hvězd, které podle Homéra potěší srdce pastýře osamoceného na hoře. Obyvatelé údolí a obdělávači půdy jsou prototypem všech moderních „hmyzích lidí", nenechte se zmást opakem. To je „rámec" nebo světonázor, který dělá z veškeré hmoty a ze všech věcí pouhé užitkové předměty. Nepotřebuje k tomu technologii a nikdy ji nepotřeboval. V primitivních zemědělských společnostech okamžitě popraví kohokoli inteligentního jako čarodějnici: dodnes se to dělá v Africe a existuje známé čínské rčení o tom, že inteligentní musí být zabit. Tak je tomu vždy ve velké části takzvaného „primitivního" života, života pod palcem zmocněných starých matriarchů a konceptuálních robertků, kterými tlučou hlavy mladým mužům. Co je na moderním světě nejhorší, je opětovné zavedení tohoto života, k němuž dochází z politických a biologických důvodů. Problémem naší doby nikdy nebyla technologie jako taková. Neexistuje žádné vnitřní fungování technologie, které by nevyhnutelně vedlo k podřízení člověka. Tato tendence existuje pouze proto, že tím, že umožňuje ohromný nárůst počtu nadbytečných, dává jim a těm, kdo je uspokojují, moc, pokud se mísí s demokracií. Levicový environmentalista, kromě mnoha jiných, se mýlí, protože chce, aby takovým lidem byla dána větší moc. Útočí právě na ty prvky moderního Západu, moderní technologie, dokonce i moderní kultury, které mohou vládu nadbytečných a jejich ničení přírody, včetně té lidské, poněkud zmírnit. Dovedu si představit jen málo horších osudů, než kdybychom se rozhodli „žít blíže k našim možnostem", omezit a zastavit technologický

pokrok a inovace, vrátit se k „malým, celistvým komunitám“, vrátit „tradiční formy“ do našich podmínek. Chápu touhy těch, kdo na pravici touží po velkých částech minulosti, ale pochopte toto: každý takový pokus v moderním světě, mám na mysli prosazování malé vesnice, venkovského života, skromného života, nepovede k obnovení slávy minulých věků, ale k zmrazení moderní zkaženosti, k její stabilizaci a trvalosti. Získáte malé komunity řízené gynokracií, k potlačení pravého mužství a mládí, ale tentokrát s výhodou jakékoliv moderní technologie, která už je k dispozici. Budou tak činit ve jménu „tradiční ctnosti“. Budou možná křesťanské, ale jejich křesťanství bude tak či onak zástěrkou marxismu. Je jedno, jakou ideologii, náboženství nebo „ideály“ jim dáte, stejně se budou chovat tak, jak se narodili. Problémem moderního světa, stejně jako degradace životního prostředí, není technologie nebo způsob života či ideologie, ale všudypřítomnost a vláda určitého druhu lidí.... a do té doby, než se tento problém vyřeší.

41

Nevím, jestli jsou dozorci této věznice a majitelé tohoto prostoru přítomni, nebo ne, ale mám podezření, že ano. Nemyslím si, že žijeme jen v nějakém neosobním emergentním mechanismu, v „systému“, který každého uvězní, v něčem jako „manažerismus“ nebo „postindustriální enkláva“. Myslím, že to všechno bylo vědomě vytvořeno. Je možné, že velká část známých dějin je zfalšovaná. Naznačil to mimo jiné Nietzsche. Nemyslím si, že se někdy dozvíme, kdo jsou tito jedinci, ale mám podezření, že chodí mezi námi jako průměrní lidé. Kdysi jsem znal ženu z Rockefellerovy větve - a dovolte mi říct, že přesně tohle nemyslím těmi skrytými mocnostmi, o kterých mluvím, neznáte jejich jména - ale ona chodila do obchodů se

zeleninou nebo do metra, aniž by někdo věděl, kdo je, bez šperků, a měla jen pohrdání známými boháči, kteří musí chodit s družinami a bodyguardy a jsou pod neustálým dohledem médií a dalších. Ptáte se, co by tedy mohli chtít, když ne užívat si a ukazovat bohatství? Právě to, svobodu a moc, kterou všichni ostatní postrádají. Žijí mimo veškeré zákony a omezení, my jsme jen materiál a potrava pro jejich hlad. Jejich plány jsou dementní: film Mulholland Drive odhalil některé z toho, co dělají, nepřímo a metaforicky. Naučili se využívat různé druhy energie, například energii, kterou jim propůjčuje lidská pozornost ve velkém množství, a pohánět s ní určité druhy strojů. Pozornost, kterou Hollywood získává, přijímá a pohlcuje stroj s velkou silou, který ji zesiluje a slouží k určitému účelu. Tento obřad založili pomocí lidských obětí a lidské krve, a právě o tom je tento film. Vědí, jak využít sexuální energii, a proto pronásledovali Wilhelma Reicha, ale ukradli jeho technologii. Trumpova rodina zná tajemství Tesly. Znají mnoho dalších věcí: věda a racionalismus jsou „veřejným náboženstvím" naší doby, ale vládci věří v něco úplně jiného. Masy jsou oslněny ledničkou, fénem, telefonem: žijí omámené a hypnotizované ujištěním, že čarodějové, kteří tyto věci vyrábějí, jsou skromní inženýři, kteří žijí podle veřejně známých a ověřených postupů, že jsou to jen nenápadní muži, kteří ovládají nenápadné a poddajné fyzikální síly. Jejich pohodlí je jistotou jejich víry v zákonitost přírody, která je zbavila božského strachu a úcty. Mezitím svět řídí muži jako Erik Jan Hanussen, nebo vlastně byl jen nástrojem jemu podobných, ale jejich jména neznáte. V Hongkongu někdo nosil zelené rukavice. Žijí v říši moci a svobody.

42

Velkou lží naší doby je, že jde o svobodu smyslů, o osvobození tužeb od strnulé společenské a morální kontroly. Ve skutečnosti i středověký člověk žil s větší touhou po životě, dokonce s větší sexuální touhou než moderní: také méně pracoval. Většinu roku byly svátky. Pracovalo se co nejméně, aby bylo dost úrody a aby se zaplatily daně, které byly relativně malé. Většina moderních lidí sotva měla majetek středověkého svobodného pána. Hygiena byla špatná a řádily nemoci, dětská úmrtnost velmi vysoká: i mnoho dalších problémů. Není to moje oblíbená doba. Ale jakmile přežijete dětství, práce je velkou životní obtíží, je to Adamovo prokletí: zajděte do malého knihkupectví v Thajsku, najdete tam mezi prodávanými knihami naprostý chaos. Když se majitele zeptáte, proč je neuspořádá podle abecedy nebo nějak jinak, řekne vám, že by s tím bylo moc práce a on už takhle vydělává dost. Ale například v této věci byla „stará veselá Anglie“ místem radosti, opilství a hostin. Pili pivo bez chmele, ale používali gruit z vřesu a jiných bylin: tento nápoj pili celý den a naplňoval je vášní pro život, pivo v této době bylo stimulantem a afrodiziakem. Na pijáka vody pohlíželi podobně, jako my pohlížíme na suchého hipstera, který míchá rooibos bez kofeinu a dívá se na vás káravýma očima. Byli to puritáni, kdo zavedl chmel, právě proto, aby pivo zhořklo a zprotivilo se a aby se z povzbuzujícího prostředku stalo uspávacím, který v člověku zabíjí sexuální pud. Ale předtím měli obyvatelé Anglie jistě intenzivnější sexOrz, pokud se to tak měří. Vlastně bys tak měl měřit věci, protože je to známka čehosi lepšího. Život plný velké a skutečné radosti či vášně je životem vnímavým k určitým dalším instinktům a touhám, které rovněž pocházejí z přírody,

ale kterých se moderní páni lži děsí. Právě tyto jiné chtějí potlačit, alespoň u laiků. Sexuální podráždění, v němž jsou mnozí drženi, se liší od druhu nezatíženého a bezstarostného, vášnivého a démonického chtíče, který jste našli v předmoderní době a který stále nacházíte v kapsách třetího světa. Tato moderní parodie chtíče vyčerpává veškerou energii, ten jiný, pravý chtíč zapaluje srdce mnoha dalšími divokými náruživostmi: Paglia se mýlí, nikdy nedovolí, aby její značka „feminismu" vzkvétala; zmařilo by to účel! Celým smyslem moderní výchovy je potlačit toto nadšení, přimět vás, abyste se rozmýšleli, když uslyšíte hlas starých přátel..., který vás popohání.

A ano, dosahují toho tím, že podporují únavnou, vyčerpanou sexuální podrážděnost, kterou najdete mezi obézními, „polyamorními", podivínskými starými domorodci, kteří se rádi obnažují před ženami. Tato všudypřítomná podrážděnost zaslepuje mnohé i pro vnímavost k těmto jiným touhám, o nichž mluvím. „Telepatie" je veřejná a mýtická verze něčeho skutečného. Je to stejný způsob, jakým mnohá náboženství učí metempsychóze, protože pravda o reinkarnaci je příliš neosobní a příliš těžko uchopitelná. Není vyloučeno, že neustále přijímáme pohyby uvnitř jednoty věcí od mnoha neživých objektů, některých možná na druhé straně známého vesmíru, ale občas i od lidí, které známe, stromů a mnoha dalších objektů. Můžeme mít na této úrovni blízké pouto s jedinci nám příbuznými, a to i v budoucnosti, nebo náznak těch, které génius druhu zamýšlí jako naše partnery, protože chce v tom či onom okamžiku zplodit to či ono dítě. Nejvýznamnější z těchto „telepatických" spojení je skutečně to, když dva takoví lidé, kteří se k sobě na biologické cestě nadmíru hodí,

rozpoznají jeden v druhém vnitřní záměr nebo snahu přírody něco vytvořit - samozřejmě si myslí, že jde o něco úplně jiného. V běžném případě jde téměř vždy o muže a ženu, o produkci určitého dítěte, které chce příroda přivést ke vzniku. Ale ve vzácných případech mohou být pro podobné spojení ve vůli i jiné důvody, například dva přátelé, kteří jsou určeni k tomu, aby společně dosáhli nějakého úkolu. „Vztáhneme k sobě otevřenou náruč v očekávání uspokojení své touhy nebo klamu, mezitím příroda dosáhne svého tajného záměru“: tak je tomu při zrození určitých dětí, ale i jiných věcí. Podezíravost vůči přátelství, kterou propaguje „hnutí za práva gheyů“, působí, že se to ničí. Ženy jsou pravděpodobně schopny přijímat taková poselství více než ostatní, protože u nich je intelekt pevněji zasazen do těla a vrozené vůle. Mnohdy to znamená, že jsou více než ostatní otrokyněmi užitečnosti, ale také to znamená, že žijí více v okamžiku, jsou méně zatíženy pojmy a abstrakcemi, mají větší přístup k přímému vnímání věcí. Dokážou prohlédnout mnoho lží a poznat záměry lidí dříve, než oni sami vědí, co chtějí. Saddám Husajn byl takový: v duši byl transsexuál. Ne všechny ženy, ale jsou případy, kdy určitý obrat v duchu osvobodí jejich intelekt od zmatků jejich pudů a chaosu jejich hormonů, a přesto neztratí onu zakořeněnost v přírodě, které obvykle hůře dosahují muži. Proto Řekové a mnoho dalších starověkých národů vědělo, že ženy jsou spíše věštkyněmi a znají budoucnost a také záměry druhých („znají“ budoucnost z vrozeného vycítění záměrů a krve druhých). Takovou věštkyní byla Kassandra, a dokonce i velký věštec Tiresias se prý na chvíli proměnil v ženu. Mnoho šamanů praktikuje u různých národů transvestismus - blázni si to vykládají jako „práva homosexuálů“, aniž by viděli kultovní chápání ženskosti. Pýthie byla žena a staří Germáni se před velkými rozhodnutími

vždy radili s ženami, protože jim mohly poskytnout jiný a přímější pohled na věc. Moderní páni lži ženy od tohoto odcizili tím, že mezi městskými otrokyněmi prosazují hyper-uvědomělou, upovídanou, neuroticko-obsedantní osobnost. To je parodie na ten nejhorší druh mužů. Věštkyně v přírodě jsou už tak dost vzácné, a kolik jich pro nás bylo ztraceno, protože se nechaly zmást hady, kteří ji svedli k tomu, aby si myslela, že by měla opičit snaživé, upovídané sebevědomí trpasličích homosexuálů a „komiků“? Vědí, jak bezmocní jsme bez znalosti budoucnosti; nechávají si to pro sebe.

43

Mnohokrát se mi v nové zemi stalo, že jsem byl v malém bytě tak neklidný a plný touhy se vyřádit, že když byly bary a všechno ostatní zavřené, šel jsem do nejbližšího hostelu a dělal tam ze sebe otrapu. Z řady takových míst mě vyhodili a v minulosti i z nocleháren, když jsem jim vyprávěl o svých teoriích o ovládání mysli, o sugestivně uspořádaných číslech v telefonních seznamech, o zvycích afrických loveckých psů a síle kousnutí hyen a jejich krku. Lidem se mé historky líbily, ale personál mě pozoroval z boku s velkou závistí a chtěl „zavolat ochranku“. V obchodním centru se mě často ptal snědý hlídač, jestli „pane, máme volat ochranku“, protože jsem se při chůzi cítil chycený rychlým duchem a tourettovsky jsem ejakuloval nejrůznější slova. Chodil jsem trollovat do gay barů s Hitlerovým knírkem a pobuřoval tamní návštěvníky historkami o tom, jak nacionální socialisté začínali jako hnutí za práva gayů v jednom mnichovském sklepě a jak je to obdivuhodné. Hlad po prostoru, klaustrofobie - nejušlechtilejší fobie - není „jen duchovní“. Nic vážného není nikdy jen „duchovního“. Duchovní znamená falešný a homosexuální - všechna skutečná

směřování existují pouze v krvi a projevují se nejen ve výšinách a chutích ducha, ale i v každodenním životě a každodenních potřebách. Chci být vždy uprostřed místnosti před velkým oknem, když musím pracovat, což dělám nerad. Všechny skutečné myšlenky přicházejí, jen když se člověk prochází venku, ve stoje, na čerstvém vzduchu: To jsem věděl dávno předtím, než mi to dal najevo Nietzsche, který říká, že byste neměli věřit žádným myšlenkám, které jste měli uvnitř. K tomu připočtěte všechny myšlenky, které se vám honí hlavou v páchnoucím dusnu většiny měst. Přidejte k tomu, když vás celý den obtěžuje a vnucuje vám zlomyslnost druhých, která pramení z vulgární touhy po moci, kterou projevují sekretářky, pracovníci ve službách. Pracovníci služeb se mě často pokoušeli utlačovat. Larry David tento problém chápe; přesto se snaží být příliš „milý", svůj boj proti útlaku ze strany služeb prezentuje jako sebekritiku, sebemrskačství. Jsou to většinou zákeřní démoni. Zrovna dnes přišla servírka a snažila se mi vzít hrnek s kávou, přestože měl na dně malou vrstvu, mou oblíbenou studenou vrstvu kávy. ...Řekl jsem jí, že ne, že to vypiju, pokynul jsem jí rukou, a ona se přesto sklonila, dívala se mi do očí, snažila se vzít a v jejím pohledu jsem viděl směs vzdoru, chtíče, masochistického chtíče, touhy uzurpovat si mě, touhy sníst mě zaživa. Musel jsem si to třikrát zopakovat. Musela jsem přitlačit ke zdi buzíka ze zákaznického servisu, nepřestával mě sledovat a komentovat víno. Nepředstírám, že jsem znovuzrozený Theseus nebo Ajax, ale kdyby se nějaký takový člověk narodil dnes, byl by rychle v blázinci nebo mrtvý. Jen malému duchu se může dařit. Takhle ti ducha štěpí na tisíc způsobů. Semafory vás vycvičí k poslušnosti jako zvíře v kleci, zejména v noci, kdy kolem nejsou žádná jiná auta. Když jsem musel sedět na místě spolujezdce, zatímco řídil debil,

nemohl jsem toho kamaráda ani vystát a zeptal jsem se ho, jestli by mu nevadilo, kdybych si ho vyhonil, když jsme jeli mezi dvěma městy. "Jo kámo, jasně, klidně, žádný problém," souhlasil, takže jsem věděl, že v něm už nic nezbylo. I z tohoto důvodu chodím do těch nejšpinavějších čtvrtí červených luceren nebo vstupuji do porno kin: Rád se dívám, jak si transky píchají do prsou průmyslový silikon, rád poslouchám, jak si děvky vyměňují historky o tom, že slovo „homosexuál“ pochází od „sexuální muž“ a že homosexuálové jsou jen hypersexualizovaní kurvamuži. Věřím, že je to pravda.

44

Nad podivným kinem, které přes den sloužilo jako místo, kde se promítalo porno, se nacházel noční klub. Jednou jsem se rozhodl jít dovnitř s kamarádem a stařík o řadu dál si vymyslel, že vystoupí přímo před námi, projde kolem mě a chytne mě za rozkrok. Narval jsem mu obličej do zdi a musel jsem se protlačit kolem ochranky s příšerným dechem a skřetím poďobaným obličejem. V hale byl volný upíří netopýr, který vletěl dovnitř, ale to je normální. Venku na ulici, když jsem běžel hledat taxík, stála uprostřed silnice černoška, která se tam vysrala. Na křižovatce v šedém otlučeném volvu jel řidič bez hlavy a při pohledu na něj jsem se dostal do stavu závratě a fugy. Někteří mluví o tomto „šílenství za věcmi“. Skutečný svět se velmi liší od toho, který se nám jeví v bdělém životě, ale není tak odlišný, aby byl zcela cizí nebo abstraktní či „filozofický“, jak si možná myslíte. Není abstraktní ani složený z dokonalých a věčných forem, není někde jinde: je imanentní, tady a uvnitř věcí, a je zvrácený. Nemá žádný morální význam, který bychom mohli pochopit. Když Hérakleitos mluví o tom, že všechno je jedno a všechno je oheň, myslí tím toto: když se vám to skutečně ukáže,

je v pozadí věcí démonické a násilné šílenství. Skutečný svět je podobný tomu zdánlivému, ale pro nás podivný, ďábelský, neuspořádaný. Jeho skrytý řád, osudové X za věcmi, sahá po věcech a míří mimo náš lidský dosah: proto Lovecraft věděl, že je to pravda, náš svět je utvářen demiurgem, který je slepý, retardovaný schizofrenik. Jeho vznik a dění a jeho osud je ve hře a válce nejstrašnějších frakcí, zapomenutých bohů. pro ně jsme jako krysí černí pasažéři na lodi. Nejvýrazněji se to projevuje v některých snech, které, pokud by měly kontinuitu, bychom nedokázali odlišit od bdělého života. Někteří, ale ne všichni šílenci jsou schopni vidět části tohoto světa, ale všichni jsou neslyšitelní proroci, a v naší době stále více... psychiatrie, podvod, oslabuje veškerou víru v ně a z nich v sebe sama. Všude je signál rušen.

45

Vždycky mě přitahovaly ty nejšpinavější a nejodpornější gnostické sekty: karpokratovci a později jejich obdoba, ruská Chlyst, Rasputinův ďábelský spolek. Tvořily skupiny žen kolem velkého učitele a čaroděje, který je dokázal přivést k orgiastickému šílenství: znovuzrození Maenad! Člověk, který si s tím špatně pohrává, skončí sežrán zaživa jako Eurípidův Pentheus (jinak neadekvátní dílo). Židé měli paralelní verzi, frankisty. Ti všichni věřili, že v nás je jiskra božství, která je uvězněna ve hmotě. Protože hmota a tento svět jsou dílem zlého Demiurga, zákony, jimiž se řídí hmota a lidský život, jak se objevují zejména v Bibli, jsou zákony Satanovými.

Proto, abyste se osvobodili, musíte vyvrátit každý z těchto zákonů, musíte se pustit do každého činu zla, do každého zločinu, do každého zvěrstva: jen tak se vám otevře brána z království stínů... jen tak najdete ráj a projdete kolem andělů,

kteří střeží jeho cesty. Tuto cestu nedoporučuji! Někteří říkají, že velká část levice je motivována takovou vírou, její sekularizovanou odrůdou. Přinejmenším v případě frankismu existují podivné historické zvláštnosti: o mnoha významných levicových Židech, přinejmenším zakladatelích nejagresivnějšího levičáctví, někteří ortodoxní Židé tvrdí, že jsou frankistického původu. Bylo tomu tak v případě Brandeise; sotva to byl ten nejhorší, ale údajně existuje mnoho dalších. Já sám tomu nevěřím, i když by se to mělo studovat. Cítím příbuznost s takovými sektami, ale ta není přímá: musím to vysvětlit. Obecně lze gnosticismus ve všech jeho podobách chápat takto: hebrejská víra je založena na tvrzení „viděl, že je to dobré“, na tvrzení, že svět je stvořen dobrotivým Bohem a že hmota a svět jsou dobré. Takových náboženství je jen několik: Schopenhauer tvrdí, že řecké a římské pohanství jsou stejné, i když to není úplná pravda. Řecký optimismus je beztak zcela jiného druhu než optimismus biblický. Hinduismus a buddhismus však vidí svět jako něco, čemu je třeba uniknout, věří v nirvánu nebo moksu, která osvobozuje od koloběhu znovuzrození. To je normálnější a v historii mnohem rozšířenější. A je to v jistém smyslu pravda, protože utrpení tak zjevně převažuje nad svým opakem: v každém jednotlivém životě to platí, kde jsou okamžiky štěstí vzácné a rychle pomíjejí. Ale také, když si představíte potěšení z jídla zvířete oproti bolesti a utrpení zvířete, které je pojídáno, nemůžete se nechat zmást, vidíte, že utrpení převyšuje potěšení nebo štěstí v tomto světě, a to mnohonásobně. Mnozí medvědi, někteří afričtí lovečtí psi a další, ukusují ze zvířete ještě dříve, než je mrtvé. Nejlepší je, jak už jsem řekl, nechat se zabít jaguárem, který vás vyřídí rychlým kousnutím do lebky! Jeho čelisti jsou silné, vyrostlé tak, že prokousnou i želvu. Věřím, že je to ta

nejsoucitnější kočka, ale většina vražd v přírodě taková není. Houellebecq mluví o tom, jak jako kluk nemohl vystát samolibý, robotí a klidný „rozumný“ hlas vypravěčů v přírodopisných pořadech, kteří se snaží zamlžit ta nejhorší muka zvířat, krvavé vraždy. Podle jakéhokoli racionálního výpočtu nemá cenu žít, protože bolest výrazně převažuje nad potěšením. Silně medikovaní nihilisté to pravděpodobně popřou - blažení a šťastní vědí, že je to pravda, ale také vědí, že rozum a racionalita jsou falešné.

Gnosticismus je veden problémem utrpení nebo soucitem s trpícími a snaží se zbavit Boha odpovědnosti za tento stav věcí. Někdy tvrdí, že biblický Bůh byl uspán nebo sám uvězněn, případně že je spoután adamantinovými řetězy a držen v kleci a že na jeho místo nastoupil uzurpátor. Jindy říká, že Bůh popsaný v knize Genesis není skutečný Bůh, ale demiurg, a skutečný Bůh poslal svého vyslance Ježíše, aby vládu tohoto demiurga zvrátil. Existuje mnoho variant a někteří do toho pletou ne jednoho demiurga, ale devadesát devět, a to vše proto, aby sejmuly z božstva odpovědnost za stvoření tohoto světa zla. Měli se prostě stát buddhisty nebo hinduisty a přestat se snažit zachraňovat kanaánskou mytologii! Možná, že ve svých počátcích byla křesťanská víra stejná jako buddhistická, a to se nyní ztrácí ve zmatcích nenávistných sekt, které překrucují dějiny. Je snadné si myslet, že jde o náboženství beznadějné doby, že je vedlejším produktem rozkladu Římské říše a symptomem zoufalství či utrpení. Je to mnohem horší! Problémem člověka stejně jako jiného zvířete není stres nebo utrpení, ale pocit, kterému nelze uniknout: zoufalství a panika z vyčerpání a uvěznění. Za hranicemi známého obydleného světa, oikúmené, ležely nepřekročitelné oceány, včetně velkého

zemského oceánu stepí a Sahary v opačném směru. Čína a Indie byly známé a obchod existoval, ale byly to jen mlhavé znalosti, které teoreticky mohly podnítit smysl pro dobývání a dobrodružství. Jinými slovy, existovala spousta možných zdrojů pocitu, že za hranicemi známého světa stále ještě zůstává neprobádané území. Totéž neznámo, které volalo podnikavost a ducha Portugalců, Španělů a dalších Evropanů, kteří se vydali na koloniální misi za dobytím a objevením světa, to vše existovalo i v pozdní době římské. Ale vůle ani duch tu nebyly, bylo tu jen vyčerpání na všech stranách, stejné vyčerpání, které vysvětluje nesmyslné dějiny Číny, Indie a všech dlouho osídlených zemědělských míst. Občanské války a palácové převraty budou vždy pokračovat, ale duch člověka je zlomen návykem na příliš dlouhé zdomácnění a když nic skutečně velkého na těle ani na duchu se po čase opět nekoná. K tomuto „návyku" patří samozřejmě i „návyky krve", které vedou k rozmnožování a nadprodukci nadbytečného. Jakmile nějaká velmoc vnutí domestikaci svým sousedům a pak i sobě, roste pohodlnost, a tak se rodí mnoho lidí, kteří prožívají život již při narození ve vyčerpaném stavu a kteří na sebe vzývají vlády a náboženství vyčerpaných a vystresovaných. Jistě, vnější překážky, s nimiž se nyní setkáváme, jsou mnohem větší: vesmírný prostor pro nás není překonatelný ani teoreticky a na druhé straně prázdného prostoru nevíme o ničem, vše mimo již známé se zdá být neplodné. A přesto, opakuji, tento druh fyzického omezení není skutečnou příčinou duchovního vyčerpání, které touží po nějakém úniku. K povaze domácího života patří, že představuje svět jako uzavřený vlastněný prostor, a i když se lidstvo tomuto stavu vcelku přizpůsobuje, a to jak biologicky, tak kulturně, přesto i v těch nejnižších lidech zůstává záblesk opačné tendence. Nemůže si pomoci, ale tento

nový stav věcí v pozdních civilizacích prožívá jinak než s hrůzou, s děsivým podezřením... s podivným podezřením, že svět je umělý. Začíná tušit, že tento skleník, v němž žije, je zlovolným výtvorem demiurga, který rád pozoruje naše utrpení, že se jím on a jeho přisluhovači živí. V daleké budoucnosti, pokud bude zlo lidských inovací pokračovat bez kontroly, budeme skutečně žít ve světě, kterého se obávali gnostici, a ta jiskra vitálního života a energie, která je darem přírody všem mladým národům zrozeným z jejího lůna, ta jiskra zůstane uvězněna ve „špatně nastavené hmotě“, hmotě zcela cizí jejím vrozeným touhám a fungování, ale místo toho zformované ve prospěch něčeho jiného. Svět, který nyní obýváme, již v mnoha ohledech toto gnostické peklo předjímá a reakce těch, v nichž bolest civilizace a modernity nejvíce pokročila, transsexuálů, nevědomky napomáhá dalšímu odpoutávání reality od přírody a k tomu, aby naše postupující domestikace byla ještě totalitnější a agresivnější. A přesto pro vás, kteří chcete bojovat proti nastupující tyranii, pamatujte, že v podmínkách krize může být „karpokratická“ varianta, přitažlivost právě pro zločince a devianty, velmi velká, ale člověk se zde ocitá na okraji propasti. A způsob, jakým si volání tohoto instinktu vykládáte.

46

Zajímá mě falšování historie a možná i geografie. Myslím, že lidstvo je nesmírně hloupé a zlé, nelze věřit ani slovu, které se k vám dostane. Nepochybuji o tom, že vaše náboženství jsou pravdivá, ale můžete si být jisti, že se před časem do hierarchie kněží, náboženských autorit nebo tiskařů knih nevložila nějaká zlomyslná frakce a nevložila tam všelijaké věci, které tam na začátku nebyly? Například všechny staroslovanské výtisky

Bible v Rusku bývaly opatřeny silnými gnostickými interpolacemi. To vysvětluje množství takových sekt, které tam vznikly, včetně těch, které se nechaly vykastrovat, a dalších, jako jsou duhoborci, kteří se vysmívají vyšší a vznešené nahotě tím, že praktikují nahotu deformovanou. Na Západě se děly podobné věci: jak myslíte, že katarům se podařilo najít takovou měnu v severní Itálii, v Porýní? Nešlo jen o nové učení, ale o velmi staré praktiky a staré formule, které našly pohotový domov mezi obyvatelstvem, jež bylo na jejich přijetí dávno připraveno. Některé byly předkřesťanské, jiné se šířily spolu s ranou církví a zachovaly si prvky raného křesťanství smíšené s manicheismem a magianismem a dalšími ještě podivnějšími věcmi. Proč tedy předpokládáte, že hlavní náboženství, která se zachovala, nejsou ve skutečnosti padělky? Islám by takovým padělkem klidně mohl být: Korán je snůška nesmyslů a možná byl původně syrskou křesťanskou zbožnou knihou, která byla mnohem později přepracována. Mohamed bylo jejich jméno pro Krista a víra byla původně verzí nestoriánství, kterou rozšířil perský král, nikoli Arabové. Celá historie Herakleiova křížového tažení proti Persii, stejně jako pád Persie v „bojích" proti Arabům, je možná zcela vymyšlená oběma stranami, i když dnes už je tato lež samozřejmě dávno zapomenuta. Jaké historické či archeologické důkazy vůbec existují pro existenci Mohameda? Ale tušíte vůbec, jak spekulativní jsou závěry vyvozené z archeologie obecně? Stačí si například přečíst, na základě jakých „důkazů" se podařilo prokázat jezdectví na koních ve velkých stepích před rokem 1000 př. n. l. - pár, možná ani ne pět nebo šest, kostí, které vypadaly jako kousky. Život je krátký, znovuzrození v člověka je nejisté a může k němu dojít až za miliardu let: těmto ubohým lhářům věřit svůj jediný život? Podívejme se na Thukydida, který je velkým mužem a géniem

věků: snaží se překonat Hérodota a tento vzor následuje po celý starověk. Každý velký historik si kladl za cíl překonat svého předchůdce jako soupeře. Myslíte si, že si některé věci vymysleli? Jak moc si tedy myslíte, že učenec, písař, ješitný „mnich“ - „nerd“ jako typ - může lhát? Budou lhát mnohem víc, než si myslíš... nerd víc než Thukydidés je posedlý nekonečně větší lhavostí a také ješitností, závistí, zlobou a malicherností. Nemyslíte si, že takoví lidé, kteří byli po nejdelší dobu v podobě mnichů jedinými uchovávateli a opisovači antických textů, nemyslíte si, že by byli ochotni měnit text, doplňovat, a dokonce si vymýšlet celé knihy a autory? Potvrzení z „třetích zdrojů“ by se také dala poměrně snadno vyrobit. Ale každopádně Josefus využívá této rivality mezi řeckými autory k tomu, aby zpochybnil řecké dějiny obecně, a v tom není zcela bezdůvodný. Samozřejmě se mýlí v tom, že předpokládá, že centrálně řízené archivy jiných národů, jako jsou Egypťané, Babyloňané nebo jeho vlastní, jsou spolehlivější. Nietzsche se odvolává na falšování dějin Izraele, k němuž došlo někdy před Josefem - a myslím, že měl na mysli Makabejské. O existenci Židů před Makabejským královstvím neexistují žádné vnější záznamy - Herodotos se o nich nikdy nezmiňuje. Existují však důkazy, že falzifikace, o níž mluvil Nietzsche, je dokonce pozdějšího data. Mnohé z antiky si mohly vymyslet sekty či řády křesťanů nebo dokonce Židů, aby to vypadalo, že jejich vymyšlená a umělá, utilitární náboženství mají nějaký základ v lidské přirozenosti nebo že je předvídali moudří lidé v minulosti. I když ve skutečnosti veškerá jejich energie směřovala k potlačení přirozeného ducha člověka, vrozené úcty člověka k nádheře uvnitř zvířat a uvnitř věcí. Nakonec nelze věřit ničemu, co člověk sám nevidí a necítí.

47

Nevíme, jestli celý starověk, nebo možná jeho velké části, zcela vymysleli středověcí mniši nebo italští humanisté v renesanci... nebo jestli nějaký výstřední učenec v Konstantinopoli nebo mnich na Pyrenejském poloostrově přidal celé knihy a pasáže k Platónovi nebo k jiným. Když Nietzsche říká, že Platón „studoval s Židy“ v Egyptě, co tím vlastně myslí? Že by to bylo tak, jak někteří tvrdí, že Židé jsou vlastně sami nedávným vynálezem, sektou Arabů v Kordobě, a že tato skupina doplnila části Platóna nebo Aristotela nebo tak silně zkomolila jejich díla, možná spolupracovala s rozptýlenými skupinami mnichů v Evropě a později s Vatikánem? Co je to Vatikán - a pokud neexistoval před rokem 1200, jak si můžete být jisti? Machiavelli se zmiňuje o tom, že svatý Řehoř chtěl zcela zničit a vymazat veškerou předkřesťanskou kulturu a že tito vousatí muži v černých hábitech ve svém hysterickém běsnění rozbíjeli chrámy, drtili sochy, pálili knihy. Jak vlastně víte, nakolik byli úspěšní a kdy k tomu vlastně došlo? Jak víte, že odkaz antického světa, o němž Machiavelli tvrdí, že jej zachovali jen z nutnosti - protože sdíleli latinu jako stejný jazyk -, nebyl jejich „přepisy“ téměř zcela zkažen? Každá nová forma života mezi lidmi se snaží vymazat paměť svých předchůdců, přepsat dějiny, a možná tak činí doslova, přičemž poškozuje samotné texty. Existuje nějaký důkaz, že despotičtí a nešťastní „doktoři rané církve“ vůbec kdy existovali? Augustin je téměř jistě naprostý výmysl a žádný takový člověk nikdy neexistoval - jeho lámaná „řečtina“ je v této oblasti pro začátek nesmysl a je to spíše provizorní řečtina středověkého mnicha, žijícího možná někde v Burgundsku. Není však třeba chodit tak daleko. Slyšel jsem i jiné, méně podivné, ale stále divoké teorie: že

Nový zákon napsala Židovka jako parodii na řeckou tragédii. Šlo o snahu převrátit římský život a moc, „římské privilegium“, prostřednictvím příběhu o umučení - mrtvého boha jako inverze řeckého mysterijního kultu kolem Dionýsa. Zní vám to povědomě v naší době, kdy se objevují monstrózní historické mystifikace... včetně takzvané a zcela falešné „studené války“, během níž Spojené státy po celou dobu financovaly a vyzbrojovaly Sovětský svaz? Kdyby Nietzsche takovým věcem věřil, nikdy by je nevyslovil pod svým jménem a nikdy by je neřekl otevřeně - ale je možné, že když říká, že Platón je neřecký, myslí tím právě toto? Byl Platón, nebo alespoň mnohá jeho díla, výmyslem byzantského polyhistora, nebo benediktina? Takové spekulace jsou pravým opakem útěchy, zvláště ve světě, kde je útěcha a jistota náboženství vzácná. Dějiny poněkud převzaly místo, které mělo náboženství, chci říci, aby poskytly stabilitu světu, který se jinak ztrácí v naprostém zmatku, chaosu a nejistotě. Chci tento chaos, protože to, co chci přinést, v něm vzkvétá. Kontinuita dějin, ne-li jejich pokrok, je tou poslední nitkou, kterou sekulární, vědecký člověk, odvázaný ve vesmíru na této plovoucí skále, hře titánských a cizích sil... je to poslední spojení, které měl s nějakým zdravým rozumem. Chci svět psychózy, chci konec jeho příčetnosti. Co když neexistuje pevný základ pro to, co dostáváme z historie, a kontinuita, o níž si myslíme, že ji máme, je ve skutečnosti zmatená a nepřehledná změť - že události z antiky byly zaměněny například za události ze středověku? Fomenkova domněnka, že křížové výpravy a trojská válka byly ve skutečnosti jedna a tatáž událost, mi připadala natolik dezorientující, že jsem se v ten den musel později zachovat velmi vehementně a přísně. Když se mě v salónku vyhazovač zeptal, jestli „jsem na drogách“ ...a já mu v gestu majestátu a

moci odstrčil čelo. V uličce mě jeho gorily pořádně zmlátily. Spekulace Anatolije Fomenka, stejně jako takzvaná „hypotéza přízračného času“, která tvrdí, že do naší chronologie byla chybně přidána tři století. to jsou drobnosti. Je to velmi drobné - od těchto pochybností jsem se dostal k mnoha dalším, mnohem děsivějším. Žil jsem potulným životem a občas mě mátla podivná podobnost některých rohů ulic, vůně té a té budovy, o nichž jsem se domníval, že jsou jiné, podivná podobnost dvou ulic, o nichž po letech už nedokážu říct, která byla která, nebo jestli se mi to místo toho nezdálo. Domnívám se, že je třeba zkoumat, zda například Mexico City není ve skutečnosti totéž co Bangkok a takzvaný poloostrov Baja není totéž co Malajsie. Podobnost pokrmů, jako je mole a thajské kari, tuto hypotézu jen dále podporuje, stejně jako jazyk kwak'ing Oaxacanů a Chiapanů... je stejný jako laoský. Slyšel jsem zvěsti, že jakmile se vydáte z Port-au-Prince do vnitrozemí, začnete vidět světla Manily a že karibské ostrovy se od Filipín nijak neliší. Oba si pochutnávají na grilovaném vepřovém mase, rýži se sýrem, pochoutkách jako špagety s kečupem a párky v rohlíku nebo spam a prý i na některých dalších věcech. Bangkokské slumy jsou stejné jako ty v Mexico City a Kambodža je stejná jako Guatemala (Honduras je zcela falešný). A tak se v některých koutech říká, že když Kolumbus narazil na Kubu, bylo to ve skutečnosti Cipangu neboli Japonsko a on skutečně objevil Asii. Celý Nový svět (a také mnoho dalších oblastí světa) je tedy podvod prvního řádu. Do Šanghaje se z Manhattanu dostanete tajným rychlovlakem za dvě hodiny. A pokud se ptáte, jak je možné, že tolik lidí cestuje letadlem, nuže, není tak těžké, aby mezi relativně malým počtem aktivních pilotů panovala dohoda, že to budou tajit a používat okružní trasy, aby se doba letu zdála mnohem delší.

Pokud nechcete jít tak daleko, vzpomeňte si, jak přesto dokážou udržet v tajnosti celé kontinenty nebo ostrovy - pokud vím, nesmíte se přiblížit k severnímu ani jižnímu pólu, a není vyloučeno, že na obou existuje tropické refugium. Jeden vážený učenec z Bangalore poukazuje na to, že rok ve Védách má šest měsíců denního světla a šest měsíců tmy.

48

Ale myslíte si, že prosazuji myšlenku „ušlechtilého divocha"? Chápete, že vaše představy o tom, co je to „ušlechtilý divoch", jsou jen miniaturní přebujelou Čínou, duchovní Čínou v menším měřítku? Vím, že nic takového jako ušlechtilý divoch neexistuje: Mark Twain napadl Rudého muže jako nevěrného lháře a darebáka. Dobře, fajn. To mi nevadí: moje představa o ušlechtilé a vitální síle je jiná. Ale... vyberte si názor na ušlechtilost, jaký chcete, je to jedno, mezi primitivy ho zpravidla nenajdete. Zbožňujete nevolníky. Vzhlížíte k ostrovním divochům žijícím „v jednotě s přírodou", žádám vás, abyste se podívali, co se stalo Margaret Meadové a jak ji Polynésané vypekli - většina věcí, které napsala o jejich názorech na život, o jejich sexuální svobodě, byly nesmysly, které si vymysleli, aby z ní udělali hlupáka. Stejně tak blázni jako Gimbutas a další, kteří věří, že lidstvo v nějakém vzdáleném bodě žilo v benevolentním matriarchátu, opět „v jednotě s přírodou", v rovnováze s potřebami půdy a podobně: holý nesmysl. Všude, kde historici, archeologové nacházejí to, co jsme považovali za matriarchát, ve skutečnosti nic takového nebylo. Vidíme to v Odyssei, kde je jasné, že dědické právo náleží tomu, kdo je manželem Penelopy, a Odysseův syn Télemachos nemá dědictví království jisté. Místní kněžka obřadů plodnosti, rozkvětu a rozpuku ročních období země,

která zajišťovala úrodu vyrůstající z půdy: kněžka místní bohyně země nebo duchů - kdo se oženil s touto ženou, získal určitou prestiž nebo legitimitu krále. To je sice pravda, ale byli to muži, kdo rozhodoval o tom, koho si vezme, a ti také rozhodovali o svrchovanosti království. Všude, kde hledáte nějaký formální matriarchát, vidíte, že ve skutečnosti o nic takového nešlo, ale o něco velmi podobného jako tohle. Když najdete polyandrii jako u některých obyvatel Himálaje, jedná se o muže, kteří se dělí o ženu z nedostatku zdrojů nebo kvůli jiným okolnostem. Jakým mechanismem by koneckonců mohly ženy vládnout, když jsou fyzicky mnohem slabší a zdá se, že se bez mužů nedokážou politicky zorganizovat? Ale, ale, existuje způsob, jak mohou vládnout. A tak mají vyvraceči matriarchátu pravdu, ale nevidí dostatečně daleko do společenských vztahů mezi primitivy, a dokonce ani mezi civilizovanými, aby si uvědomili, že matriarchát svého druhu je realitou. O jednom druhu jsem již hovořil dříve. Ale u Číňanů, Sicilanů najdete, že domácnost vede babička. Když mnozí z vás, moderních lidí, touží po „společném bydlení“ a mluví o mezigeneračních domácnostech... zřejmě zapomínáte, že by to znamenalo podřídit se dračí nebo gorgonské paní se silnou vůlí. Moderní dívka, když se jí stýská po společenství předmoderní širší rodiny, si představuje, že z něj získá citovou a sociální podporu svých sestřenic a partu služebných v babičkách, nikoliv skutečnost, kterou je naprostá podřízenost tchyni. Moderní jihovýchodní Asiat, jehož předkové žili po generace v orientálních „městech“, je zcela podřízen své ženě, přečtěte si jakoukoli antropologickou studii napsanou před rokem 1970, abyste se přesvědčili o pravdě o asijském společenském životě. V Africe jsou muži naprosto poraženi a podřízeni matriarchátu složitým způsobem: ženy řídí veškerou produkci potravin bez

pomoci mužů, kteří se na ně spoléhají, pokud jde o denní příděl mdlé břečky uplácané z obilí. Občas, aby tuto jednotvárnost rozbili, vyhledávají maso z keřů, ale většinou žijí jako zemědělci závislí na urostlé ženě, která se stará o neuspořádanou hromádku kořínků. Veškerý společenský život v této oblasti je řízen tajnými spolky. Zdánlivá politická moc je křehká a bezvýznamná: vzájemně propojené tajné spolky, založené na manipulaci s černou a bílou magií, jsou skutečným zdrojem všech důležitých rozhodnutí, ke kterým se na vesnici, a dokonce i ve městech, dospívá. Ženy v těchto společnostech hrají významnou roli, nebo jim přímo vládnou: existuje mezi nimi dlouhá tradice úcty k ženě jako věštkyni, což je přirozené. Jorubská vodní kněžka, která se v extázi chvěje nad boa a přijímá vize, ta se od Pýthie příliš neliší. Ale tam, kde se Pýthie podřídila slunečnímu a chlapeckému mužství Apollóna, k takovému dobývání moci z podzemí v Africe ani na mnoha jiných místech nikdy nedošlo. A tak zde stejně jako jinde existuje jakýsi matriarchát, který však působí skrytě, takže „levice“ i „pravice“ jsou v tomto ohledu zmateny. Nakonec má tedy větší pravdu „levice“: uctívání titánských sil země, Velké Matky, je spojeno s určitým druhem matriarchátu, ale v čem se mýlí, je představa, že to vede k nějaké svobodě, že to představuje jakési osvobození od striktnosti moderní civilizace, bolestné specializace, podřízení se morálním autoritám, moderního „odcizení“ a všeho dalšího, co rádi vyčítají. Ve skutečnosti všechno, co na moderním životě nenávidíte a co z něj dělá železné vězení - a já souhlasím, že to vězení je -, představuje návrat nekonečné zažloutlé noci matriarchátu. Je to návrat v každém ohledu, to musíte chápat doslova!

Nietzsche říká, že v moderní Evropě vidíme opětovné prosazení předárijských způsobů života, návrat socialismu, longhousu, feminismu, a že se to děje i v našem nitru, kde vyšší instinkty ducha fyziologicky přebíjejí ty zpátečnické a prehistorické. Život na vesnici a v primitivním prostředí je životem naprostého podřízení, totálního zdomácnění a naprostého rozbití. „Matriarchát“, který existuje a který má obrovský vliv a moc ve společenské a morální oblasti, je pouze projevem této zlomené mužnosti. Komunitní solidarita pohlcuje a potlačuje jakoukoli osobní odlišnost nebo inteligenci a tento úkol je poměrně snadný, pokud se týká většiny částí vesnice: skutečným problémem se stává, co dělat s mladými muži. Ve všech ohledech představují hrozbu pro zavedené zvyky a fyziologickou letargii, která prospívá starým lidem a ženám. Sociálním problémem v primitivních kmenech i ve většině civilizovaných a nesvobodných společností se stává to, co si počít s mladými muži, s jejich agresivitou a sexuálními instinkty: v každém případě je třeba je zlomit a podřídit ve prospěch kmene. Pro většinu, která postrádá životní sílu v jakémkoli významném množství, je to víceméně snadné, pro zbytek těžší, a tam, kde je to nemožné - osud vyděděnce, nebo, což je pravděpodobnější, smrt. Blázníte, pokud si představujete, že „mladí muži jsou potřební pro ochranu před vnějším ohrožením“. Ve skutečnosti je většina usedlých společností, primitivních i civilizovaných, více než ochotna přijmout riziko podřízení se cizímu kmeni. Pokud se v dané oblasti mnoho takových kmenů vydá stejnou cestou sebevzdělávání, je riziko za života člověka sotva ještě tak velké a k soupeření s podobnými sousedy stačí pár blahosklonných, bezpáteřních „válečných“ trubců. Ale i v případech, kdy existuje velké vnější ohrožení ze strany životaschopných kmenů, jsou takové

společnosti, ovládané ženami, starci a imbecily, ochotny raději přijmout podřízenost cizinci, než aby dopřály svobodu a rozkvět svým mladým mužům. I v této kalkulaci mají pravdu: podřídit se cizí síle zřídka znamená vyhubení z jejích rukou, zatímco umožnit vlastním mladíkům svobodu a moc by znamenalo definitivní konec jejich způsobu života. Ale podřídit se cizímu znamená často jen nějaké sporadické zdanění, které bývalo poměrně těžko vymahatelné: rolníci umí velmi dobře skrývat zásoby zboží, a dokonce i pole. Běžná ponížení v poddanství, ztráta cti, vzácná, ale občasná znásilnění, ztráta suverenity pro takové lidi znamenají jen málo. Je jim dovoleno pokračovat ve svém komunitním životě beze změny v poddanství jiného, a dokonce se jim v takovém poddanství daří. Stejně jí dávají přednost. Takový je stav takzvaných „starých civilizací“ lidstva, a zejména Číny a Indie. Čínští Hanové čelili nejstrašnějším vnějším hrozbám ze stepí a často byli dobýváni několika roztržitými muži na koních, které mnohonásobně převyšovali. Bylo jim to jedno: jejich pevný, neměnný život ve společenství pokračoval, ať už je lovili Džurčenové, Mongolové nebo Černí Yiové. Indové, jakmile dosáhli období vlády kněží a senility, se do tohoto stavu také zvrhli: každé léto je dobývali dobrodruzi a vojevůdci z Hindúkuše i odjinud. Afghánistán vládl Indii. Ale poddanství jim vyhovovalo. Pomalu, s trpělivostí, které se těší kvasinky, protože čas je na jejich straně, by Číňané vyčkávali: „přijde den, kdy se i tento dobyvatel vyčerpá, jeho krev se vyčerpá; pak se připojí k nám, k lidu“. A měli pravdu. To je známá asimilace čínské civilizace, asimilace vyčerpaných a vyčerpaných. A neexistuje jiný způsob, jak Číňany skutečně pochopit, než redukce lidského zvířete na pouhý život: nejsou tím, co se běžně rozumí, když se řekne „civilizace“, ale spíše věčně poddaným obyvatelstvem,

jednolitou a nediferencovanou kapkou nevolnictví, která usiluje o poddanství a podkopává se jím. To je vláda matriarchátu. Indové a mnozí další jsou stejní. Číňané při mnoha příležitostech dali přednost této cestě před alternativou nechat své muže prosadit se a získat svrchovanost. Při krátké příležitosti v 15. století, kdy začali mít námořnictvo se záblesky svobody a posílení postavení mládeže, si všimli kvasu a nepořádku, který to přineslo do jejich společnosti, a celý projekt okamžitě potlačili. Takové společnosti nemohou svůj stav změnit, ani kdyby chtěly: zájmy pouhého života jsou příliš zakořeněné. Způsob usedlého života je pak právě tento: zlomit mládež od útlého věku, vzít chlapce a vykleštit je fyzicky, duševně i duchovně. To se děje i v nejmenších kmenech. Když se z nich stanou civilizace, vypadají podobně jako hanská Čína nebo propadlá města Aztéků, Babyloňanů a dalších. Zde vidíte, proč se lidé jako Evola, Jung, Guénon a všichni jejich následovníci vydávají špatnou cestou. Jde jen o to, zda život brzdí a láme „tradice", nebo zda je jednou z mála, vzácnou výjimkou, která umožňuje vzestup života. Život je zpravidla zakrnělý a deformovaný lidmi. Proto je člověk jako zvíře odporný a musí být překonán. To je „svobodný a primitivní život" ušlechtilého divocha, to je „matriarchát", který udržuje svou víru v přírodu v „udržitelné" podobě. Ve skutečnosti je společnost travnaté chýše sotva udržitelná: taková místa jsou hrabivá na přírodních zdrojích a často krutá ke zvířatům a krutými tyrany k lidem. Dobrou parodií na takovou společnost v malém měřítku je film Pláž. Vláda slabosti není dobrem, ale něčím neuvěřitelně krutým, dokonce kanibalismem. Kanibalismus je způsob všeho kvasinkového života, k němuž lidské zvíře v těchto podmínkách gynokracie degeneruje. Kanibalismus je věčnou cestou těch vymazaných lidí, kteří se

podřizují Venuši Willendorfové a všem „pozemským maminkám“, protože tato frakce přírody je hnilobné zlo, kterému kape krev z drápů a které usiluje o rozpuštění všeho vyššího života, duchovního i biologického, do amorfního bahna prapodivné bažiny. Kdybyste cestovali po Evropě kolem roku 3000 př. n. l. nebo tak nějak, našli byste moudře hledící kravské černovlasé neolitické matrony, které dohlížely na rozsáhlé vesnice longhousů, kde žilo lidské zvíře, padesát nebo sto kusů v jedné místnosti, s ovcemi a kozami, které se utápělo ve vlastních výkalech, obdělávalo půdu a jedlo ty své členy, kteří byli považováni za „vyvolené bohy“ - kohokoli, muže nebo ženu, vyznačující se vitálním duchem - a možná by vás dokonce praštila lingam-dildem po hlavě a zpochybnila vaše výsady jako cestovatele. Takový byl donedávna stav většiny lidstva a je to dusivé miasma, do něhož se moderní svět rychle vrací, uvnitř i navenek.

Ale dost už o tomto vězení. Předpokládám, že chcete znát cestu ven, nebo alespoň slyšet o jiném způsobu života?

Třetí část: Muži moci a vzestup mládí

49

Vrcholem života není vesnice s travnatou chatrčí, kde vládnou praštěné maminky, ale vojenský stát. V archaickém Řecku, v renesanční Itálii a v rozlehlých prostorách hrdinské starší doby kamenné, uprostřed doby bronzové vysokého vozatajství, žili muži moci a vznešenosti ve velkém počtu. My jsme v každém ohledu jim podřadnými. Fyzicky, duchovně i intelektem nás v každém ohledu převyšují. Uvádím příklad: naši elitní sportovci, naši operátoři speciálních jednotek, nejsou ve srovnání s nimi ničím. Paleolitické kosti, stehenní kosti, jsou tak robustní, že se jim nic z našich běžců nebo siláků nevyrovná. Tito muži byli schopni trvale vyvinout dnes nepředstavitelnou rychlost. O maratonu víte, ale ne celý příběh. Skutečným fyzickým výkonem nebyl jen voják, který běžel asi dvacet kilometrů zpět do Athén, aby varoval obyvatele. Celá armáda se seřadila na pláži v těžké bronzové zbroji a čelila nepříteli. Poté, co se Peršané vylodili, Řekové na ně zaútočili ze vzdálenosti více než jedné míle. Peršané byli ohromeni řadou lesknoucích se bronzových vojáků běžících proti nim a jejich válečným pokřikem. Tito muži běželi kilometr ve velmi těžké zbroji a nesli také více než šest stop dlouhé kopí. Zahnali útočníky do moře. A hned po tomto velkém úsilí pochodovali, stále ve zbroji, bez přestávky zpět až do Athén, aby zabránili Peršanům provést tam vhodný výsadek. Nemyslím si, že by se dnes nějaká speciální vojenská jednotka dokázala vyrovnat tomuto výkonu, a to byli průměrní občané Atén. A co víc, převyšovali nás i v mysli a duchu: jejich sofisté si dokázali zapamatovat padesát a více jmen, když je jednou slyšeli. Někteří z nich měli dar vidění na dálku, po kterém touží

rosikruciáni a který se marně pokoušely znovuobjevit sovětské a americké tajné služby. Zde máme život na vrcholu. Víte o jejich velkém umění, vědě a literatuře, nebo si myslíte, že víte. Ale byli to především muži dobývání, objevování a dobrodružství. Aischylos měl na náhrobku vyryto, že bojoval u Marathonu, ne že napsal své hry. Svobodný muž je válečník a jen válečník je skutečný muž. V jejich životech a činech musíme hledat inspiraci a s velkým nadšením očekávat, že se takový život vrátí. Obávám se, že nakonec příklady antických mužů silné ruky, antických mužů moci, budou pro mnohé z vás velmi deprimující. Protože jejich úspěchy a moc v dnešní době jen tak nenapodobíte, a navíc mnozí z vás jsou ve srovnání s nimi vlastně slaboši. Ale myslím, že je dobré, abychom si všichni uvědomili, že jsme ve srovnání s nimi srabové. A také, i když je možná nebudete moci napodobit ve všech ohledech, protože doba, ve které žijeme, je dobou totálního útlaku, přesto se můžete jejich příklady inspirovat a snažit se žít nějakým způsobem stejně... snažit se žít podle myšlení doby bronzové. Nesmíte to pochopit špatně. Toto není pomocná kniha a já vám nemohu pomoci s tím, jak žít - to nemůže nikdo. Zabývám se podmaněním života a zadušením vitality. Doufám, že vám ukážu, že to tak být nemusí a že se nemusíte omezovat na maličkosti. Především musíte dosáhnout velkého cíle, fyzické a vojenské nezávislosti. Jen bojovník je svobodný člověk. Jediná správná vláda je vláda vojenská a každá jiná forma je pokrytecká a zároveň ničí skutečnou svobodu. Musíte mířit vysoko! Spojte se s přáteli na cestě k moci a vězte, že nic nemá právo vás zastavit a nic vás nemůže zastavit! Říkám to zejména vojákům a těm, kteří se jimi stanou. Před časem jsem mluvil s jiným žabákem o generalissimovi Alfredu Stroessnerovi. Byl čtyřicet let diktátorem Paraguaye. Chodil spát v jednu hodinu

ráno a vstával ve čtyři ráno; kromě toho si odpoledne dopřával dvouhodinovou siestu (to bylo před klimatizací a siesta je v tropických oblastech nutností). Celý den neúnavně pracoval pro svou zemi a na potlačení zlovolné a satanské komunistické sekty, která by jeho národ zmasakrovala - ale dělal to také pro svou vlastní slávu! Žabák mi říká: Ano, tato snaha je obdivuhodná, ale musíš být konkrétní: Nemůžeš lidi podporovat v tom, aby se takto snažili uspět ve World of Warcraft nebo v kariéře interiérového designéra, v tom není žádná čest. Souhlasím! Ale když se podíváte na ty věkové kategorie, v nichž život stoupá, velká vitalita jejich krve je stejná jako velký cíl, po kterém sahají. A přestože žijeme v nejzkaženějším ze všech věků, je stále možné, jak uvidíte, prolomit tento Babylon a nechat se věčným ohněm mládí vynést k výšinám moci. Ve svém vlastním životě můžete zlomit jejich moc a vystoupat do chaosu radosti a zkázy. A v naší budoucnosti už vidím jako slabý obraz daleko na obzoru rozlehlý oceán ve fialovém podvečeru - vidím ostrovy Hyperborey na okraji tohoto Leviatana, kde budeme moci založit nové základny a podmanit si tuto velkou bestii zvenčí.

50

Představte si Mitta Romneyho, ale jiného Romneyho, který by se skutečně dokázal chovat tak, jak vypadá, a byl svého vzhledu hoden. Představte si mladšího Romneyho, který vyburcuje národ k nové válce, proti Indii, pouze silou charismatu a řeči. Pak odplouvá na lodi, aby se postavil do čela armád dobývajících Indii. Pak ale přijdou zvěsti, že Mitt vedl v New Yorku večeři satanistické černé mše. Také se lidé jednoho dne probudí a zjistí, že někdo poničil Muzeum holocaustu a Lincolnovy památníky, rozšíří se zvěsti, že je to Mitt a jeho

přátelé, kteří se připravují na svržení vlády. Proto je odvolán ze svého velení, aby stanul před soudem. Mitt místo návratu utíká do Ruska, kde se stává významným Putinovým poradcem. Brzy však nakonec musí ve velkém spěchu odejít, když se zjistí, že tajně klátil Putinovu manželku. Utíká do Číny, kde se opět zázračně stává významnou politickou silou a poradcem a snadno si osvojuje čínské zvyky a jazyk. Po nějaké době opouští Čínu a končí v Afghánistánu, kde žije s domorodci jako jeden z nich v jedné z jejich blátivých pevností, kde ho nakonec najdou americké speciální jednotky a on se vydává do boje, kde na ně opakovaně útočí kulometem ve svém slavném černozlatém brnění a s náhlavní soupravou připomínající Dune. Přesně takový, a nejen takový, byl život antického Alkibiada z Athén. Jak nepředstavitelné! Dokonce i tak všestranný a okázalý člověk, jako je Trump, má v naší době k této možnosti velmi daleko, i když díky němu je takový typ alespoň jakžtakž uvěřitelný. V téměř žádné jiné historické epoše nic takového neexistuje. Někdo jako Talleyrand se proslavil tím, že přešel z monarchie do republiky, k Napoleonovi a zpět, byl poněkud úspěšný v různých formách vlády, a to je dost vzácné na to, aby se proslavil. Ale to všechno bylo v rámci jedné země. Alkibiadův úspěch je o to úžasnější, že různé kultury té doby byly skutečně odlišné, jejich způsoby života si byly zcela cizí, a přesto všude vynikal. Domnívám se, že je to proto, že v Athénách, kde vyrůstal, si za svého patrona vybral boha erotické vášně. Byl to velmi krásný mladík, kterého obdivovali a pronásledovali všichni muži i ženy. Odmítl návrhy pelasgického pedo-perverzáka Sokrata, což Platón převrátil a překroutil jako prolhaný hajzl a fénický vlezdoprdelka, jímž byl. Alkibiadés vynikal v atletice a při souloži odmítal hrát na flétnu, protože při ní vypadají tváře nafoukle a směšně. Ostatní

hoši ho následovali, protože se domnívali, že hra na harfu je vznešená, ale hra na flétnu v hudbě je něco pro otroky a kuřbuřty. Jak rostla jeho moc, měl na štítě Eróta s bleskem, což starší muže pohoršovalo. Tak ukázal, že je stoupencem nezkrotné životní síly, ctitelem mladého boha sexuální vášně a totální destrukce; ukázal, že mu žádný zákon ani lidské slovo nestojí v cestě! Na počátku bylo slovo? NE! Na počátku byl démonický oheň, který propuká v lidech jako Alkibiades a pokládá na dlažbu lidská města a odhaluje všechny jejich nesmysly! Takové muže nám poslala příroda, aby nás trestali a byli našimi Nemesis. Jsou velkou očistou. Jeho příběh vyprávějí Thukydides a Plútarchos, i když jistě víte, že ten druhý je známý lhář. Ale myslím, že mezi vámi musí být někdo tak pestrý jako Alkibiadés.

51

Tajemství rigor mortis je velmi objevné! Proč je mrtvé tělo tuhé? Byla však provedena studie, při níž bylo mrtvé ztuhlé maso vloženo do lázně s ATP, hlavním zdrojem energie pro buňky, a svaly změkly a uvolnily se. Fyziologicky energetický stav je stav uvolnění. Maso, které je buď ztuhlé, nebo uvolněné, je vyčerpané, ale energetická biomatérie vibruje v pohotovém klidu: tuto uvolněnou pružnost masa vidíte na zářící pokožce velmi zdravých mladých lidí, jako je Pietro Boselli. Napsal jsem mu dopis, abych ho požádal, aby dovolil desítkám vnadných žen dotýkat se jeho jemné, zářící, plné a gumově vibrující kůže, a to vše na veřejnosti. Moderní svět vyčerpává a tím vše ztuhne nebo se změní v rozptýlenou skvrnu. Fyziologicky podporuje stresory, estrogen, serotonin, hyperventilaci, přehnanou excitaci, znaky energetického vyčerpání. Následuje ztráta struktury, formy a diferenciace, což

byl záměr. Na to navazuje i duchovní a intelektuální strnulost, orientace ideologa, sociálního aktivisty, ale i celé naší intelektuální třídy napravo i nalevo, stejně jako těch, kteří pracují v korporátním světě a ve většině armády. Jsou strnulí a omezení, protože zkrátka žijí v naprostém strachu, ve strachu, že něco ztratí. Mají jen velmi málo co ztratit, ale přesto žijí v tomto strachu, a proto když se objeví otázka možného zisku nebo, což je pro ně horší, možné ztráty, reagují zoufale, ztuhnou hrůzou a hyperventilují. Všichni naši politici jsou takoví a třesou se strachy před plácnutím přes ruku. Všichni už byli tak unaveni jejich robotickými frázemi, které opakují z bázlivosti a proto, že jim všichni patří; proto člověk jako Trump, kterému je to zřejmě jedno a který v tomto úletu nachází radost a energii v tomto nehorázném uvolnění - svádí. Moderní svět je zkrátka morous. Ale staří Řekové byli docela jiní a lišili se i od příliš vážných dusných mužů s anglickým přízvukem, kteří je hrají v dobových dramatech. To, co obdivovali, byla bezstarostnost a svoboda od omezení, která by nás šokovala a která rozčiluje zejména zatvrzelé levičáky a konzervativní roleplayery. Byl jeden Hippokleides z Athén, prý jeden z nejkrásnějších mladíků: Hérodotos vypráví tento slavný příběh o muži, kterého obdivoval celý tehdejší svět. Spolu s desítkami dalších mladíků z různých řeckých měst se vydal na Sicílii, aby se pokusil oženit s dcerou velmi významného a bohatého autokrata. Tento muž se rozhodl vyzkoušet nápadníky, aby zjistil, který z nich by byl nejlepším manželem pro jeho dceru: na nějaký čas je ubytoval a pořádal pro ně bohaté večírky, zatímco je zkoušel v atletických výkonech, důvtipu, konverzaci a dalších schopnostech. Je známkou velikosti tohoto národa, že sňatky nebyly koncipovány pouze jako politické nebo finanční spojenectví, ale že jejich aristokracie dbala na biologickou

kvalitu párů. Jen málo národů má svobodu od strachu, o níž mluvím; jen málo národů mělo rozum zvednout čumák ze země, vzhlédnout ke hvězdám a uvažovat o něčem jiném než o užitečnosti okamžité výhody v manželství a dětech. Způsob, jakým se dnes naše vlastní elita žení a vdává, je mimochodem všechno možné, jen ne „eugenický“: dva odepsaní vyhořelí třicátníci se berou z „praktických“ důvodů... to nedává vzniknout silným dětem. Z těl lidí středního věku se mi dělá nevolno a ujišťuji vás, že nevolnost vyvolávají i v přírodě. Hippokleides se každopádně stával otcovým oblíbencem, a to pro všechny své skvělé vlastnosti, slavný rodokmen, vzhled a šarm v rozhovoru. Na posledním večírku se však Hippokleides opil a rozhodl se začít tančit na stole. Pak začal tančit hlavou dolů, na rukou a pohyboval nohama! No, víte, že muži tehdy nenosili směšné omezující hadrové oblečení, jaké nosíme dnes, například kalhoty, takže otec se nad tím představením pohoršoval. Řekl: „Hippokleide, právě jsi se vytancoval z manželství.“ ...ale odpověď zněla: „Hippokleidovi je to jedno.“ V této jediné větě je obsažen celý postoj této krásné, bezohledné pirátské aristokracie, která kolonizovala a dobývala jim známý svět. Je to postoj, který rozčiluje všechny moralisty naší doby, levicové i pravicové. Hippokleides se tam šel bavit, předvádět a využívat své schopnosti a vynikající vlastnosti a biologickou převahu - ale tyto dvě věci jsou stejné! O zisk či ztrátu manželky se nestaral. Nešel tam proto, aby se choval jako pokorný, ubitý samec připravený tančit na melodii nějakého sklerotika. O svůj majetek se staral stejně nedbale jako o majetek jiných. To říká Tacitus i o nejurozenějších mužích mezi germánskými kmeny, kteří žili jen pro radost z války a boje. Právě to obdivovali velikáni mezi Řeky. Jiný příběh ukazuje totéž: je to také postoj Diogena Kynického. Když Alexandr Veliký přišel před jeho

vanu a zeptal se ho, co by si přál ze všeho nejvíc na světě, Diogenés mu řekl, ať mu jde z cesty, ať přestane bránit slunci, že se jen snaží chytit trochu paprsků! A teď to srovnejte s některým z našich otrockých intelektuálů a filozofů, a jak by se jejich mizerné duše nadouvaly při přiblížení byť jen středně vysokého byrokrata se zácpou - jak distingované! Ta čest! Alexandr řekl, že kdyby nebyl Alexandrem, přál by si být Diogenem. Nevím, zda vám mohu doporučit, abyste byli jako Diogenes nebo Hippokleides. Je to těžké, možná se tak musíte narodit. Mohu vám říci, že je lepší usilovat o božskou bezstarostnost, která vychází z přijetí životní síly, a že právě to tento velký národ miloval. Všechno, co je opravdu velké, musí mít něco z této božské bezstarostnosti. Nevěřili snad křesťané také v „dej nám, ale chléb náš vezdejší“ - což znamená, že to stačí a o nic jiného se nemáte starat, ani na týden? Nietzsche říká dobré věci o chudobě, nezávislosti a dobré náladě. A to byli velmi chudí lidé: ale synové Boží nic víc nepotřebují!

52

Schopenhauer vysvětluje bezstarostnost a radostnou lehkomyslnost žen tím, že žijí v géniu druhu a pro něj. Ačkoli si ho neuvědomují, jsou plné jeho bezbřehých cílů, které sahají daleko za hranice jednotlivce s jeho malichernými starostmi a obavami: příchod další generace je tou nejvážnější záležitostí. Žijí v druhu. V nich se druh omlazuje. Je samozřejmé, že mluvím o ženách v nejlepší podobě, a většina exemplářů je zpackaná. Proč jsou však zpackané? Byly naučeny nenávidět svou vlastní přirozenost a instinkty, a v některých případech byly tyto instinkty pokřiveny nebo vyhoblovány do něčeho jiného: byly, jak nedávno řekl jeden vtipálek, bernankeizovány do zadku. Vzdaly se velké síly, kterou jim propůjčila krev.

Pokud mi nevěříte, vzpomeňte si na poštovního holuba, který zná cestu... jistě by zabloudil, kdyby viděl mapu a musel o ní přemýšlet. Co pochází z krve, je nejlepší. Dnes je však těžké slyšet toto volání instinktu, protože jsme naučeni mu nedůvěřovat. Vzdát se instinktu, jakmile má člověk kázeň a praxi skrze tělo, může přejít přes propast na laně jistým krokem: levice hodně mluví o tom, že se má uvolnit, že už nemá být potlačována. Kdyby jen pochopili, co to skutečně znamená! Ukážu vám muže, kteří skutečně neměli žádné zábrany, kteří vůbec nebyli potlačeni. Jeden se jmenoval Klearchos a byl to spartský generál. Sparta ho poslala do města Byzance u ústí Černého moře. Požádali ho o pomoc. Přijel tam jako vojenský poradce, ale brzy se už Spartě nezodpovídal: využil své moci a vymyslel, že pozve významné muže, senátory a bohaté z města na schůzi, kde je pak pověsí. Připravil je o majetek a získal cenu panovníka v tomto místě! Poté, co Sparta vyslala vojsko, aby ho vystrnadilo, kladl v těžké bitvě velký odpor, ale byl poražen. Klearchovi se pak podařilo uprchnout, zatímco město bylo obléháno; v noci se na lodi s pokladem vytratil ze sousedního města, které také ovládl. Nakonec uprchl do Persie. V Persii si však neužíval jen svého bohatství, které získal silou své ruky. Tento muž byl posedlý vášní pro válku a dobrodružství. Vyhlásil výzvu pro mnoho žoldnéřů z celého řeckého světa a vedl toto vojsko do mnoha odvážných akcí v divoké Thrákii a uprostřed Perské říše, kde však zemřel kvůli zradě - zde byl neopatrný... Musíš být opatrný a umět využít lišku i lva v sobě! Povím vám o jiném muži, kterého Machiavelli chválil jako průvodce životem, jakéhosi životního kouče. Mluví o muži, Agatoklovi, ze starověkých Syrakus, řeckého města na Sicílii. Tento muž se vyšvihl ze skromných začátků až do armádních řad, a to díky své velké statečnosti v boji a bystré mysli plánující

lsti a léčky. Nakonec byl jmenován nejvyšším generálem ve městě, kam opět zcela bez zábran a omezení pozval celý senát a všechny významné osobnosti na schůzku, kde je jeho vojáci všechny pobili. Převzal tak odměnu za moc v tomto městě. Poté za mnoha bojů porazil Kartagince, kteří sužovali Řeky na Sicílii, tím, že se vylodil v Africe a dal jim krvavou ránu. Vládl bezpečně a s velkou slávou. Vyprávím vám tyto příběhy, protože ukazují životy dvou mužů, kteří si byli podobní, kteří se uměli skutečně odvázat, kteří se nenechali brzdit malichernými zábranami. To jsou muži, kteří si skutečně uměli užívat svobody a kteří se nenechali omezovat názory ostatních. Jaký byl slogan posledního desetiletí v Americe? Yes you can! To je přinejmenším slogan posledního desetiletí v Americe a nevidím důvod, proč byste tuto myšlenku neměli dotáhnout do konce - ostatně nikdo z velmi morálních mudrců, kteří této zemi vládnou, na tomto sloganu neviděl nic špatného. Jistě musí chtít, abyste si ho „osvojili“. Nezapomeňte prosím, že tito malí lidé jako Bill Gates, Zuckerface a Bezos jsou zcela závislí lidé. Ve skutečnosti nemohou se svým bohatstvím dělat to, co si myslíte, že mohou... například by nikdy nemohli jen tak zabít člověka a vzít si jeho ženu, ale i vládce té nejmenší africké země má tuto moc, toto skutečné bohatství. Když tvé štěstí a bohatství závisí na síle zbraní jiného člověka, nejsi ve skutečnosti svým vlastním pánem... ani si nemůžeš užívat největších radostí života. Klearchos a Agatoklés to věděli: ukazují ti jednu z cest ven; jsou to skutečně autentičtí muži, kteří šli svou vlastní cestou! Yes you can!

53

Pirát a pevnost - "Práce pro mě nikdy nebyla potěšením, ani hospodaření šetrné, které živí dobré děti. Ale pro mě byly

rozkoší lodě s vesly, válka a dobře nablýskaná kopí a šípy." Tak mluví Odysseus, když si hraje na piráta. To je motto a život piráta. Chápete, co je to pirát? Mnohokrát se mě ptají, proč právě doba bronzová? Protože je to hrdinský věk, který vidíte v Iliadě a Odyssei, ano, ale nezapomínejte, co hrdina skutečně znamená. Thukydides říká, že tehdejší muži si pirátství užívali a neviděli na něm nic špatného, a to je pravda. A co jiného je pirát než původní podoba svobodného člověka a všeho povznášejícího života! Jak ubohé, když se dnes mluví o „žití života“ nebo „mít život“ - tito lidé nevědí nic o tom, co znamená skutečný život. Srovnejte intenzitu Alkibiada, toho superpiráta, nebo toho, co se zde chystám popsat, s „životem“, k němuž vás dnes nabádají, abyste „měli“. Jak bezcenná je chvástavost těchto úzkostlivých tvorů, kteří žijí z léků, levného vína, žluklých prdů postavení a uznání, které si navzájem vyprošují. Schopenhauer říká, že kdysi v minulosti byla všechna zvířata býložravci, ale pak se některý druh rozhodl vzít svůj vlastní život do čelistí, riskovat a s velkou odvahou se stát dravou šelmou, žijící z lovu. Dravec je vždy inteligentnější zvíře. Každé rozhodnutí stát se lovcem nebo pirátem znamená, že člověk nebo národ projevuje velkou odvahu a vydává se na cestu velké svobody. Hrdina není otrokem mnoha jiných, který se pro ně obětuje; obyčejný člověk je takovou „obětí“ ohromen, protože by to pro sebe ani pro jiné nikdy neudělal. To je však hrdina redukovaný na věrného psa. Vlk se nesnaží nic „obětovat“, ale vybít svou moc nad územím. Vlky, lvy a leopardy bereme mezi nás jako mláďata a rozbíjíme je falešnými představami, zhoubnými podmínkami a v poslední době i drogami, které by lobotomizovaly da Vinciho, Alexandra nebo Fridricha Velikého v mládí z existence. Energii, která jim zůstane, pak nasměrují do bezmyšlenkovité práce za peníze.

Práce a obchod jsou způsoby, jak si podřídit pouhý život a jeho zachování: když jsou nadřízení zkaženi životem práce a financí, pomalu směřují k vlastnímu zničení v dlouhodobém horizontu. Mohl bych říci, že volný čas je zdrojem všech velkých věcí. Zachování života je únavné; osvobození od jeho nároků je zapotřebí pro veškerou vysokou vědu, umění a také literaturu, a také pro veškerý krásný život, všechna dobrodružství, veškerý rozvoj vašeho těla k výšinám krásy. Jedním z důvodů, proč moderní svět nemá velkou kulturu, je to, že synové bohatých mají tak špatné svědomí, že nepracují, všichni se snaží stejně jako ostatní šplhat po sobě v normíkovských zaměstnáních. Ještě před padesáti lety většina lidí uváděla jako svou hlavní profesi „sportovce“; to bylo v nedávné době, kdy bylo o něco více krásy a umění. Ale... ale... pohled na tuto stránku života je špatný, protože předpokládá, že se v ní vyznáme lépe, než jak tomu je. Nejde jen o to, že si „nezasloužíme“ mít vyšší kulturu, i když i o to jde, ale o to, že smysl něčeho takového je nám zcela cizí. Z hlediska skutečné kultury a kultivovanosti jsme stejní barbaři jako nejobskurnější stádo Khwarezmu, kde se ženy na veřejnosti drbou na ochlupení... jsme jen krotší a netečnější než oni. Takže když se zmiňuji o volném čase, nepředstavujte si, že tím myslím to, co tím myslíte vy. Nejde jen o volný čas, nepotřebujete jen volný čas pro vyšší život, ale konkrétně volný čas pro přípravu na válku. Chcete-li uniknout podřízenosti naší doby, nemůžete se už opravdu obracet na vědu nebo umění: zapomněli jste na jejich účel. Byly zprofanovány a téměř veškerá účast na nich se dnes rovná jakémusi kargokultismu. Kdo si mezi námi vůbec dokáže představit skutečného vědce nebo umělce? Myslím, že je to možná sto let, co takový existoval. Stačí se podívat, jak Cellini vytvořil svého Persea, v jakém rozpoložení byl, a jak je to cizí našim „uměleckým“

didaktikům. Paglia říká, že umělec je posedlý, s myslí blízkou mysli šmíráka nebo sériového vraha, a má pravdu: podívejme se na monomanii Newtona nebo na charaktery lidí jako Balzac nebo Baudelaire. Násilní spergové a obsedanti. Naši podvodníci jsou podvodníci, protože jim chybí veškerá intenzita a víra v sebe sama a v to, co dělají. Nejsou to ani nihilisté, chybí jim i veškeré přesvědčení o nihilismu: chybí jim jen intenzita, jsou vyčpělí. Proto pro vás v této knize nepropaguji život vědce, umělce nebo spisovatele, protože v naší době se zvrhávají v koníčky a způsoby, jak zabít čas, a v tom není žádná hodnota. Lidé, kteří tyto věci propagují, aniž by k tomu měli skutečný důvod, to dělají jen proto, aby vás učinili neškodnými a aby ostatním v médiích nebo jinde dělali reklamu, že i oni jsou neškodní. To, co minulé věky chápaly pod pojmem volný čas, se velmi liší od toho, co chápeme my. Pokud by roboti zbavili lidstvo práce, nedojde k žádnému rozkvětu intelektu, umění ani věd. Nestačí být bez práce, protože penzisté a NEET jsou takoví, stejně jako většina akademiků a mnoho dalších, ale všichni nedělají nic, co by stálo za to. Byli uvedeni do omezeného a závislého stavu, a to je ten problém. Omezení a závislí lidé nemají skutečné myšlenky: ze stejného důvodu, proč národy bez výroby už vlastně nechápou, k čemu „inovace“ a vynálezy vůbec byly. Takže i naše věda a technika je jen další blamáž. Cervantes dokončil Dona Quijota ve vězení, Spinoza byl brusičem čoček, Diogenes byl bezdomovec a mnoho dalších velkých věcí dokázali lidé, kteří byli chudší nebo v horší materiální situaci než lidé dnes. A přesto nelze popřít, že život průměrného Američana je životem přepracovaného, přetíženého otroka: ale odpočinek, který by přišel, kdyby se mu ulevilo, by byl jen prostým odpočinkem, pokud by s ním nepřišla také mužnost a suverenita. Svobodu a moc nic

nenahradí - ani pocit svobody a moci nenahradí to skutečné. Pirát, skutečný válečník - nikoli moderní voják v poddanství vysokého mosazného eunucha - je jediný svobodný člověk a právě tuto svobodu, prvotní svobodu doby bronzové, si někteří musí znovu osvojit, než se podaří cokoli jiného. Poslechněte si, co říká Tacitus o starých Germánech: dávali přednost tomu, aby si bojováním vydobyli věci života, a považovali za podlost a malichernost pracovat na půdě, potit se a dřít, místo toho se se živili oštěpy a riskovali svou krev. Jinak trávili většinu času hostinami a nečinností. Nejvznešenější mladíci z nich, pokud byl jejich kmen v míru, odcházeli k jiným kmenům vyhledávat války, protože nedostatek dobrodružství byl pro jejich rasu odporný a jen riskováním krve si získávali vyznamenání. Takový byl i postoj středověkých šlechticů, kavalírů, rytířů, jezdců, kteří považovali život poddaných, společenství, za podlý a špinavý, hodný otroků a nízkých kast a žen: byli vždy připraveni odjet za novými věcmi a novými dobrodružstvími slávy a nebezpečí. Vidíte tedy, že nestačí říci „takoví lidé byli osvobozeni od péče o životní potřeby, měli volný čas“. Byl to volný čas velmi specifického typu. Římská aristokracie, jak říká Nietzsche, se řídila heslem otium et bellum, volný čas a válka, což byly jediné správné způsoby života pro člověka moci a svobody. V Celinově Cestě do hlubin noci myslím na jednom místě říká, že jeho hostitelka, jinak skromná žena, aristokraticky pohrdala prací; to byl jen planý přežitek a on si z toho dělá legraci. V jeho době už vyhasl poslední výkvět árijské aristokracie, jak říká Nietzsche: ve Francouzské revoluci, masové vzpouře rasových otroků, která přetvořila Evropu a zavedla ji na sestupnou cestu. Pak došlo k dalšímu povstání domorodců na periferii v roce 1917, které uvrhlo Evropu do občanské války, z níž se dodnes nevzpamatovala. Ale v

Celinově knize hlavní hrdina ve svém neklidném hledání v tomto smetištním světě... hledal onen skrytý klíč, skutečnou svobodu do rozlehlého otevřeného prostoru, který by mohl dobýt. Kde najít hranici? Je mnoho míst, ale cesta není snadná. V národech je třeba zajistit si volný čas z otrockého stavu a tento volný čas okamžitě využít k přípravě na válku. V řeckém městě trávil mocný muž svůj čas na lovu, v tělocvičně, studiem vojenské historie a strategie a všelijak se připravoval na válku. Mnozí, když přemýšlejí o řeckém věku, mají na mysli jeho ducha, mají na mysli určitý druh solidarity a vojenského řádu, který se zcela liší od toho, o čem zde mluvím... mají na mysli linii hoplítů a jejich disciplínu. Tento věk považují za dobu, kdy se jednotlivec podřídil městu a jeho zákonům, kázni v řadách, a spojují tento zdánlivý rovnostářský přístup s praxí demokracie v naší době. Tímto způsobem si chtějí lichotit. Moderního člověka pak vyzývají k podobné „oběti“ a obviňují ho z jeho sobectví. To je však matoucí. Na počátku hoplita, muže, který bojoval s těžkým kulatým štítem, vysokým bodcem a těžkou zbrojí, nebyl „nástroj“ republiky nebo demokracie, jako jsou moderní vojáci nástroji otrockého státu. Chcete-li vidět, jaký je duch doby bronzové, podívejte se do antické opilecké písně, do jídelen na Krétě a ve Spartě: „Toto je mé bohatství: můj oštěp a můj štít. S tím šlapu sladké víno z vinné révy. S tím jsem nazýván pánem poddaných. Ti, kdo si netroufají mít kopí a meč a jemný kožený štít na ochranu kůže, všichni se mi krčí na kolenou a podřizují se, nazývajíce mě pánem a velkým králem.“ To byla skutečná píseň: oblíbená pijácká píseň mezi vládnoucími muži. Takoví tvořili malé družiny dobrodruhů, kteří brzy přebírali stát od připoutané aristokracie - sami byli stejně pirátskými dravci. Nějakou dobu poté, co ovládli stát a stali se jeho vládci, se „podrobili“ přísnému výcviku a

disciplíně. Ale pouze v tom smyslu, jako když sportovec vstupuje do tréninku v týmu, konkrétně proto, aby se posílil a připravil na určitý úkol, a nikdy neztrácí tento konkrétní úkol ze zřetele. Když vidíme řecká města na jejich vrcholu v klasické éře, pro kterou tuto kulturu známe, kde vládla buď aristokracie, nebo v některých případech demokracie, vidíme města, kde takoví muži převzali a vybudovali stát pro sebe a pro účely výcviku pro boj a převahu v bitvě. Stejná povýšenost a touha po fyzické moci, kterou vidíte v písni, je nikdy neopustila. V případě demokracie je jediný rozdíl v tom, že k vládnoucímu shromáždění ozbrojených mužů se přidávají i námořníci. A vy pak pochopíte smysl této starobylé „veřejnoprávnosti“, která vůbec není tím, ale svobodnými muži, kteří přijímají tvrdost společného výcviku, aby mohli svou svobodu uchránit silou proti stejně bojechtivým a nepřátelským cizincům a proti rasově poddaným doma. Jakákoli „rasová“ jednota Řeků byla tedy pouze organickou jednotou kultury nebo jazyka, ale nikdy se nestala politickou: takoví lidé by nikdy nestrpěli ztrátu suverenity ve státech, které oni a jejich nedávní předkové založili na ochranu své svobody a prostoru k pohybu. Dělat paralely s naší dobou je však absurdní: tito lidé by se nikdy nepodřídili abstrakcím jako „lidská práva“, „rovnost“ nebo „lid“ jako jakási amorfní entita zahrnující obyvatele území nebo města obecně. Právem by to považovali za čiré otroctví, což je náš dnešní stav: žádný skutečný muž by nikdy nepřijal legitimitu takové entity, což pro všechny praktické účely znamená, že se musíte ze zcela imaginárních důvodů podřídit názoru otroků, cizinců, tlustých bezdětných žen a dalších, kteří nemají žádný podíl na skutečné fyzické moci. Jak je možné, aby všichni měli stejný podíl na státu a plný nárok na jeho zdroje, když ve skutečnosti žádnou skutečnou fyzickou silou

nedisponují: a pokud se nad touto otázkou zamyslíte, pochopíte také povahu našeho poddanství v této době. Protože na vině nejsou tito lidé, ale skrytá moc, která je využívá jako záminku. Moderní „demokracie“ je totalitní a zlovolná a snaží se podřídit ty nejlepší vládě hromady biologického odpadu a hlavně vládě těch, kteří jej mohou rozdmýchat. Vojáci, kteří tvoří její vnější obranu a vnitřní policii, by se s tímto stavem v zásadě nikdy neměli smířit. Že tak činí, je velkým otazníkem: jak je to možné? Za jakým účelem a jak na to přistoupili? Co z toho mají? Starověký život, který zde popisuji, myšlení doby bronzové, je životem naprosté svobody a moci.

I pro vás zůstává skrytá cesta... za tržištěm, začíná v houštinách malých lesíků... vine se po mnoha strmých stezkách směrem k vysokohorskému vzduchu, k životu ve stoupání, nezkaženému miasmatem kvasnicového člověka a záchodů v říčních údolích....život na Jásonově Argu je možné získat zpět a některými málo lidmi v moderním světě se to podařilo...

54

Řecké přátelství - Myslíte si, že možná prosazuji bezohlednost strojového politika v hnědém sportovním kabátě potřísněném tuňákem, nebo malicherného kancelářského intrikána, nebo podlého interiérového designéra s libozvučným hlasem, který podráží své kolegy, aby získal zakázku. Hlupáci, vy si myslíte, že tu propaguju „způsob života“ nebo morálku! Žádné zásady ani ideje dnes nemají smysl, všechno přetaví a převezmou lidé, jako jsou tito. Svépomoc je naprosto zbytečná a o tom tato kniha není: spíše bych si přál, aby většina směřovala k sebedestrukci a aby se jich zbavila. Záleží mi jen na několika málo lidech, kteří jsou ve své dravosti omezováni touto zoologickou zahradou pod širým nebem, a proto musí

hledět do minulosti, aby pochopili, co je možné. Některým, kteří mají určitý směr v krvi, chci dodat odvahu a povzbudit je, aby se stali očistnou rukou přírody. Mezi vašimi instinkty najdete touhu po silném přátelství, kterou se moderní zlo snaží uhasit. A má dobrý důvod se o to pokoušet, protože každá velká věc v minulosti byla vykonána díky silnému přátelství mezi dvěma muži nebo bratrstvími lidí, a to zahrnuje všechny velké politické věci, všechny činy politické svobody a moci. Moderní zoologická zahrada z vás chce mít slabého a izolovaného „jedince“. Ve většině řeckých měst existovaly aristokratické kluby nebo bratrstva, které byly vždy místem velkých plánů, velkých myšlenek a duchovního kvasu. Zde vznikaly velké politické plány, plány kolonizace a objevování nových zemí a nových měst, dobyvačné plány, akce proti záměrům tyranů a plebejců. Kde je dnes vaše hradba proti Babylonu, když to vše bylo pro vás znemožněno? Na Celliniho životě vidíte, jak jiný je skutečný svobodný člověk: když je uražen nebo když je zraněn někdo z jeho přátel či rodiny, shromáždí padesát odvážlivců k výpadu na nepřítele, což je dnes v našich státech nemožné nejen kvůli nesmírné síle zla, které dusí, ale také proto, že nemáte takové přátele, kteří by vám mohli nebo chtěli pomoci. Bratrství mužů v této podobě je základem veškerého vyššího života vůbec: existuje jisté šílenství, nadšení, které existuje i ve společenství skutečných vědců nebo umělců, které se řídí stejným vzorem. V naší době je to zcela zakázáno: zcela to chybí na univerzitách, tedy tam, kde byla věda sekvestrována. Jaký osud zde však může mít věda? Všechno v korporátních laboratořích, na univerzitách, ve vládních laboratořích i ve vojenských a zpravodajských zařízeních, která stále ještě plní některé vědecké úkoly... všechno směřuje k potlačení ducha vědy. Oddanost, přísnost, soustředěnost a

nadšení, které jsou nezbytné pro udržení skutečného vědeckého podnikání, jsou zakázány, protože jsou ženám a slabým povahám nepříjemné: přítomnost „laktačních místností" a prostředí, kde by takové místnosti mohly být dokonce vybudovány, potlačování živé debaty, podpora „nepřátelského prostředí" drobného tlachání a kamarádství, podřizování vědců administrátorům, pičkám z lidských zdrojů s fibromyalgií, drtivá banalita každodennosti, to vše mladého vědce opět redukuje na domácí hnůj a ničí jeho aspirace a vůli. Útok je velmi tvrdý i v Silicon Valley a v dalších záchytných bodech výzkumu, kde se ovšem v první řadě žádné seriózní inovace nedělaly: už tak se technologie zredukovaly na vývoj aplikací na focení pinďourů pro adolescenty. Věda už dávno skončila a byla vykastrována... Zrodí se znovu? Očistné barbarství, o němž zde mluvím, musí nejprve zamést světem: žádná věda už není možná, ani nic jiného, v místě, kde byly všechny sféry života ponořeny do velké matky kvasinek. Ale tady přece nejde o vědu ani o umění, opakuji znovu, jsi velmi daleko od pochopení toho, k čemu by ty vůbec měly sloužit. Víš, jak pro Řeka všechny vyšší aspirace přešly v pevné přátelství dvou mužů, kteří se společně věnovali vyššímu úkolu? V Thébách Epaminondas a Pelopidas reformovali stát a založili demokracii na základě pythagorejské sekty - to poslední není důležité. Věřili v některé zvláštní věci, například v reinkarnaci, uctívání „levé strany" a také fazolí a jiných luštěnin, čemuž moc nerozumím. Ale byli to oni, kdo založili slavnou „Posvátnou skupinu", elitní vojenskou jednotku, která zlomila moc Sparty. Tuto skupinu tvořili blízcí přátelé a ty budeš mít vždycky příliš mnoho lásky a soucitu ke skutečnému příteli, než abys před ním ztrácel odvahu - ale pochybuji, že chápeš, co takové přátelství znamená, nebo že jsi někdy takového přítele měl! V Athénách

dva přátelé Harmodius a Aristogeiton svými intrikami a svou statečností svrhli tyranii: to je, jak víš, důvod, proč jsou všichni tyrani a totalitáři podezřívaví k pevným přátelstvím mezi lidmi. Nejvíce se toho obávají lesby a defekty středního věku, které naše vězeňské státy využívají jako dozorce. A ano, vím, že se povídá, že tato přátelství byla sexuální, ale domnívám se, že jde o nedorozumění a přehánění podporované homonerdy naší doby, a to z důvodů, které vysvětlím později. Vzorem pro všechna taková přátelství bylo přátelství mezi Achilleem a Patroklem: Homér nikdy nenaznačuje, že by takové přátelství bylo sexuální. Jen z chudoby naší představivosti si myslíme, že bylo, protože si nedokážeme představit tak intenzivní lásku mezi přáteli, aniž by ve hře byl nějaký tělesný nebo materiální prospěch. Achilles se vydal na své velké tažení z přátelství k Patroklosovi: kvůli svému příteli nechtěl snášet dlouhý a neslavný život doma, ale zvolil si krátký a slavný život a násilnou smrt plnou příslibů a krásy. Přátelé vás k tomu mohou podnítit! Jak potupné je raději táhnout život jako pes a zemřít pod dohledem cizích lidí v nemocnici, kteří tě nenávidí, než zemřít v rozkvětu mládí, kvůli příteli, a zanechat po sobě krásnou mrtvolu! Původní podobou toho všeho byla božská dvojice vozatajů: U Árjů to byla dvojčata Ašvinova, u Sasů Horst a Hengist, dvojice vozatajů a lučištníků - chápeš, že to je skutečný kořen všech vyšších snah Evropy? Na tomto úzkém poutu dvou mužů závisela vojenská organizace vozatajů, kteří ovládli Evropu kolem roku 1500 př. n. l., a pravděpodobně i tento národ sám měl svůj konečný původ v přátelství tohoto druhu. Spartský stát každopádně zcela závisel při výchově mládeže na tomto spojení dvou přátel, jako rytíře a panoše. Byla to právě tato dobyvačná aristokracie, která Evropu skutečně vyčlenila z marasmu, v němž zbytek světa vždy uvízl... A pro

Řeky, a všechny velké muže doby bronzové, a nejen pro ně, nebylo přátelství jen prostředkem ke „zkrocení“ touhy po moci a dobrodružství, kterou někteří z vás jistě přijmou, ale naprostou podmínkou. Především to není povinnost. Přátelství je společenský vztah takového druhu, který se vymyká jakékoli „etice“, jak vidíte, a pokud o něm někdy uvažujete v termínech etiky, špatně ho chápete. Je to velké potěšení mezi dvěma, velmi odlišné od sexuálního potěšení mezi mužem a ženou, ale stejného druhu, protože je příjemné a nikdy se necítí jako „etika“, která je pro krávy. V našem věku se objevilo několik pokusů doplnit tuto formu přátelství, například slavný Montaignův esej. Byly i jiné pokusy, několik pěkných slov o přátelství najdete u Nietzscheho v Zarathustrovi, a pak jsou tu především moderní skautská hnutí, která vycházejí z Německa a ze stejného ducha. První takové hnutí se jmenovalo Wandervogel, ale vznikla i různá další, která byla založena na prožitku přírody, podpoře kamarádství a nacionalismu. Patřila sem hnutí židovské mládežnické gardy, která se stala sionistická, skauti a samozřejmě další v Americe. Mezi Židy byla podpora tohoto druhu kamarádství a přátelství na počátku 20. století velkým zázrakem, protože to tolik odporovalo jejich kultuře stísněného štetlu, nerdů ovládaných ženami a starými lidmi a strachem. Byl to pro ně velký akt sebepřekonání a mnozí mají pravdu v tom, že v jistém smyslu je vznik Izraele nejvíc „antisemitským“ činem, jaký byl kdy vymyšlen. V každém případě je to skvělý vzor pro ostatní, který ukazuje, že obnovení antiky je plně možné, ačkoli neexistuje žádný skutečný důvod, proč by Američané nebo Evropané měli brát ohled na blaho této země. I v jejich případě je však v naší době onen pirátský duch již dávno pryč a vyměkli natolik, že na ulicích Tel Avivu potkáte jemenské „židovské“ černodržky s rasta stylem osahávání

aškenázských dívek a obecně pocit otupělosti. Stav ostatních moderních národů je horší. V naší době je zakázáno přátelství mezi chlapci ve škole, skutečná bratrstva jsou pro všechny účely zakázána a skautská hnutí jsou nucena přijímat ženy - a ženy jsou zcela zničující pro jakékoli velké přátelství. V soukromém životě je přátelství mezi izolovanými a poraženými moderními muži neslýchané. Muži si namlouvají, že jejich žena může být také jejich nejlepším přítelem (a tím si jich jejich ženy samozřejmě také přestávají vážit). Pak se také mnozí právem bojí toho, jak byly takové vztahy mezi muži sexualizovány, a nikdy si nejsou jisti, zda potenciální přítel nemá sexuální úmysly... zároveň s tím vším homosexuálové předvádějí domestikovanou a vykastrovanou parodii na přátelství. Kde tedy obnovit skutečné přátelství? V tomto případě však více než v jiných, jak by vás mohli zastavit, kdybyste se naučili naslouchat jen instinktu a následovat potěšení z touhy? Stát vám v zásadě nemůže nijak zabránit, pokud se oddáte skutečnému přátelství. Všechny věci, o kterých jsem mluvil, jsou určitým druhem podmiňování, velmi silným podmiňováním, ale všechno je to forma psychologické kontroly, kterou by mělo být v zásadě snadné zlomit. Stačí, když se poddáte touze po velkých věcech. Pravý základ doby bronzové, doby velkých dobrodružství... taková věc je záležitostí krve a ducha a pro těch několik málo z vás, kteří jsou k tomu uzpůsobeni, by mělo být stejně snadné se z toho dostat jako z bezstarostnosti, která pramení z naplnění se ohněm životní síly. Musíte jen s odevzdaností přijmout své vlastní instinkty a pochopit, že ve společném zasvěcení se vyšší věci je velký přítel neocenitelný, protože se navzájem povzbuzujete a držíte si navzájem stráž v poslání.

55

Nadlidské myšlení - v každém vznešeném Řekovi byla neuhasitelná touha po moci, a to znamená moci stát se pánem nad životem a smrtí ve svém státě. Je těžké pochopit, co to znamená, když se dnes rozhlédneme kolem sebe, protože z velkých příkladů, které jste možná slyšeli, nic takového neznáme. Mnohé z vás možná napadnou diktátoři v Severní Koreji nebo na nějakém veřejném hajzlu světa, případně velké totalitní státy minulého století, ale to byste se mýlili. Tito muži nebyli ve skutečnosti svobodní ani mocní, v mnoha ohledech byli rukojmími svých vlastních bezpečnostních služeb. Někdo jako Stalin byl uvězněn v proudu událostí, kde jeho svoboda působení existovala pouze ve sféře vražd a pouze vražd a jakýkoli malý krok mimo ni by znamenal jeho zánik. Ideologie je tak únavná! Jsou to „systémy" kontroly, které vyžadují mobilizaci celé společnosti; a nároky této kontroly daleko převyšují možnosti jediného člověka. V monarchii by mohl tyto úkoly delegovat na ministry a věnovat se jiným projektům, ale někdo jako Stalin nebo Mao to opravdu nedokáže. Musíte pochopit, že veškerá skutečná velikost parazituje na hmotě, například mozek a nervový systém parazitují na těle: aby se stalo něco dobrého, musí schopnosti hegemona přesáhnout nároky, které jsou na něj kladeny v oblasti pozornosti, řízení a kontroly. Analogií by zde bylo tělo, jehož nižší orgány jsou tak velké a výkonné a jejich požadavky na ovládání tak ohromující, že mozek by se sotva vyrovnal s tímto úkolem a zůstal by zcela v jejich službách, i když by jim vládl nebo je tyranizoval. Takový „moderní diktátor" je ten, o kterém víte. A typy lidí, které to dnes táhne, jsou také zcela jiné, je to typ ideologického martýria, s nímž se denně setkáváte mezi těmi, kdo jsou

„veřejně činní“ a do „veřejné služby“. Je to takový velmi agresivní typ učitele. To je nižší typ tvora. To, o čem mluvím, je zcela jiné než veřejná služba, ale snaží se žít jako parazit na státu a na podstatě jeho různých frakcí, aby sledovalo zcela jiné zájmy a touhy. Mají zájmy, které jsou vám cizí. V moderním světě se tomuto stavu nepřibližují diktátoři totalitních států, ale jisté jiné, které brzy popíšu. Ve skutečnosti se velké totalitní státy, o kterých víte, od těch našich nebo od „liberálních demokracií“ příliš nelišily: žijeme ve stejném typu státu, jen je bohatší a zlovůle moci je nepřímá a skrytá. Není však o nic méně zrůdná. Pokud je někdo svobodný, rozhodně to není nikdo, koho vidíte nebo o kom víte. Žádný Řek, o kterém mluvím, by v žádném případě nebyl rád, kdyby mohl být poskokem národní bezpečnosti a průmyslového státu a jeho tisíců požadavků. Takoví lidé viděli v ceně suverenity prostředek, periskop, z něhož mohli zůstat bdít nad státem a nad územím daleko za jeho hranicemi, a vrhnout se jako orel na kořist; jedním máchnutím chytí král ptáků svou zkrvavenou kořist do rychlých pařátů. Byli to skuteční umělci: vezměme si například Periandra z Korintu. Jméno tohoto muže znamená doslova „nadčlověk“. V žádném okamžiku svého života korintského krále neomezil svou touhu po nejtemnějších cestách: říká se, že kopuloval se svou matkou, že znásilnil mrtvolu své ženy a mnoho horšího. Nechal vykastrovat všechny chlapce na ostrově Korkyra. A protože to všechno udělal, byl zvěčněn jako jeden z Mudrců neboli Géniů antického světa. Byl filozof a básník, napsal epos o tajemstvích přírody... která se mu zjevovala o samotě za odpoledne, kdy dlouhé stíny způsobují, že modrozelené břehy těch moří šeptají uším připraveným naslouchat. Podporoval také umění a filozofii ostatních ve státě, ale jen z bezstarostné velkorysosti: Byl jsem u jeho dvora, hrál

jsem na harfu a on mi jednou s opovržlivým gestem hodil do klína dobře použitou kurtizánu. Je pravda, že založil své město jako velkou obchodní výspu a přinesl mu velké bohatství. Postavil také první trať v dějinách - jakýsi způsob přepravy zboží přes Korintskou šíji; v té době to byla velká novinka. Udělal mnoho dalších podobných věcí... zakládal kolonie v cizině, stavěl chrámy, káral šlechtu a pozvedal střední vrstvy, ale tyto činy mu musíte odpustit, respektive je nesmíte chápat špatně. Nic z toho nikdy nedělal „pro dobro", z povinnosti nebo nutnosti, ale tyto činy spíše plynuly z těch, které považujeme za neřesti, za jakýsi exces. Vše vycházelo z jeho pudů dobývat a rozšiřovat oblast svého působení. Zrozen k moci ve svém státě, mohl si zvolit střední cestu. Kdyby si nadměrně užíval poct, prestiže nebo bezpečí. Ty mohl mít, a to snadno. Velké nebezpečí pro rod pomine, jakmile se syn stane nástupcem otce na královském trůnu. Ale on se toho všeho vzdal, a to opravdu bezdůvodně. Zvolil si cestu dobrodružství, ale zvolil si i cestu smutku. Ve všem, co dělal, byl jakýsi umělecký smutek a groteskní neštěstí, které jako by si chtěl přivodit... aby byl život zajímavý, nebo aby mohl překonat i tu poslední nehoráznost. Zabil vlastní ženu a já vím proč. Byla těhotná, a přestože s ní souložil, ve snu se mu doneslo, že se mu během aktu k údu přisál malý had. A že se narodí netvor. Pak prý jeho syna zavraždili ti samí lidé z Corcyry, z nichž Periandr udělal objekty svých podivných experimentů, ale udělali to proto, že mladíka milovali. To je však absurdní. Skutečným důvodem bylo, že se snažil oplodnit všechny ženy na ostrově. Periandrovi se tedy zdálo, že se stane ploditelem „hadího potomstva". Politickou funkci vždy vnímal jen jako prostředek k sebepřekonání a sebezdokonalení, jako způsob, jak ze sebe udělat živé umělecké dílo. Z toho vzešlo pro občany mnoho dobrého i zlého. Dá se

očekávat, že takoví lidé budou ostatním připadat jako zrůdy. Každopádně věci, kterých se dopustil, nebyly zdaleka nejhorší. Napadá mě ještě jeden muž, tyran nebo král, ať si to přebíráte, jak chcete, který provdával ženy svého státu za otrokyně: tímto převracením hodnot, které se naučil od Platóna, si zajistil nechvalnou proslulost a moc. Chápete, co znamená Platónova Republika? Je to recept na to, aby takoví muži vypustili do světa své naprosté šílenství. Učí je určitým trikům, jak rozšířit oblast svého boje za sebezdokonalení do všech oblastí společenského života. Sám Platón říká, že tajnou touhou každého Řeka bylo stát se tyranem, a Nietzsche chápe všechnu velikost tohoto národa, jeho objevování moří a hranic světa, jeho zakládání umění a věd... to vše jen jako rozšíření této tajné touhy v srdci každého vznešeného Řeka. Byla to tajná touha i v srdci velkých francouzských umělců a je to jednoduše řečeno neuchopitelná touha, která stojí za všemi velkými věcmi. Pokud ji máte, nesmíte ji v žádném případě omezovat. Je to proto, že lidská přirozenost je slabá a snadno se nechá svést na scestí, a jen když je poháněna takovouto obludnou a cílevědomou posedlostí po výšinách moci, může najít motivaci, aby překonala prolhanou, špinavou opici v nás. I od sebe samého je nutný určitý odstup. Pro toto smýšlení je nutný „klinický" pohled na sebe sama, na své chyby. V naší době toho lze částečně dosáhnout přijetím ducha pravé vědy, zatímco pro člověka doby bronzové to bylo snadné, protože věci, které se mu děly, včetně velkých hnutí ducha, pocitů, které ho trápily, vnímal jako instance různých bohů, za které nebyl odpovědný, a které tedy mohl posuzovat a hodnotit navenek. Jeho pohled byl však správný. Z tohoto důvodu, když vidíte lidi jako Periandr, musíte pochopit, že jejich zvláštní snaha nebyla tou, v níž se snaží dosáhnout „veřejného dobra", ani to nebyla nějaká bezcenná touha ovládat

druhé nebo uplatňovat vůli pro malicherné uspokojení: místo toho vidí druhé jako nástroje nebo objekty na misi sebepřekonání. Snažil se proměnit sebe sama v umělecké dílo, svůj život v přehrávání velkých pohybů hvězd nebo tajných vášnivých her bohů. Stejně jako byl řecký stát obecně občany pojímán jako umělecké dílo. Periandr tehdy chápal své postavení krále jen jako další prostředek: zde se věda, zde umění může osvobodit od všech omezení, může neomezeně vládnout a pouštět se do velkých experimentů. A přesto z toho všeho vidíš něco velmi zvláštního... Tajnou touhou každého Řeka, myšlení doby bronzové... ...bylo být uctíván jako bůh! To je tajný cíl, k němuž směřuje ta bezmezná touha po moci! Existuje mnoho dalších příkladů. Mezi Sparťany najdete velkého generála Lysandra. Ten proměnil Sparťany z pozemní velmoci ve velké námořnictvo, porazil Athéňany a ukončil peloponéskou válku: pak chodil od města k městu jako osvoboditel, na velkém turné sebeoslavování. Jako první byl uctíván na oltářích jako bůh. O to usiloval celý život a byla to odměna za jeho vítězství. Existoval ještě jeden takový nepravděpodobný muž, Brasidas, spartský generál o generaci dříve než Lysandr, velmi neobvyklé povahy. Svou silou osobnosti a magickým charismatem, které vyzařovalo z jeho těla, osvobodil mnoho měst. Byl to Sparťan a muž boje a válečné vědy, přesto dokázal vítězit přesvědčováním a řečí: jen takový člověk, který pohrdá slovy, dokáže skutečně pochopit, k čemu řeč vlastně slouží. Byl to typ člověka, který, když je zády ke zdi, se v něm vzbouří silný duch jako v divočákovi, který zuří ve své silné hrudi, když je zahnán lovci do kouta, a vrhne se na zabíjení. Stejně tak se Brasidas nejlépe předvedl, když zbavil mnoho měst obléhání. Nejslavnější smrtí zemřel uprostřed vítězné bitvy, když se se svou elitní gardou vrhl do

houfu nepřátel. Ve městě Amfipolis byl poté uctíván jako bůh. Není divu, že ze Sparty vycházejí muži tohoto typu: místo, které na sebe kladlo nejpřísnější nároky, produkovalo také nejskvělejší muže. Šli proti pravidlům a snadno uvalili intenzitu svého magického charismatu na cizince. Skutečná moc nepotřebuje žádné úsilí: přitahuje kolem sebe vše jako silové pole. Síla charakteru a těla přitahuje ostatní na oběžnou dráhu jako kouzlem.

56

V Iliadě vidíte, jak největší bojovníci povstávají, aby bojovali i s bohy. Když se Diomédes chystá na své velké řádění, zjeví se mu bělooká Athéna a pošeptá mu do ucha. Připomene mu velké výkony jeho otce a vdechne mu do hrudi sílu: řekne mu, aby na svém voze neohroženě vjel do nepřátelského houfu, a v tomto povzneseném stavu mu z očí odhrne závoj, který předtím zakrýval bohy. Říká mu, že kdyby se objevila ta nevěstka Afrodita, má moc jí ublížit. A Diomédes to beze strachu udělá! Dokonce i bohyně lásky se skloní před vzrušenou silou běsnícího válečníka. Také Achilles ve své velké chvíli potrestá říčního boha a donutí ho, aby se podřídil. To odráží jednu velkou pravdu, že v tomto stavu vzbouřeného ducha je pravý muž obdařen darem zesíleného vnímání a dokáže vidět věci, které ostatní nevidí. Právě to je míněno tím, že génius vidí stejný svět jako my, ale vidí v něm věci, které my nevidíme, podobně jako my vidíme věci, které nevidí pes nebo mravenec. Ostatně čas sám se zcela změní, když se vůle pozvedne do této výše: lze říci, že se bojovník v jistém smyslu povznese mimo proud událostí, v němž jsme drženi jako vězni. V tomto stavu se jeví zvětšený, pomazaný a ostatní, kteří nejsou zasvěceni do stejných věcí, začnou kolem něj obíhat fyzicky i duchovně: i v

Bibli vidíte uprostřed bitvy o Jeruzalém, že „Davidův dům bude jako Bůh, jako anděl Hospodinův“ před mnohými, kteří se v úctě podřizují tomuto velkému daru. Stejně tak Athéna ve chvílích své velké slávy zapaluje na šíji, hlavě a ramenou bojovníků velký oheň, který je vidět zdaleka. Činí tak v případě Dioméda a Achillea, když popustí uzdu své síle při divokém běsnění, na jejich těle i za nimi vybuchne velký požár. To je neodolatelná moc charismatu a síly, která k sobě jako kouzlo přitahuje všechny: pro člověka to neplatí o nic méně než pro stěhovavé ptáky na misi, pro smečku vlků na lovu, pro včelí úly, ve všech případech začnou mnozí obíhat kolem pomazaného hegemona jakoby kouzlem. Je to biologické nutkání a velké dobro. A musíte pochopit jednu věc: koncem Achillovy mise bylo úplné zničení města Tróje, oheň roztavil cihly jejích uliček, její muži byli pobiti, ženy a děti prodány do otroctví. Poslední z nich bylo považováno za právo dobyvatelů po celou dobu dějin řeckého světa, nebo alespoň po dobu jeho zásadního vzestupu. Tento nejhumánnější a nejvytříbenější ze starověkých národů přesto shledal jako naprosto nezbytné vypořádat se s vlčím a dravčím instinktem v člověku. Pouze válka přinesla omlazení jejich povahy. Když Alexandr vytahuje z vozu za hradby města tělo vládců Tyru a objíždí město, kopíruje to, co udělal Achilles s Hektorem, když bylo město Trója vyhlazeno. Nietzsche v tom vidí exces, něco nešťastného... ale já vám říkám, že má na mysli něco jiného. Když je zničeno město, jsou zničeni i jeho bohové: musíte si uvědomit, že každé město mělo své opatrovnické bohy a duchy na ochranu. Římané, než dobyli nové město, slíbili bohům tohoto města, že je budou ctít a respektovat desetkrát více než jeho obyvatele. Když je město nebo kultura zničena, bohové jsou zničeni s ní. Ničení měst ohněm, které na sebe vzali největší válečníci starověku, bylo

formou božského boje. A bylo to možné jen proto, že tito muži uměli také naslouchat hlasu bohů a nechali se zcela ovládnout božským šílenstvím.

Propůjčoval jim nadlidskou sílu a instinktivně do svých plánů vtahoval ostatní. Takové odevzdání se přírodě a instinktům - to je způsob doby bronzové! A tuto vznešenou psychózu se v sobě můžete naučit pěstovat také.

57

Nevidím důvod, proč by se epidemie všech druhů nemocí nemohly týkat i toho, co nazýváme „duševní nemocí". A opakování tohoto jevu vidíte v dějinách, a dokonce i v současnosti: mezi primitivy v Súdánu, když je posedne strach, že potulní Židé šíří banány měnící penis, nebo že potřesení rukou může zničit vaše genitálie, nebo podobné věci. Je to legrační, ale ve všech erupcích tohoto druhu pověr vidím božský význam a velký potenciál. V Evropě kdysi existovala mánie zvaná tanec svatého Víta a ve starém Řecku Dionýsovy kulty šířící šílenství maenád a měnící ženy v hladové, kanibalistické děvky. Říkám to „sexuálně pozitivně"! Věřím, že každé dítě, které se narodí z takových excesů, bude pravděpodobně požehnané, protože zde je géniovi druhu umožněno rozhodnout se bez jakéhokoli zasahování. To není schvalování čehokoli v naší době: nic takového neexistuje, je to jen LARPování. Byli jste opuštěni bohy. Teprve globální orgie ohně vzbudí jejich choutky na návrat.

58

Děláte si legraci z „dekadentních" římských císařů? V hororových příbězích od Suetonia máte prototyp „zdivočelé monarchie", šílených císařů, kteří využívají svého postavení

pouze k uspokojování tajemných a zločinných choutek. Nepíšu proto, abych takové věci obhajoval, ale odsouzení není morální - jak by mohlo být, když mou reakcí při čtení excesů Caliguly, Nerona nebo Tiberia je velký pocit ztráty nebo závist nad tím, co oni mohli dělat a já ne? Caligula měl geniální nápad vytvořit na moři dlouhou řadu lodí, postavit na ně plošiny, zasypat je zeminou, aby mohl naplnit proroctví o chůzi po vodě mezi dvěma body. Shromáždil armádu na mořském břehu naproti Británii a nařídil jim, aby místo invaze sbírali mušle. Pak to označil za velkou kořist pro římský lid a senát a hodil vojákům několik penízků se slovy: „Buďte šťastní! Buďte bohatí!“ Zajal dva Galy, ale převlékl je za ledové negry, aby vypadali jako Teutoni, a pak uspořádal zjevně průhledný „lov“, aby před vojáky předstíral, že je zajal. Všichni se určitě smáli a valili oči. Ale on se nechal strhnout příběhem o svém božství. V Římě zamykal Koloseum v době největších veder a stahoval markýzy, aby lidé v horku trpěli a těhotné ženy nemohly odejít. Někdy nahrazoval pravidelná gladiátorská představení ubohými zápasy mrzáky a znetvořenými zvířaty; zamykal sýpky, aby lidé bezdůvodně hladověli. Byl to ten největší troll na světě. Když si Židé z Alexandrie přišli stěžovat, že v tomto městě doutná občanská válka, ignoroval jejich prosby a zeptal se jich, proč nejedí vepřové. Když se podíváte na Elagabala, vidíte, že tato tendence je dovedena do logického konce: tento člověk byl trapný císař a požádal své lékaře, aby mu provedli operaci změny pohlaví. Předpokládá se, že byl uctívačem Kybelé a stejně jako šílení kněží tohoto kultu... se chtěl vykastrovat. Místo toho se stal v paláci prostitutem a veřejně se rozplýval nad tím, kolik vydělává. Commodus se stal gladiátorem a našel velkou pýchu ve sportu s mečem, ačkoli v naší době si takové věci nelze představit tak zvláštně: a je třeba je uvítat! Nero byl

průkopníkem homosexuálních manželství. Poprvé to udělal jako ženich, podruhé jako nevěsta: přiměl staré senátory, aby poslouchali, jak napodobuje zvuky deflorace mladé manželky za dveřmi. Ze všech jeho výkonů mě nejvíce fascinovalo, že si nasadil masku lva a poté, co ve svém sídle na ostrově svázal nahé různé muže a ženy, se na ně vrhl se zuřivostí šelmy a ve zběsilosti se zakousl do jejich těl a genitálií. Nic z toho neoslavuji, ale myslím, že když se v naší době z podobného chování obviňují elity... není to správné... myslím, že si lichotíme. Chceme si myslet, že jsou mnohem zajímavější, než jsou... je snazší si myslet, že nám vládnou démoni než defektní lidé, kteří by normálně provozovali stánek s uzeným nebo vodku za Minskem. Nechceme si přiznat, že jsme stejně trapní v neřestech a úchylkách jako ve velikosti, a to ze stejných důvodů. Vidíte, jak tuhle starou verběž „elity" zavírají, a skoro ve všech případech je to za něco na úrovni opičárny Pee Wee, sebeobnažování v pornokině, masturbace před nějakou frigidní filmovou děvou s koženou tváří a vyvalenýma očima, vystavování svých zbraní hromadného ničení dominikánské služce. Je těžké pochopit, co vůbec patří k takové „dekadenci", ale je to jiný druh než excesy nejhorších římských císařů, kteří, i když byli transky, působí mužněji a statečněji než naši zvrhlíci. Přemýšlím, jestli není možné uvažovat o dějinách úplně jinak, myslím tím: vše, co nyní myslíme, je z pohledu lidí, a dějiny jsou pokrokem nebo regresem s ohledem na to, jak se jim daří; nebo v nejlepším případě, jak něco jako věda nebo hygiena pokročí, nebo technologie, nebo morální odpovědnost, nebo rovnost, nebo nerovnost, nebo cokoli jiného co chcete... pokročí, nebo ne. Historie by však vypadala úplně jinak, kdybychom je sledovali s okem znalce a posuzovali je jako ceněné voly nebo hřebce. V takovém případě byste museli tyto

druhy podivínů zavrhnout stejně jako císaře, o nichž jsem se zmínil, a posoudit je jako vadné, ale ze zcela jiných důvodů. Naučili byste se dívat na dějiny z pohledu života a biologie... jako na velký bestiář a dozvěděli byste se, co je nutné i v naší době, aby se uvolnilo místo dávno ztraceným tropům a džungli... .sídlu bohů..., které se může vrátit... a vrátí se.

59

Vždycky se mi líbily sochy kouroi. Mohu s jistotou říci, že když jsem si takovou sochu prohlížel sám tři hodiny (někdo mě pustil, abych se podíval sám do muzea), byl jsem schopen ejakulovat, aniž bych se sám sebe dotkl. Ale po celou dobu jsem neměl žádné špinavé nebo nemravné myšlenky. Tato zkušenost mě přiměla k zamyšlení, že pokud je možné ejakulovat, aniž bych se sám sebe dotkl, je možné se také stejně dobrovolně usmrtit, aniž bych cokoli udělal? Kouroi má za sebou dlouhý příběh, o kterém jste možná slyšeli. Zpočátku byly tyto sochy kopírovány podle egyptských předloh, ale v rukou řemeslníků archaických Řeků se staly mnohem realističtějšími, také mnohem statnějšími a svalnatějšími. Jejich póza je stále stylizovaná a úsměv, který mají na tváři, je velmi záhadný, skoro jako byste si mysleli, že by vám mohli rozdrtit o hlavu velký kámen nebo vám železnou čepelí projet hrudní kostí a mít ten kamenný, autistický úsměv nezměněný, zatímco se vám dívají do očí. Dva bratři tohoto typu museli nést svou matku na náboženskou slavnost. Je to příběh dvojčat Kleobise a Bitona. Nemohla se tam dostat sama, a tak ji nesli na jakémsi palankýnu a s velkou silou spěchali po schodech do chrámu. Představili ji včas posvátnému průvodu, ale oba z té velké námahy zemřeli. Hérodotos říká, že Solón tento příběh vyprávěl Kroisovi z Lýdie, který byl jedním z prvních samostatných králů, které

známe z historie. Kroisos se svého státu zmocnil násilím s pomocí oddílu elitních bojovníků. Byl to on, kdo vyrobil první mince, jimiž platil své žoldáky. Vládl mimo všechny meze a šel cestou moci. Tím inspiroval mnohé k podobným činům. Ale Solón, moudrý otec zakladatel Athén, dalo by se říci, slavný zákonodárce, ho šel navštívit. Požádal Solóna, aby mu vyprávěl o lidech, kteří žijí šťastným životem, a Solón mu vyprávěl tento příběh o bratrech. Celý příběh říká, že poté, co dvojčata vykonala tento velký atletický výkon a včas dopravila svou matku na posvátnou hostinu, požádala bohyni Héru, kterým byla drahá, o velkou odměnu. A bohyně jim dala tuto odměnu, že dvojčata ulehnou v chrámu k hlubokému spánku a nikdy se neprobudí. To je představa Řeka.... šťastného života. Tento příběh zmátl krále Kroisa a pravděpodobně zmate i vás. Je zvláštní sledovat, kam až Řekové dovedli estetické chápání života a světa. V tomto příběhu není vůbec žádné morální ponaučení. Jakékoli morální ponaučení, které by vás napadlo, například o povinnosti k rodičům nebo k tradici, by se dalo udělat jinak. Co je zde neobvyklé, je konec. Tam je prostě biologie: nejlepší je, když se konec a vrchol shodují. Krásná smrt ve správný čas je jediným klíčem k pochopení života, jeho jediným skrytým „smyslem“. Krásná smrt je zemřít po vykonání velkého činu pro slávu svého města, rodiny a pro bohy, ale ještě krásnější je zemřít v nejlepších letech, na vrcholu svých sil a na vrcholu jejich vybití. Krásná smrt v mládí je velká věc, zanechat po sobě krásné tělo, a nejlepší studii tohoto snažení najdete v románech Mišimy, skutečného znalce.

60

Nejpůvabnějším křesťanským princem byl pro mě vždy mladý Konradin, král Římanů a král Jeruzaléma. Byl

nespravedlivě zabit v Itálii uzurpátorem Karlem z Anjou za intrik zkorumpovaného papeže. Pocházel ze slavné rodiny. Jeho dědečkem byl císař Fridrich II. Hohenstaufen, zvaný Stupor Mundi a oslavovaný Nietzschem. Jeho krása prý byla oslnivá, stejně jako krása jeho nevlastního bratra Manfreda, který držel velkou část Itálie silou charismatu a zbraní, když byl Konradin ještě malý chlapec. Po dosažení věku třinácti nebo čtrnácti let se Konrádin vydal se svými několika málo, ale mocnými rytíři na jih, aby v Římě získal zpět svůj právoplatný trůn. Porazil uzurpátora a poté vstoupil do města. Jel v čele své kolony rytířů v plné zbroji, s vysoko vztyčenými císařskými prapory - byl to slavný den, všichni lidé vyšli do ulic, aby přivítali svého milovaného osvoboditele, a zasypali průvod množstvím květin. Výlev lásky k tomuto chlapci byl jako něco, co tu nebylo od dob říše, a to znepokojilo papeže a všechny sklerotické preláty stejně jako dědečka tohoto chlapce, ne-li víc. Konradinovi bylo pouhých třináct nebo čtrnáct let, ale odmítl všechny příkazy, aby vyčkával, a nikdy neposlouchal bázlivé rady svých rádců, kteří se ho snažili od jeho cíle zdržet. Do Říma vstoupil jako dobyvatel světa. Poté přišla řada katastrof: jeho armáda prohrála velkou bitvu na jihu, a to navzdory úspěšnému prvnímu útoku, a hlavně kvůli neschopnosti některých jeho pomocníků. Byl zajat zradou a poté Karel z Anjou s pomocí zkorumpovaných právníků našel legální záminku, aby ho postavil před soud a sťal jeho i přítele. Možná si myslíte, že je to velmi špatné, a jistě by bylo lepší zemřít uprostřed bitvy, ale mnohé se dá omluvit jeho mládím. A je třeba říci, že nikdy nedělal kompromisy ani neprosil o život. Jeho poprava byla tak absurdní a nespravedlivá, že trvale zdiskreditovala uzurpátora Karla z Anjou. Zdiskreditovala také tento druh papežského „legalismu“, který vám teď musí znít velmi povědomě. A co

víc, trvale zdiskreditovala agresivní papežství, které prosazovalo muže, jehož obyvatelé Sicílie a Itálie - stejně jako většina německých států - považovali za arogantního, téměř autistického a nespravedlivého výrostka. Toho Karla v životě stále hnala nenávist, která pramenila z toho, že ho v mládí matka a další příbuzní uráželi. Byl to člověk hnaný sklerotickou touhou po moci a hrubými ambicemi, kdežto Konradin byl nesen přirozeným charismatem běžným v jeho rodině, svou krásou, svou bezstarostnou odvahou. Do křesla světovládce se svezl čistě díky naivní důvěře ve vlastní půvab. Vězte, že přes všechnu sílu, zradu a úskočnost, přes všechny veřejné sankce a pocty se lid nenechá oklamat: pozná skutečného muže moci a dokáže ho odlišit od znetvořeného uzurpátora. Karlovu popravu Konradina oplakávalo celé Německo a velká část Itálie. Nyní chtějí být roboti, kteří řídí náš svět, také milováni nebo obáváni a chvějí se, protože je lidé neuznávají. I ony, národy naší doby, usilují o návrat mládí, o Konradina. Pro tehdejší národy to byl příběh o příslibu mládí, o kráse a čistotě jeho záměrů, které vymizely kvůli stáří a ošklivosti. A tak nakonec zvítězila vzpomínka na mladého prince. Nedlouho poté se sicilské národy spikly s aragonským rodem, jemuž vládli Konradinovi příbuzní, a Karlovu moc zlomily povstáním. To byl konec myšlenky „univerzální monarchie“ prostřednictvím papežství... a to byl počátek národního uvědomění v Evropě. Vzpomínka na Konradina byla ceněna jako příslib krásy a mládí, zvěčněný v eposech a poezii, který omladil evropské národy a probudil je. I když zemřel, aniž by dosáhl svého cíle, zemřel jako mučedník Evropy proti Asii a inspiroval zrod nového státu - odrazového můstku světového dobývání, které mělo brzy přijít ve věku objevování a kolonizace. Křesťanství je všestranná víra, schopná mnoha výkladů. Domnívám se, že Konradin byl

nejkřesťanštějším knížetem, ale také mohl být obnoveným Apollónovým avatarem v Evropě, což připomíná velmi staré vzpomínky. Byl to duch ohně a mládí obnovující národy svou magnetickou silou a pak obětí své krve. Ve chvílích letargie se k tomuto duchu starých Řeků můžeme vždy vracet jako k toniku.

61

Křižáci jako Cortés a Pizarro, Fernando de Soto, Drake a Raleigh, Magellan a Balboa se svou odvahou, inteligencí, velikostí ducha, vynalézavostí a úspěchy vyrovnali velkým mužům Řeků a Římanů. Příběh hrdinského věku objevitelství zbývá vyprávět v úplnosti a možná někdo z vás jednou natočí velkou knihu nebo velký film. I nyní říkám: pro ty, kteří se snaží něco změnit a mají nějaké umělecké nebo výtvarné sklony, jsou filmy zlatým klíčem k myslí mnoha lidí. To, co dělá Mel Gibson, má pro vaši stranu cenu tisíce knih nebo „aktivismu“. Naučte se točit filmy, pokud to umíte, a můžete začít s videem. Každopádně existuje jen jeden velký epos, který vypráví příběh ve správné podobě, velká báseň Camoese, muži zrozeném pro pirátství a vysoké dobrodružství. Tento muž přišel o oko ve válce v Ceutě proti Maurům; pak žil jako lupič a tulák v císařském Lisabonu, dostával se do jednoho souboje a rvačky za druhou, skládal básně, opíjel se. Jeho matka ho zachránila před vězením, ale on byl dotlačen do služby v koloniálním námořnictvu a armádě. Přijel do Goa a odtud se jako muž s nízkou hodností, ale vysokým duchem, zúčastnil mnoha dobrodružství, vojenských i diplomatických. Po celou dobu psal svou velkou báseň Lusiada, a když ztroskotal u Mekongu se svou čínskou přítelkyní, nesl text tohoto nadčasového díla nad hlavou, aby ho zachránil před vodou. Nikdo ji už nečte a

jeho život by vydal na skvělý film. Ale má pravdu, že plavby těchto nových křižáků se vyrovnají jakékoli velké výpravě i z mýtů a legend minulosti. Máme tu nově vytvořenou Jásonovu Argu, a to nejen jednou, ale v každém z těchto národů Západu. Slávě Anglie v těchto letech se možná už nikdy žádný národ nevyrovná. Dokonce i portugalští králové, kteří zahájili věk kolonizace a objevování, měli anglickou krev. Gotický neklid stepí otřásal pány Iberie s titánskou energií. Před velkou cestou Vasca da Gamy do Orientu se špehové - a tím myslím jen jednoho či dva muže - vydávali sami na výpravy do Egypta a po Rudém moři, do srdce Arábie, neohroženě, inkognito, aby sbírali informace důležité pro nadcházející výpravu. Tito muži, usazení na plážích velkého euroasijského masivu, se během pouhých sta let z plavby na několika málo plavidlech, která sotva uměli ovládat, stali objeviteli nových světů a zakladateli světových říší, které přetrvaly staletí. Musíte pochopit, jak úžasný to byl výkon: v Portugalsku ani ve Španělsku, natož ve Francii nebo Anglii neexistovala žádná tradice námořnictví... všechno se muselo dělat od nuly. Umíte si vůbec vážit moře? Pokud jste někdy jeli trajektem i na relativně klidném moři, jako je Jadran, za větrného dne se velký moderní trajekt, velký jako městský blok bude kymácet doprava a doleva. Nebudete na to zvyklí. V Atlantiku jsou samozřejmostí desetimetrové i větší vlny a tito lidé cestovali na dřevěných lodích s technikou z 15. století; musíte být blázen, abyste z toho neměli strach. Pro romantiku moře byste si měli přečíst Melvilla. Kolumbus je oslavován, to ano, ale byli i jiní, kteří byli ještě větší než on, nebo se mu alespoň vyrovnali, a málokdo o nich ví. Nedostává se jim slávy, jakou by si zasloužili, protože za prvé mnozí z autorů, kteří to mohli udělat, byli zaujati proti jejich silné náboženské víře a zbožnosti: většina moderních oslavovatelů

antiky měla obvykle nevyřízené účty s křesťanstvím nebo církví, takže nechtěli tyto muže vyzdvihovat nebo připustit, že zastánci víry byli nejzářivějšími vzory klasického člověka naší doby. Dokonce i Nietzsche se od nich drží dál a ve slabé chvilce mluví nesmysly o „nadřazenosti" Aztéků. Na druhou stranu se církev za tyto muže stydí. Více než kdokoli jiný šířili její moc a evangelium po světě, a ještě předtím zachránili samotnou Evropu před Maury a dalšími hrozbami. Jsou přímými potomky křižáků, kteří osvobodili Španělsko a další části Evropy. Církev nechce připustit, že jakmile Ferdinand a Isabela očistili Španělsko od Kristových nepřátel, Bůh požehnal tomuto národu stoletím prosperity a prvenství a dal mu základ světové říše. Církev však byla v rozpacích kvůli nim, kvůli conquistadorům, kvůli jejich krutosti a pohanské lásce k vitalitě a akci, a tak se jich snažila zříci a zároveň využít jejich síly. Jejich příběh tak zůstává z velké části nevyprávěn, ačkoli patří k vrcholům dějin a mužných úspěchů. Málokdo například chápe plavby i jednoho z nejslavnějších z nich, Vasco da Gamy, a to, jak v mnohém předčil Kolumbovy výkony. Tento muž obeplul Afriku a našel námořní cestu do Indie - což si vlastně Kolumbus předsevzal (nebo se to alespoň vypráví...věřím, že Kolumbus měl nějaké tajné mapy...) O takovou plavbu se už dávno před ním pokusil Féničan Hanno, ale nikdo neví, co z toho vlastně vzešlo. Cesta byla obtížná. Když dosáhnete určitého bodu západoafrického pobřeží, nemůžete jen tak pokračovat v objímání podél něj... musíte se stáhnout na západ a obeplout ho - tak byla pravděpodobně objevena Jižní Amerika. Víte, co je to vyhladovění, kurděje a tropické nemoci? Rozumíte tropickým vedrům? Jistě, někteří z vás možná ano, ale vězte, že když vám u západoafrického pobřeží fouká vítr do obličeje, není to úleva: je to jako když se vám do obličeje nepřetržitě fénuje. A přesto

se dostal do Indie, našel koření, našel opici, donutil Zamorina, aby se podřídil velkým zbraním. Jeho investoři vydělali tisíce procent. Jen o sedm let později se vrátil další conquistador, Almeida, s velkou armádou, která podél Indického oceánu strhla zkázu. Vypálil Mombasu, ačkoli měl přesilu, kvůli aroganci jejích arabských vládců - představte si ten zápach, který se musel šířit až do Japonska! Tento muž porazil obrovskou armádu Osmanů, Arabů a Mameluků v bitvě u Diu, aby pomstil smrt svého syna: a to byla významná doba. Samotný prostor na našem světě se změnil. Velké pozemní obchodní cesty byly nyní překonány mořeplaveckými národy západní Evropy, které od tohoto okamžiku začaly ovládat Indický oceán a Tichý oceán. Chápete, že Amerika měla v tomto návrhu také velký osud? Když kolonisté založili Jamestown, řekněme, že od tohoto činu do doby komodora Perryho neuplynulo více než dvě stě nebo dvě stě padesát let: Američané zkrotili kontinent a v krátké době se protlačili přes moře do Asie. Stalo by se to ještě rychleji, kdyby jim nebránila nadvláda Anglie... jakmile získali nezávislost, jejich expanze byla velmi rychlá (ústava, ideologie, doktrína práv, to všechno je takový nesmysl a nemá to s ničím z toho nic společného. to všechno sotva vydrželo i za života zakladatelů Ameriky, kteří usilovali pouze o nadvládu a volný prostor k expanzi). Velkým osudem Ameriky bylo vždy dobytí Dálného východu a ovládnutí Číny, což posedlo tehdejší vůdčí mysli. To vše je nyní zapomenuto a velký osud Ameriky byl zmařen - alespoň prozatím. Co tedy víte o mužích, jako byl tento, nebo o Afonsovi de Albuquerque, který následoval Almeidu, který se sedmi loděmi dobyl Hormuz a Maskat a otevřel cestu k legendárním Ostrovům koření? O takových mužích raději jako obvykle nemluvím: jsou tak vzdáleni vašim možnostem, že je

tento příklad téměř deprimující. Chci vás povzbudit opět někým jiným z této doby, mužem, který je mi bližší a který je více v oblasti toho, co je možné, co se má stát opět možným. Je to geniální Cortesova pravá ruka Pedro de Alvarado. Byl to muž z rytířského rodu z jižního Španělska, ale měl ohnivě rudé vlasy, což Mexičany udivovalo: věřili, že je dítětem Slunce, a říkali mu Tonatiuh, hříva Slunce. Byl bezmezně odvážný, bezstarostný a také bezmezně krutý. Cortés ho nakrátko nechal velet v Tenochtitlánu, kde během hostiny zmasakroval všechny aztécké šlechtice ve Velkém chrámu... a to zcela bezdůvodně. Během bitev se vyznamenal šílenými výpady do houfu nepřátel, jimiž se dostal do početní nevýhody stovky ku jedné: přesto nikdy neztratil odvahu, šel přímo po jejich křiklavě květinami vyzdobených poručnících a kosil je, čímž naháněl davu strach. Nevěřte lžím o střelném prachu. Zbraně byly v této době velmi jednoduché a v mnoha případech Španělé zbraně vůbec neměli. Zbroj, kopí, čepele z toledské oceli, disciplína a znalosti z desítek let bojů s Maury - to vše bylo mnohem důležitější. A především statečnost a odvaha, stejná, která vedla Pizarra k tomu, aby s družinou třinácti mužů dobyl říši. O Alvaradovi však chci říci toto: jakmile jednou dobyl území, nikdy se nezastavil. Jeho touha po vesmíru, po nových světech, po nových dobývání neměla konce. V jeho dopisech vidíte, že to byl jeho jediný zájem. Ačkoli se stal guvernérem obrovského území - dnešní státy Guatemala, Honduras, to jsou jeho výtvory -, přesto neprojevoval vůbec žádný zájem o to, aby jim vládl. Vyždímal z nich, co se dalo, nikdy neodvedl Španělsku žádné daně a stále plánoval nová dobrodružství a nové výboje. Tento muž byl rozený pirát: těsně před svou smrtí plánoval velkou výpravu za dobytím Číny a Ostrovů koření. Alvarado byl nepřítelem civilizace, a to je správné a dobré. Bůh posílá takové

muže, aby lidstvo potrestali. Chci, abyste byli takoví: abyste naslouchali svým instinktům. Když byl Alvarado pověřen správou území, mohl se velmi snadno usadit v životě guvernéra; většina mužů by to udělala. Zlákáni prestiží a poctami by si na tuto roli hráli: pak by je také jejich ješitnost zmátla v domnění, že mohou dobře vládnout. No, možná umíte dobře vládnout, nebo taky ne. Ale Alvarado věděl, co je zač. A nesnažil se být více než jednou věcí. Buďte jednou věcí. Jednomyslná čistota cíle je pravé mužství. Věděl, že je rozená dravá šelma, a nikdy nepředstíral, že je něčím víc nebo míň než tím. Toto sebevědomé vědomí toho, kým je, ho činilo šíleně přitažlivým i pro domorodce, které utlačoval a masakroval: navzdory jeho krutosti je nemohl nepřitahovat jeho šarm, jeho vznešené způsoby, jeho nehorázná nádhera. Uctívali ho jako boha. I ostatní Španělé byli v úžasu. Musíte vidět, že příroda žehná všem lidem, kteří mají víru ve vlastní krev a ve své instinkty... příroda jim žehná takovým magnetismem. Alvarado je avatarem našeho nového věku a já předpovídám toto: do padesáti let vykvete z hloubi tropického bestiáře ducha stovka Alvaradů. Smetou slabost tohoto světa.

62

Bob Denard ukazuje, že duch pirátů doby bronzové může existovat i v naší době. Může kvést naplno a bez úprav. Nemáte žádnou výmluvu! Tento muž nemusí být takový, jak byste čekali. Jak se liší od namyšlených byrokratů, které vídáme, od politiků s jejich vznešenými řečmi, nudným morálním kázáním, pečlivým sebeprosazováním, plachostí a dřinou, které se podřizují. Na muže, kteří se na veřejnosti ohánějí vzletnými morálními zásadami, se obvykle mnoho obyčejných lidí dívá s despektem; na dálku cítí, že jde o kecy. Začínal jako řadový

voják u Francouzů ve Vietnamu, ale byl postaven před válečný soud poté, co zapálil bar - součást sporu, chápete. Někteří chlapi se z toho vylížou tak, že napíšou stížnost, jiní tak, že se poperou v baru, další tak, že zapálí budovu. Poté se potuloval po Africe a hledal si příležitostné práce u místních magnátů a potentátů, z nichž všichni byli naprosto zkorumpovaní a neschopní. Jednou řekl něco jako: „Je důležité nikdy nebýt ‚ambiciózní'. Ctižádostiví lidé jsou ztroskotanci. Chovejte se a cíťte se jako vítězové a dobré věci, přátelé a vítězství přijdou." Účastnil se dobrodružství po celé Africe: převratů v Beninu, Kongu, secesionistických hnutí jako v Biafře (francouzská stylizace do anglické Nigérie) atd. Jeho největším počinem bylo čtyřikrát svrhnout vládu na Komorách. Pokaždé musela Francie na ostrovy vyslat speciální jednotky, aby ho vystrnadily. Jinak by se jistě stal dědičným vládcem. Měl mnoho manželek a mocensky získal mnoho majetku. Na konci svého života... no... tento život trval příliš dlouho. Měl zemřít při obraně svého území, mladší a bez toho, aby upadl do demence a bolestí, které se ho zmocnily ve stáří. Francie se mu za jeho služby odvděčila pronásledováním; když už ho nebylo třeba v boji proti komunistům v Africe, jeho ješitnost a krutost se staly přítěží. Nyní, pokud potřebujete velké morální povznesení, pokud válka musí sloužit dobré věci, můžete zvážit jeho službu v Kongu, v Katanze a pak proti povstalcům Simba. Ve Stanleyville spolu s pouhou hrstkou dalších bílých žoldáků osvobodil tisíce rukojmích od znásilnění a jistého masakru z rukou divokých Simbů. V mnoha ohledech bránil zbytky civilizace, které v Africe po dekolonizaci zůstaly. V tomto posledním počinu se k němu připojil muž podobného temperamentu, plukovník „Mad Mike" Hoare. To je další skvělý příklad moderního znovuzrození vitalismu doby

bronzové. A další příklad toho, proč ty jsi buzerant. Byl to irsko-anglický švihák, gentleman mezi vojáky, ale muž předtím, než se stal gentlemanem: po celý život zůstal cílevědomý, brutální a chladnokrevný uprostřed konfliktů, kde byl v přesile tisíců proti jednomu, zaplavený dementními hordami zombií v tropech. Tento muž chápal komunismus takový, jaký byl: jako nákazu havětí, kterou měl za úkol vyhubit, jako biologickou událost, nikoliv jako ideologickou, politickou nebo historickou. Po válce v Barmě se živil prací na safari a poté, stejně jako Denard, získával zkušenosti ve službách různých afrických vlád. Vedl elitní jednotku žoldáků v Kongu a při stejné operaci s Denardem byl zodpovědný za osvobození Stanleyville a záchranu stovky jeptišek a misionářů před znásilněním a mučením. Poté vedl mnoho misí v Africe, která pro něj byla novou hranicí. Později se podílel na zmařeném převratu na Seychelách. Neúspěch není hanebný, pokud se jedná o velký hazard za účelem velkého zisku. Není správné posuzovat takové lidi podle „spravedlnosti" jejich věci. Někteří z vás, spergové, a téměř všichni polovzdělanci si myslí, že když Nietzsche mluví o „mimo dobro a zlo", že tím vyslovuje nějakou velkou tezi o tom, že není možné hodnotit lidi nebo události. Morálka je pro lidi absolutní nutností. Existuje i jiná morálka, která odhaluje biologickou hierarchii. Právě tak platí jiná měřítka pro lidi a jiná pro opravdové muže, kteří jsou ochotni žít v nebezpečí a kterým nezáleží na jejich zvířecím životě. Muži jako Denard a Hoare jsou velkým pokusem samotné přírody: ukazují, že i v našem věku existují lidé, kteří touží vepsat svou vůli do bronzu na věky, kteří chtějí, aby jejich strašlivé výtvory přetrvaly staletí. Měli by být posuzováni podle toho, co byli ochotni ve svém duchu riskovat - a také podle toho, jaký nesrovnatelný elán museli mít všichni v sobě, když šli za

svými vysokými cíli. Ještě před několika lety syn Margaret Thatcherové Mark byl v roce 2005 v Jihoafrické republice odsouzen za pokus o státní převrat v Rovníkové Guineji. Byl prozrazen a chycen na letišti. Musíte pochopit, že dotěrní kreténi, kteří řídí Západ, vždycky zastaví velké plány a velké činy. Svým slíděním ukončili už mnoho slibných dobrodružství... jsou to povídálci, kteří stále sledují, nikdy nespí a stále šeptají. Galantní muže, kteří žijí ve znamení lva, zastaví dřív, než stačí jednat. Je třeba jít jinou cestou. Ale chci říci, nenechte se zmást: i v našem věku existují muži s neochvějným charakterem, kteří bojují jako Kapaneus před Thébami, připraveni nazí s ohněm v paži spálit město. Lidem se jeví tu jako padouch, tu jako hrdina, ale vy se musíte naučit zapomenout právě na tuto touhu lidí a toužit spíše žít nebezpečně a konat velké činy, ať už pro dobro, nebo zlo. Nebezpečí naší doby nespočívá v tom, že dělá lidi špatnými, ale v tom, že dělá všechno malým a ustrašeným. Neall Ellis ve svém věrném vrtulníku Mi-24 Hind zadržel povstalce v občanské válce v Sieře Leone, sám a zachránil nespočet životů. V jeho práci není mnoho půvabu a nakonec na tom nezáleželo: ale na svém věrném létajícím oři Hind si musel připadat jako dravá šelma, která se vrhá na nepřítele. Pracoval pro společnost Executive Outcomes - název, který ve vás možná vyvolá představu druhořadé poradenské firmy v kancelářském parku. Byla to však společnost, která ukončila občanskou válku v Sieře Leone a hrozila nastolením nového řádu v celé Africe. Proto je zastavila OSN, gangy mezinárodních právníků a finančníků, kteří se obávají moci nových Mořských národů. Jak dlouho mohou takové lidi zadržovat od jejich osudu? V rhodeské válce jste měli roty několika bílých farmářů, vychovaných v buši, které přepadly mnohatisícové armády Zambie a Mosambiku.

Útočili skrytě, pronásledovali je, způsobovali jim děsivé ztráty a unikali bez úhony. Takových příběhů je mnoho: vyhledejte si Nyadzonya raid. Potenciál pro dobrodružství a dobývání, jaké evropský člověk v minulosti zažil jen zřídka, stále existuje a nepochybuji, že v příštích letech budou takové příležitosti stále častější. Velký Leviatan dříve či později ochabne. Nadcházející věk barbarství nebude patřit, jak se mnozí z vás, městských přizdisráčů, obávají, tlupám gangsterů a nemytým hordám ze světových žump, ale čistokrevným veteránům ze střední a pracující třídy, mužům s vojenskými zkušenostmi, kteří vědí něco o tom, jak střílet a jak se organizovat. Hlupáci, kteří si myslí, že oligarchové budou schopni tyto muže ovládat velmi dlouho, by se měli podívat na osudy Sforzů a mnoha dalších a uvědomit si, že peníze se nevyrovnají síle zbraní v kombinaci se šarmem.

Když bylo Theodorovi Rooseveltovi myslím téměř sedmdesát let, vydal se na expedici do Amazonie, tehdy ještě většinou neprobádané: říkal tomu poslední šance být chlapcem. Tato výprava vedla k jeho smrti; a byla to dobrá smrt. Šel ve stopách mocných mužů, jako byl Lope de Aguirre... a nikdy neztratil v srdci touhu po Eldorádu.

Čtvrtá část: Několik šípů

63

Dát ženám „svobodu“ - nemožné. Osvobozením žen v 19. století si Západ přivodil infekci, z níž se nemůže vyléčit bez nejstrašnějších křečí a nejdůkladnějších očistných opatření. To, co „svoboda“ žen znamená v praxi, je ovládnutí lidstva demagogy, kteří dokáží sjednotit nižší vrstvy lidského ducha. Protože neexistuje svět, v němž by „ženy“ mohly vystupovat jako politická jednotka. Osvobození žen znamená svobodu a moc pro finančníky, právníky, dodavatele vymožeností ve vládě i mimo ni, zaměstnavatele, kteří vám pasou manželku a dcery. Bylo to největší oslabení a sebepoškození, jaké kdy civilizace sama na sebe uvrhla. Ale liší se to nakonec tolik od demokracie jako takové? Ano... protože „osvobození“ žen dělá z demokracie smrtelnou chorobu... takovou, která neznamená konec jen konkrétní vlády, ale celé civilizace.

64

Pokud vás zajímá, jak se lidstvo propadlo od vznešených dob renesance a věku objevování k dnešní době průměrnosti a útlaku, můžeme vám říci jen tolik, že naše doba je v dějinách normou. Chce to velké úsilí a hodně štěstí, abychom dokázali překonat tu špinavou opici a krysu v nás všech. Většina lidstva nikdy neopustila režim deformace a není divu, že se tento marasmus vrací. Je to jen návrat k normálu. Přesto se zdá, že na vývoji v našem věku je něco obzvlášť hrozivého: všudypřítomnost tohoto Leviatana, nemožnost mu uniknout. Všude, kde byste se mohli stát poustevníkem, se vám připomíná, všude se vtírá. A tak samotný úspěch velkých mužů před čtyřmi sty lety, jejich založení nového světa, velký

rozmach lidského vědění a znalostí, to nakonec připravilo půdu pro náš smetištní svět. Uspěli nad očekávání a právě tento úspěch umožnil rozmach nižších typů lidstva. V přírodě by vládla vitální část lidstva a v počátcích mnoha společností se tak děje: vládnou vojenská bratrstva mužů a fyzická síla i síla osobnosti, charisma, přitahují ostatní na oběžnou dráhu kolem těch, kteří je mají v nejvyšší míře. To vše je dáno přirozeným a tajným tahem, instinktem. Je v tom kouzlo charismatu, které to dělá, a vojensko-monarchická organizace, vláda vojevůdce, vychází z touhy po tom v povaze všech, nikoli z úvah a abstrakce. Bohužel některé věci se spikly, aby ukončily tento původní stav lidstva, který sám o sobě není žádným rájem a je plný svárů, utrpení a problémů. Těmito věcmi jsou především samotné úspěchy těchto lidí při zajišťování životních podmínek a pohodlí pro zbytek společenství. Za druhé je to vzestup, v rámci této mírové doby, kněze, šamana, intrikána a matriarchy, kteří si pomalu uzurpují moc od bratrstev mladých mužů a jejich kapitánů. Spinoza vysvětluje zkaženost židovského národa právě tímto způsobem: hebrejská „republika“ byla ve skutečnosti vojenským režimem toho typu, o němž zde hovořím, vládou kapitánů. Kněží však tuto moc odňali a zkazili národ až ke slabosti. Stejným způsobem se něco stalo Árijcům v Indii a na mnoha dalších místech. Tento stav věcí nemusí být takový: lidé náboženství a lidé moci mají mnoho společných zájmů a mohou vládnout společně. Často se však stává, že muži u moci upadnou a nechají stát odplout do rukou těch, kteří vládnout neumějí - a kteří jim tuto rezignaci začnou zazlívat. Ženy se také stávají velmi agresivními, jakmile skutečná a uvolněná mužnost atrofuje. Pokud si představujete, že například ženy v muslimském světě jsou sladké a feminní... jsou to hladové viragy s železnou vůlí. Feministická muslimka bude

mezi nimi postavou velmi důležitou. Muži v Arábii se stanou homosexuály. Vietnamská nebo čínská babička má koleno na krku zetě. Tak všude vidíme, že právě pohodlí a bezpečí, které vytvářejí nejlepší muži, vede k uzurpaci společnosti těmi částmi lidského ducha, které jsou namísto toho zaměřeny na jiný druh života, že všude tento způsob kvasu vítězí...a obvykle vítězí velmi rychle. A na Západě, jehož zvláštní osud byl zaměněn za Dějiny či Pokrok celého druhu, se tento vývoj odehrál prostřednictvím prosazování logu neboli rozumu a všech jeho projevů: adorace prázdných slov, legalismu jako vodítka společenského a politického života, kultu vědy, která má ke skutečné vědě velmi daleko. To vše bylo zástěrkou pro vzestup blobu člověka, nižších řádů ducha, a místo toho vydává nejen Západ, ale celé lidstvo do stavu domácího rozkladu a otroctví. Velmi konkrétně vidíte ve feminismu návrat předárijského matriarchátu. Velká „Matka Země", původně jakési napůl lidské napůl švábí stvoření, které se pyšní strašlivými vajíčky podobnými velkým amazonským stonožkám...., se vás snaží znovu pohltit. Ze všech věcí, které viníte z úpadkové doby, v níž žijeme, je feminismus a „osvobození" žen jak bezprostřední, tak konečnou příčinou. O nic tak směšného jako osvobození žen se v dějinách lidstva nikdo nepokusil. Je to akt naprostého šílenství, maskovaný za „logiku", „rozum", prezentovaný těmi nejabsurdnějšími legalismy o údajných „právech". Moderní socialismy, rozšiřování moci státu, který potlačuje veškerou iniciativu a veškerý život, pokrytectví veškerého politického života v naší době - to vše je třeba přičíst na vrub účasti žen na politickém životě. Nestěžuji si na „svobodu" ani na „degeneraci", která z tohoto uspořádání údajně vyplývá. To všechno je zavádějící a sebechvála. Stát, v němž žijeme, je stejně represivní jako jakákoli orientální

tyranie. Její pokrytectví však spočívá v tom, že svou sílu skrývá pod iluzí rovnostářských ideálů a nedůsledně uplatňovaných legalistických postupů. Nejde o to, že by ženy byly skutečně svobodné, ale o jejich „právní svobodu“, praktickou fikci, kterou skrytá moc využívá k utlačování, zbavování majetku, zastrašování a vydírání. Stačilo sto let působení žen ve veřejném životě, aby téměř zcela zničily civilizaci.

Ale byli byste spergové, kdybyste si mysleli, že tento problém lze vyřešit tím, že ženám vezmete volební právo, „donutíte“ je pracovat v domácnosti nebo něco podobného. Přítomnost žen ve veřejném životě je oštěp se dvěma hroty, který lze poměrně snadno obrátit proti nepříteli. Koneckonců ženy může i v tom nejpokleslejším stavu přimět velký vůdce, aby vyvolal jejich hluboké vášně. S jistým nadšením volily Hitlera, Mussoliniho a mnoho dalších. Nepřítel, který je „osvobodil“, využil skvělou zbraň: nesmírně zvýšil svou moc a zavedl válku do domu a života každého člověka. Ale tento nepřítel také zariskoval a domnívám se, že nakonec udělal chybu... protože ženy více než ostatní zapálí svá těla vášní pro spasitele a budou ochotny se z divokého a hloupého nadšení vzdát strachu a lásky k pohodlí, na nichž je moderní stát závislý více než ostatní.

65

Jak bylo možné, že se ženy někdy v 19. století staly „svobodnými“... jak došlo k této agitaci? Odkud se vzala gynokracie, která vládne nejen jako v kmenových společnostech skrytě, ale která se nyní tváří, že je i ve veřejné sféře a dožaduje se „práv“? Kdo tu vůbec byl, aby práva uděloval... a k čemu je právo, když není zároveň výsadou? Odpověď na to vše je poněkud nepříjemnější. Jen proto, že ženy

ztratily veškerou úctu k tehdejším mužům, mohla vůbec vzniknout nějaká záminka jako feminismus nebo „volební právo žen“. Ztráta úcty obecně poznamenává moderní dobu zhruba od roku 1800: například ztráta úcty k autoritám, která nastala, když průmyslníci a bankéři nahradili válečnickou šlechtu. Jakkoli se tato třída stala „dekadentní“, nikdy ve skutečnosti neztratila půvab svých způsobů, svou krásu, nádheru a kouzlo: to způsobilo, že se obyčejný člověk ochotněji podřídil nebo přijal takové vedení. Kdo by však mohl přijmout vládu drsné ekonomické kreatury, která se koncem 18. století ujala vedení ve státech? Proto byl Napoleon pro mnohé takovou záhadou: představoval muže mimo čas, něco zcela nečekaného v době středostavovské průměrnosti a pokrytecké „demokracie“, která se tehdy právě rodila. Proto se všichni vyšší duchové 19. století, všichni velcí umělci, spisovatelé, vrhali k jeho památce: zdálo se, že představuje možnost vyšších aspirací v naší době. Pro tohoto ducha můžete číst Stendhala. Napoleon byl únikem z nadvlády hmyzáka, který právě tehdy začínal ovládat národy. Teď si nepředstavujte, že budu útočit na „buržoazii“... my jsme klesli tak daleko i od úrovně buržoazie té doby... v naší době je zpustlost téměř úplná. Proto je tak směšné slyšet tyhle „konzervativce“ žvanit o cti, slávě, obětavosti a podobných nesmyslech. Úcta ve všech institucích, ve všech vůdčích třídách a u všech tradičních autorit se už dávno ztratila, a to z dobrého důvodu. Je nemožné, aby vygumovaní muži vzbuzovali u lidí nějakou úctu...a ještě méně u jejich žen. Feminismus je tedy vzpourou žen proti nehoráznosti demokracie. Vzbouřili se proti neschopnosti hmyzího člověka získat autoritu a respekt. A musíte pochopit, že tato „svoboda“ ani revoluce nemají žádné dno.

Nebude příležitost říci „já jsem ti to říkal“: nikdy se „nepoučí“ ze své hlouposti. A budou vám zazlívat nejistotu, do které jste je dostali. Neštěstí, které bude jistě následovat, když se vydáte touto cestou, nebude pro nikoho „poučným momentem“. Vadí jim „beta“, ale mýlíte se, když si myslíte, že to někdy bylo jinak. Žádné velké civilizace a kultury nikdy nezaložili ani neudrželi při životě „bety“. Nerdoidi, kteří ovládli velkou část pravice, vám k tomuto názoru vymyli mozek, ale je to špatně. Ženy nikdy nemilovaly prodavače, nesmělého obchodníka s huhňavým hlasem, a ne, dokonce ani hodináře nebo řemeslníka. Vždycky milovaly rytíře, námořníky zamilované do divokých představ o moři, dobrodruhy a piráty. A je správné, že tyto muže milovaly a že se s příchodem vlády hmyzáka snažily hledat své „osvobození“ od nehodných mužů a nudné společnosti, kterou budovali. To, že tento odpor byl sám o sobě zmanipulován satanskou mocí, která vládne naší době, a že právě díky této touze po svobodě se žena stala ještě více zotročenou, než byla předtím..., je vedlejší. Ženy nepřinutíte „vidět rozum“ a milovat „beta civilizaci“ - výmysl HBD paroháčů naší doby. Ženy vás budou milovat, pokud budete bojovník. A pomohou prostřednictvím zcela retardovaného mechanismu demokracie zvolit muže s půvabem a charismatem, kteří jsou naší jedinou bezprostřední nadějí proti mašinérii, jež řídí náš odpadkový svět. Trump je přes všechna svá zaváhání teprve začátek. Ukázal cestu, pokud jde o ženu. Lůza je také žena. A teď si představte muže s Trumpovým charismatem, který však není pouze podřízen generálům, ale je jedním z nich a dokáže jim vládnout a zastrašovat je stejně jako svádět mnohé. Zatím jsme měli jen Gracchiho, ale Caesarové a Napoleoni budou jistě následovat.

66

Muž s velkým charismatem, který dokáže svést lidi divokým duchem a prolomit vládu všudypřítomného byrokraticko-mediálního komplexu, je naší nejlepší nadějí na řešení bezprostředního problému a možná i jedinou nadějí. Takový muž může být mezi vámi a v každém případě bude potřebovat pomoc. Náš nepřítel je tak rozšířený: je všude. Je dokonce i u vás doma a je i ve vás. Oblast boje se nyní rozšířila všude. Jakákoli odpověď proto musí být na více frontách a každá z nich vyžaduje jinou strategii a jiný typ talentu a člověka. Obávám se, že mnozí z vás jsou ve skutečnosti autisté a spergové a nechtějí to vidět. Neexistuje jeden boj a jedno řešení a to, co chcete nakonec nebo jako ideál, může vyžadovat jiný plán než čelit bezprostřední hrozbě. Pro to druhé můžete uzavřít spojenectví s lidmi, kteří by jinak nebyli vašimi přáteli. Věřím, že demokracie je konečnou příčinou všech politických problémů, které zde popisuji, ale krátkodobě je demokracie - vůle lidu - na naší straně, protože demokracie se zmocnila hloupá a zkorumpovaná elita. Národům hrozí zánik a éra permanentní občanské války, protože tato elita chce drancovat a loupit: a chce je zaplavit sračkami světa. To je bezprostřední hrozba a v tom se můžete spojit s lidmi, kteří jinak nemusí střílet na stejnou hvězdu jako vy. Kdyby vládla Ann Coulterová nebo Pat Buchanan, dostali byste 99 % toho, co chcete. Proto je používejte jako vzory pro řešení problémů, které před vámi stojí, a nestrašte národy šílenými řečmi, pokud chcete s věcmi politicky pohnout. Nechte normální lidi žít jejich normální život a naše nepřátele vykreslete jako blázny... jimiž jsou...a jako zkorumpovanou havěť, kterou jsou. Pokud jste se nezkompromitovali, jděte možná do politického života a

použijte Trumpa jako vzor úspěchu. Ti z vás, kteří si zvolili tuto cestu, pokud se vám tato kniha nebo jiné věci, které říkám, líbí, by ji měli odsoudit a zříci se mě, pokud se vás na ni někdy zeptají, a odsoudit i všechny ostatní šílené myšlenky. Musíte mít instinkt na to, kolik jsou normální lidé schopni snést. Nejde ani o to, dostat je „postupně“ tam, kam chcete - myslím, že nejsou schopni se dostat vůbec daleko. Ale lze je pohnout k obraně před sevřením globálního otrokářského státu, který také nesnáším, i když z jiných důvodů. Pokud je etnostát vaším ideálem, nebo pokud je to renesanční Švýcarsko či starověký Egypt - fajn. Pokud máte v úmyslu vystoupit na veřejnost a pokusit se o něco politického, pracujte raději hned, aby se z Ameriky a Evropy nestala Bosna nebo Jihoafrická republika. Lidé, kteří se vás snaží od takových věcí odvést a snaží se vás místo toho přimět k tomu, abyste na veřejnosti mluvili o abstrakcích jako „etnostát“, o pitomých ideologických konstrukcích jako „eurasianismus“, o anachronických heslech jako „krev a půda“, která nikdy neměla pro Angličany a Američany žádnou historickou přitažlivost... tito lidé jsou spergové nebo velmi často federální informátoři, případně jsou jimi manipulováni. V každém případě takové věci studujte, věřte jim, trollujte ostatní s nimi, nechte se jimi vést ke svým konečným cílům; ale vězte, co je možné v normíkovské politické sféře, a nestaňte se šaškem ZOG, jako to udělal Nehlen a mnozí další. Kdyby to byli seriózní lidé, nikdy by nevystupovali na veřejnosti a nenabádali mladé muže k pochodům, na nichž by mohli být identifikováni a doživotně sledováni. Poznejte, kdy se had brání - nebuďte obětním beránkem. Vaše vzory musí být ty, které se osvědčily: Trump, Orbán, nyní nastupující italská hnutí, Sebastian Kurz a jeho strana v Rakousku. Tyhle lidi nevidíte pochodovat v

uniformách hotelových pikolíků se Sonnenradem a mluvit o „židovské otázce“ a podobných hrátkách. Je pravda, že moje cíle a cíle někoho, jako je Orbán, mají nakonec jen málo nebo vůbec nic společného. Kdyby se jim to podařilo, dokázali by jen obnovit stejný svět ovcí, jaký existoval před sto lety, možná naočkovaný proti nejnovějším degradacím... ale nic moc velkého. Přesto si myslím, že je pro národy lepší, když jsou dobře ošetřovanými, spokojenými ovcemi, než aby se změnily v hemžící se hromady hladových krys. To je každopádně moje rada pro ty, kdo chtějí jít do normie politiky a mít relativně normíkovský život, a na tom není nic špatného - je to dokonce velká nutnost.

Tuto knihu jsem však napsal proto, že to některé z nás nemusí uspokojit, a chtěl jsem mluvit o světě v příštích desetiletích a o tom, jaké stezky se mohou otevřít pro jinou cestu.

67

O zlu předměstí toho bylo řečeno již příliš mnoho, ale myslím, že nebezpečí těchto míst pro moderního civilizovaného člověka je tak velké, že je třeba to zopakovat. Na druhou stranu je důležité to nepřehánět: Evropané žijí v centrech svých měst a jsou na tom politicky i sociálně stejně špatně nebo ještě hůř. Přesto si myslím, že je pro ně snazší své problémy napravit a odvrátit největší nebezpečí, pokud by přišlo. Je to snazší, protože v těchto místech právoplatní občané národů stále vlastní svá města. Nevidím žádný důkaz, že by se daňová základna Ameriky přestěhovala na předměstí dobrovolně. O jejich vnitřní města je nepřipravili, jak si představují, černoši, ale politici - a jejich manipulátoři -, pro které bylo výhodnější nahradit občany střední třídy spodinou. Prostor, do něhož byli

segregováni a kam musí „dojíždět“, je podle mě formou absolutního pekla pro výchovu dětí, zejména chlapců. Neexistuje žádná svoboda pohybu s výjimkou reglementovaných aktivit, neustále je hlídají nějací vychovatelé. Místa jsou neuvěřitelně ošklivá, což bere i chuť vůbec objevovat nové věci. Neexistují žádná zákoutí, kde by chlapci mohli tvořit party, být stranou od zvědavých pohledů rodičů a ostatních a mít pocit, že objevují a vlastní území, jako je tomu ve městě a na venkově. Amerika úspěšně rozdělila své historické obyvatelstvo, své právoplatné občany a daňový základ do pracovních táborů a ubytoven. Takové je moderní americké „město“: ekonomická zóna uspořádaná podobně jako pracovní tábor, nebo chcete-li koncentrační tábor. Pro francouzské bezpečnostní služby by bylo triviální uzavřít přístup do banlieue zamořených hnojem a pro americké bezpečnostní služby by bylo stejně triviální uzavřít přístup na předměstí a držet střední třídu pod krkem. Myslím, že důvod, proč jsou předměstí nenáviděná pro výchovu chlapců, je zároveň důvodem, proč jsou obecně nejodpornější, totiž že zatímco na venkově nebo ve městě by bylo neklidné obyvatelstvo schopné udržet si své území a v případě potřeby se postavit moci, na předměstí je něco takového nemožné. Předměstí jsou životním prostředím pro otroky a poddané.

68

„Sociální spravedlnost“ - nechutný parazitismus, oděný do hadrů slov tak obnošených a pomočených, že se z toho zápachu dělá špatně i jejich obhájcům... říkají to jen na půl a prosebně: stačí se podívat na ně během shromáždění Occupy, jak doufají, že z nás vysají respekt. Potřeba být respektován je známkou velmi nízkého a červivého stavu ducha. Záchvaty vzteku

rozmazlených a ochočených, které nemají žádnou sílu... Žádná síla, jen názory levičáků, žvanění o vině a žebrání: ani marxistický motor dělníka. Jakého dělníka? Dělníkem pohrdají... síla a důvěra v jeho práci, v místo jeho práce v dějinách, kterou měl bolševik, je pryč, teď je to lumpenkavárna, která nepřesvědčivě používá jeho jazyk. Závislý na Leviatanovi, a proto jeho nástroj. „Sociální“ spravedlnost... ale proč jen „sociální“... proč si nastavujete tak nízko, že máte na mysli jen názory mnohých? Koho to zajímá. Tady je moje představa skutečné spravedlnosti, spravedlnosti přírody: zoologické zahrady otevřené, šelmy vypouštěné po desítkách, stovkách... čtyři tisíce hladových vlků řádících v ulicích těchto hnízdoměst, dupající sloni a bizoni, budovy rozbité na kusy, křik lidského hmyzu prostupující ulice, když se vrací pán šelem. Manhattan, Moskva, Peking se proměnily v ruiny zarostlé liánami a lesem, znovu se staly útočištěm rysů a kojotů. Velké žumpy, Kalkata, Nairobi, všechny páchnoucí latríny světa zavalené sesuvy bahna, zarostlé hustou džunglí, to je spravedlnost. Lisabon mi vždycky připadal jako město stále obydlené jen z marnosti. Vypusťte na svobodu stovky tygrů, roty nosorožců, v jejichž hlubokých hrudích burácí silný motor ducha, ať vnesou do tohoto světa smetí spravedlnost sopky! Požehnejte průchodu Shoggotha!

69

V japonských dějinách je příběh z období Heian, který mi vždycky připadal úžasný. Japonsku stále vládl císařský dvůr a existovali místní správci a tak dále, jako v každé orientální centralizované despocii. Ale existovala také třída válečníků. To zdědili po nějakých stepních nájezdech, které změnily jejich společnost o několik století dříve. Každopádně, jak už to bývá,

císařští byrokraté se stali zbytečnými a slabými a na konci tohoto věku měli veškerou skutečnou fyzickou moc samurajové. Překvapuje mě, jak dlouho jim trvalo, než pochopili, že už nemusí poslouchat slabé příkazy císařské hierarchie a že oni jsou vlastně vládci. Slova jako „legitimita“, „měkká moc“, „práva“ nebo ve své době čest, povinnost, božské právo a podobně jsou jen klamné představy, které mají odvést a zatemnit pozornost mužů moci od jejich vlastní síly a cílů a postavit je do služeb někoho jiného. Takoví muži se častěji než jiní řídí pojmy čest a odpovědnost. A tento pocit je proto velmi snadno zneužitelný a takovými muži lze po určitou dobu manipulovat. Nakonec si však přece jen uvědomí, že nemusí poslouchat a že jsou to vlastně oni, kdo vládne. Tento okamžik, kdy „hra končí“, okamžik zjevení, mi vždycky připadal velmi úžasný. V moderním světě jde všechno mnohem rychleji... Očekávám, že zanedlouho se takoví lidé na Západě a předpokládám, že i v jiných částech světa, probudí a budou se divit, proč tak dlouho poslouchali naprosté kretény, kteří vydávali rozkazy... a vydávali je také s tak chabými záminkami, mnohem slabšími než byrokracie císařského Japonska. Na Fidži se domorodci stali relativně nedávno přesídlenými, protože před sto lety sem Angličané dovezli svou oblíbenou levnou pracovní sílu, Tamily. Ti nakonec domorodce převálcovali a stali se většinou. V rámci pravidel demokracie tedy převzali vládu nad státem. Domorodci však stále ovládali armádu. Neviděli důvod, proč by měli následovat tuto „demokracii“ a vydat svou zemi cizincům, které sem přivezli utlačovatelé. A tak se zmocnili státu, a to velmi snadno. Myslím, že je nevyhnutelné, že se to stane pravidlem na celém světě, a to velmi brzy. Demokracie a etnická rozmanitost nejdou dohromady, ale etničtí nacionalisté se mýlí, když si myslí, že

výsledkem toho všeho bude secese. Etnická válka nižšího stupně je hrozná věc, ale rozbíjet celé národy na menší kousky, jakkoli se mi městský stát líbí, se asi nestane. Musíte se podívat do Jihoafrické republiky, kde běloši a barevní mohli žádat o vlastní stát v Kapském Městě a agitovat za to, ale místo toho chtěli udržet zemi pohromadě. Důvodem je to, že jakékoli takové odtržení by znamenalo vzdát se všech částí země bohatých na zlato, diamanty a mnoho dalších věcí. Jihoafrická republika je extrémní případ a secese, kde menšina tvoří pět nebo deset procent obyvatelstva....kde by k ní mohlo dojít. Ale čistou ztrátou by bylo, kdyby se Búrové stěhovali ze země, kterou jejich předkové kultivovali a vybudovali, a v Americe by bylo čistou ztrátou, kdyby se muselo stát to, co někteří z vás chtějí, postoupit jihozápad Mexiku nebo jakékoliv jiné plány, o nichž se diskutuje. Pokud se vám skutečně podaří získat bělošské obyvatelstvo, které bude tak mobilizované a sebevědomé, jak si přejete, nebude pro ně velkým vítězstvím vzdát se půdy a zdrojů, které si jejich předkové vybojovali svou statečností. Největším prezidentem byl Polk. Co však pravděpodobně nastane dlouho před jakoukoli mobilizací bílého obyvatelstva v jejich domovských zemích, je vojenská vláda: demokracie půjde stranou dříve, než se vytvoří čisté etnostáty. Myslím, že k tomu došlo v historii mnohokrát v dobách úpadku národů, a to nejen kvůli etnické či náboženské rozmanitosti, ale i z mnoha dalších důvodů, a především proto, že vojenská forma vlády je pro lidský druh přirozená. Nejúspěšnější budou ti generálové, kteří spojí moc s osobním talentem, jako to udělali Duterte nebo Peron. V Americe je to velmi obtížné kvůli typům mužů, kteří se v armádě prosazují. Někteří však budou schopni působit charismatem římského přísného starce.

70

Vzhledem k nevyhnutelnosti vojenské vlády už vidím, jak nacionalisté a mnozí podobní muži, sympatizující s věcí svobody a života na vysoké noze, vstoupí do ozbrojených sil a budou stoupat v hodnostech, a hádám, že mnozí to už dělají. Svým způsobem se tak již stalo a na středních stupních jsou ozbrojené síly v celém západním světě stále relativně plné vlastenců. Ve Francii armáda a bezpečnostní složky, včetně CRS, v drtivé většině podporují Le Penovu Národní frontu. Je to jen otázka času. V angloamerickém světě je to poněkud složitější. Vyšší šarže jsou již dlouho očišťovány od lidí, kteří by mohli klást odpor skrytým rukám, které vládnou: začalo to „skandálem“ Tailhook, a to i předtím, a poté se to jen zrychlilo. I na úrovni kapitána nebo majora je mnoho mužů tradičními konzervativci a ne zrovna nacionalisty. Myslím, že je zbytečné takové muže přímo oslovovat: události je přesvědčí samy. Ale mnozí jsou pronásledováni už tak a vyháněni z armády stejným způsobem, jakým se čistí policejní útvary. Tento proces je velmi pomalý. Pro pány lží to nakonec nedopadne dobře: veškerá technika světa nezachrání „rozmanitou“ armádu, pokud by se někdy dostala do konfliktu: omylem obrátí rakety proti sobě nebo najedou ponorkami na dno oceánu, jak se již stalo v Jihoafrické republice. Přesto je Amerika docela dobře izolována od nebezpečí a vy se klamete, pokud si myslíte, že něco „zreformuje“, i kdyby utrpěla katastrofální porážky v zahraničí. Bojí se mužů moci uvnitř země víc než nějaké zahraniční armády. Tento problém je těžké vyřešit. Armáda je už tak plná homosexuality, že v současné době bude pro každého muže, který je mužem, velmi nepříjemné vstoupit do jejích řad. V její hierarchii by mohl jen těžko postoupit, a to i s vlivem na názory

tradičního náboženského konzervativce nebo mainstreamového trumpisty, což je, předpokládám, maximum, kam se dá v tuto chvíli zajít. Také bych nerad viděl, kdyby byl nějaký svobodný člověk zabit nebo zmrzačen ve službách této armády, která se změnila v hessenskou žoldáckou jednotku pro zbhatlíky ze Zálivu, pro různé etnické skupiny, pro idiotské plány mezinárodních finančníků a ve prospěch robotích politiků, kteří chtějí v zahraničí posílit majetek svých rodin. Pak je tu také extrémní nuda, kterou byste měli očekávat od jakéhokoli vojenského života, který i za nejlepších okolností spočívá v pilné práci. Přesto je vojenský výcvik velmi cenný. Dokonce i v situaci - přesně v případě, kdy se muži jakékoliv hodnoty budou těžko stávat generály a podobně... pak bude ještě cennější. Vojenský výcvik a z něj plynoucí bratrství s ostatními muži v boji je celoživotní výhodou a velkým přínosem pro jakoukoli věc. Nemohu nikomu radit, jak má žít, ale ti, kdo by byli ochotni vyrovnat se se zlem moderní armády a jsou si vědomi všech jejích nevýhod, ale přesto se pro ni shledávají vhodnými, by udělali mnoho dobrého pro sebe i pro své národy, kdyby se k ní přidali. Je samozřejmé, že během služby budou muset uplatňovat dobrý úsudek a diskrétnost; ale armádu nelze jednoduše přenechat mohykánským latinx transkám a neoleninským aktivistům. Nepochybuji o tom, že se nacionalisté přidají a pokusí se reformovat řady i akademie v západním světě. Pak jsou tu také věci jako francouzská cizinecká legie, i když disciplína, kterou praktikují, je příšerná. Trvá sedm let a vyhrazují si právo vás pronásledovat v kterékoli zemi, pokud dezertujete. Mnoho bývalých příslušníků SS a dalších Němců z druhé světové války vstoupilo do legie a bojovalo ve Vietnamu a někteří spáchali sebevraždu kvůli

náročnosti této jednotky. I když je možné, že nyní poněkud polevili.

71

Vše, co se nyní říká o Rusku, je čistá projekce. Ve skutečnosti je to Amerika a západní svět, kdo je řízen špiony a zpravodajskými agenturami. Své aktivy a kompromitované patolízaly umístili do korporátního světa neméně než do jiných vládních agentur a mezi zvolené politiky. Mnozí z nich, jako například Obama, jsou zcela výtvory té či oné frakce uvnitř bezpečnostního systému. Ty jsou zase spřízněné s oligarchy a často i s cizími zájmy a mocnostmi, takže je těžké si myslet, že mnohé západní země mají něco jiného než parodii na svobodu a národní suverenitu. „Zastupitelská demokracie“ plus byrokratický stát je často konzervativci kritizována jako destruktivní pro osobní svobodu a iniciativu, což je; ale vzhledem k tomu, že většina lidí, kteří vstupují do veřejného života, jsou chudí a slabomyslní, znamená to také jen nepřímou vládu tajtrlíků, oligarchů a jakéhokoli cizího národa nebo zájmu, který může sem či tam přivést více peněz nebo vlivu či hrozby. Mnozí z těch lidí na Západě, kteří křičí o Rusku, jsou loutkami Číny nebo států Perského zálivu - i když nejsou přímo na ráně nebo zkompromitovaní, očekávají sinekury a velké bohatství, které přijde v budoucnu. Většina médií je podobně zkompromitovaná, ačkoli průměrný novinářský trouba je pravděpodobně oklamán frázemi o „svobodném tisku“ a humanitárními hesly, která mu byla vtloukána do hlavy. Uvnitř hlavy mají centrální vakuolu plnou tekutiny, žádný mozek. Nepochybuji o tom, že věci jako „pizzagate“ jsou skutečné prostě proto, že kdybych byl špicl nebo zbohatlík, který má špicly k dispozici, velmi snadno bych kompromitoval

úřednické, po postavení toužící nízké lidi, kteří se v naší době přitáhli do vlády. Tito lidé přicházejí do hlavních měst s hladovým pohledem a plni pocitu, že „jsou v obraze“ a že to dokázali, jen velmi těžko kontrolují své choutky nebo chování. Mnozí z nich jsou vybráni a pěstěni právě proto, že začínají s dementními choutkami už na začátku. To neznamená, že v bezpečnostních službách, které Západ skutečně řídí, neexistují vlastenecké frakce nebo vlastenečtí oligarchové, kteří nemohou své bohatství vyvést a jejichž zájem je pak v jistém smyslu spjat se zemí a lidmi. Stejně předpokládám, že přijde doba, kdy nacionalisté, ti, kteří toho budou schopni, začnou do těchto služeb vstupovat. Prospějí tím sobě, svým přátelům i své zemi. Někteří, kteří se hodí k matematice a technice, nepochybně vstoupí do těchto typů agentur. Jiní se již nyní učí cizí jazyky - tibetština má mnohostranné využití! Ale pro ty, kteří jdou na vysokou školu, jsou tu další jazyky a obory, které mohou studovat a v nichž se jim bude dařit. Arabština, ruština, perština, čínština, indonéština - mnoho možností! Vzhledem k velmi nízkému počtu talentů ve státní správě nebo dostupných pro nábor se budou moci snadno zapojit do těchto dalších typů agentur, kterých je několik. Zde by bylo třeba více než v armádě skrývat svou mocenskou úroveň, a dokonce občas zapůsobit na levicově-internacionalistické pohůnky. Každý nacionalista nebo populista by měl působit nanejvýš stylem Muellera, pokud by chtěl být „napravo“. Ne všichni jsou toho schopni a myslím, že nápor bude značný. Takoví lidé často musí pracovat sami a zůstávají po léta zcela izolováni, svůj cíl a hvězdu si uchovávají jako vzácný skrytý majetek a nikdy nezaměňují krátkodobý cíl za konečný. Málokdo se bude moci nebo chtít zabývat nesmysly... to byl však problém anglofonních konzervativců po celou dobu. Vždycky se raději opalovali, hráli tenis a vydělávali

peníze. Chtěli být ponecháni na pokoji, aby se státu zmocnila havěť. Očekávám, že se takové věci změní bez ohledu na to, co říkám já nebo kdokoli jiný, prostě proto, že někteří lidé chtějí přežít, a ne vymřít. Nepochybně se pomalu, tak či onak, přidají a změní tvář takovýchto agentur. Moc moderního světa zůstává v dohledné budoucnosti v takových agenturách. V osudovou kometu typu Caesara a Napoleona lze jen těžko doufat. A takový člověk by stejně potřeboval spojence.

72

Práce ve státní správě může být pro dobrodružné muže příliš nudná. Někteří říkají, že CIA například ve filmech nebo při známých událostech přehání svou neschopnost - neúspěch 11. září, Irák, jejich nekonečné ponižování z rukou Sovětů -, aby skryla svou skutečnou sílu a vypadala slabší, než je. Já si však myslím, že to není pravda, a pokud jste se setkali s bývalými pracovníky CIA, pochopíte, že pověsti o jejich neschopnosti nejsou vůbec přehnané. Po Jamesi Jesusovi Angletonovi je Sověti a další důkladně ojebali ve všech dírách. Všechna jeho varování se naplnila. Byl to jedinečný Američan, vzácně tajnůstkářský v národě, který si potrpí na otevřenost a okázalost; za to je dnes ve zlomyslných filmech očerňován. Nebyl příliš typickým příslušníkem svého národa, Anglosasů, a je možné, že skrze jeho španělskou krev se do něj dostal kmen habsburských dvorních intrikánů nebo něco podobného. Rusové a další jsou ve zpravodajské práci velmi dobří, protože vyrůstají ve světě utajení a naučí se mít z podobných lstí velkou radost. Většina Američanů, kteří se o to pokoušejí, si jen hraje a ovlivňuje způsoby. Zpravodajské služby plné mormonů a různých kriplů, kteří si hrají na manýry vznešených bílých anglosaských protestantů, plné také fotbalových maminek a

vykastrovaných lidí, jsou ve skutečnosti navzdory své značné moci dost neschopné. Obojí může být pravda. A je to vidět na jejich velmi neobratných pokusech ovlivnit veřejné mínění uvnitř Ameriky. Nebudu mluvit o spekulacích nad útoky pod falešnou vlajkou a podobně, které se jistě dějí. Ale je nepochybné, že se snažili dostat do byznysu s „memy" a měli jednotky, které se tomuto druhu vizuální propagandy věnovaly, zejména během posledních voleb. Všichni jsme viděli jejich snahy a smáli jsme se. Myslím, že největší hrozbu, kterou pravice pro tento systém představovala, přineslo něco jako 4chan, který ukázal, že může být samostatnou zpravodajskou agenturou, a to daleko lepší než to, co dokázali formální špiclové. To, jak z fotek lokalizovali nejasné předměty, místa a lidi, je něco, co formálně vyškolení agenti normálně nedokázali. Memy vnesly všem zapšklým špiclům hrůzu do srdcí. Pár obrázků, které rozšířil Ricky Vaughn nebo pár šanonů, se dostalo do zpráv a bylo mnohonásobně účinnějších než propagandistické úsilí samotné vlády a v pořadech jako Homeland a dalších můžete vidět opravdu titánskou nenávist těchto lidí k armádě pravicových autistů, která jim překazila plány. Z tohoto důvodu tvrdě pracují na doxingu. Musíte pochopit, kde jsou vaše silné stránky. Pokud se vám nehodí práce ve vládě nebo v armádě, naučte se toto umění vizuální komunikace a sdílejte ho se svými přáteli, spolupracujte na jeho zdokonalování. Nebuďte trapní. Naučte se vytvářet videa a fotografie - existují různé nástroje, mnoho editačních programů. Pokud potřebujete, můžete začít s levným fotoaparátem. Pracujte ve skupinách...v „laboratořích", abyste tato videa a obrázky vyvíjeli, zdokonalovali a zaměřovali. Ujišťuji vás, že je to vyděsí a je to mnohokrát, mnohokrát účinnější než pochodovat na veřejnosti a hrát si na klauna, kterého po vás

chtějí. Dlouhá hra přesvědčování veřejnosti ještě zdaleka není vyhraná. Dávejte pozor na úkol, který zdaleka není splněn: zdiskreditovat autority, zesměšnit všechny veřejné piety, ukázat představitelům vlády, byrokracie, financí, korporací, velkých technologií a médií, jak ubohými ghúly jsou. V poslední době se podařilo dosáhnout mnoha úspěchů, ale jejich zneuctění v očích normíků zdaleka není dokončeno. Když se vás snaží donutit k odhalení a k pozitivním výrokům, vyhrávají. Pokračujte v tlaku pravého samizdatu.

73

Někteří lidé se rádi setkávají a ukazují na veřejnosti a myslím, že to lze, pokud se to dělá dobře. Ale je jen velmi málo skupin, které to dělají dobře. Existují po celém světě - několik jich je v Americe a v Evropě, některé v Jižní Americe a v Japonsku. Těch několik nacionalistických organizací, které to dělají dobře, hodně dbá na vzhled a také se nezabývá ideologií, symboly a chováním, které jsou bizarní nebo nepřátelské vůči zvykům a přáním lidí. Japonský nacionalista se může odvolávat na šintoistické obrazy a stavět tento nacionalistický způsob proti „cizímu“ náboženství buddhismu, ale to je proto, že tyto dvě tradice se v průběhu dějin této země přetlačovaly a stále přetlačují. V západním světě však žádná nezávislá pohanská tradice neexistuje a hra tímto způsobem selže. Urážet křesťany v politických hnutích je hloupé, když jsou jednou z posledních bašt proti společnému nepříteli. Pokud je jejich víra zkažená, lze ji napravit. Především se domnívám, že jakékoli veřejné hnutí bude nejúčinnější, pokud nebude vůbec politické a zůstane „implicitní“. Myslím, že na veřejnosti lze vykonat mnoho dobrého, ale mělo by se prosazovat formou společenského, nikoliv politického hnutí. Nacionalisté musí

představit zdravou alternativu k věčné vládě ošklivosti v naší době: podporovat přírodu, krásu, fyzickou zdatnost, zachování vysokých tradic literatury a umění. Pokud jde o to poslední, je to dokonce nutnost, protože neexistuje škola nebo univerzita, která by vám poskytla hodnotné vzdělání. Existuje celá řada způsobů, jak k tomu přistupovat, ale vzhledem k rozpadu skautingu si myslím, že skautské hnutí a hnutí na ochranu přírody by bylo jedním z nejlepších. Turistika a ochrana, zachování a obdivování veřejných a národních parků by mládež přivedly do divočiny a vzbudily v ní pocit bezbřehosti a úcty. Naučila by je mnoha dovednostem, budovala kamarádství a zdůrazňovala spojení lidí s krajinou jak pro účastníky, tak jako záležitost image pro ostatní. Je nepochybné, že jakákoli veřejná organizace bude infiltrována federály, nepřáteli a agenty provokatéry, a proto je třeba se vyhýbat jakýmkoli obrazům či poselstvím násilí a odsuzovat je a ostrakizovat lidi, kteří v tomto směru projevují sklony nebo se snaží ostatní přesvědčit k idiotským „akcím“. Lze tak činit současně s tím, že se takové skupiny mohou věnovat výcviku sebeobranných bojových umění a skutečně v městském prostředí usilovat o vznik soukromých boxerských a zápasnických klubů. Rizika jsou tak jako tak značná, ale není vyloučeno, že cestou propagace zdraví a krásy se vám podaří přesvědčit na svou stranu i federály: i oni se mohou sebezdokonalovat! To by bylo hnutí míru. Pravice může v současné době navíc snadno převzít doktrínu míru - nezasahování v zahraničí - a ochrany přírody, a to by byly velké úspěchy... to by do jisté míry pomohlo přesvědčit mládež na vaši stranu. Také bych vám doporučil, abyste se nepouštěli do vyloženě zbytečného rasismu, například do záměrného vylučování přátel z různých ras a podobně; těch by bylo v každém případě velmi málo. Může se tak dít současně s tím, že

otevřeně oslovujete bílou mládež a bráníte ji před rasovými útoky a učíte ji velikosti její historie a literárních tradic. Ženy je naopak třeba z takových skupin naprosto vyloučit a spíše je podporovat, aby měly své vlastní. Přítomnost žen v jakékoli takové skupině zcela zničí její společenskou funkci, a to tím, že do ní vnesou sexuální konkurenci a tím, že mají v krvi hrát na nemístnou rytířskost mužů a vyvolávat třenice ve svůj prospěch. Takové hnutí by bylo živou výčitkou omezenému a nízkému, úzkostlivému životu, který podporuje režim mrzáků. Po rozvinutí a s určitým dosahem, ale možná i v počátcích, by se mohlo zapojit do místních sociálních projektů různého druhu, například pomáhat opiátovým narkomanům tím, že jim poskytne tělocvičny a vdechne jim chuť do života, pomáhat osamělým starým lidem, udržovat ulice a parky v čistotě a mnoho dalších podobných věcí. Také si myslím, že by se mělo zkusit nárokovat si veřejný prostor ve městech, podobně jako příslušníci Generace Identity v Evropě často hlídkují v metru a na ulicích, aby ukázali, že se nenechají zastrašit. Ale aby se tak mohlo stát, musí být nejprve vybudována dobrá vůle veřejnosti. Útoků na takové skupiny bude samozřejmě mnoho, ale záleží na tom, zda jim většina bude věřit. Pokud zůstanete pevní jako společenské hnutí za mír, za podporu přírodních krás, zdravého životního stylu a zdravého nacionalismu, mohou se všechny útoky na takové skupiny jevit jako to, čím jsou, jako obavy paranoiků a nenávist uražených a ošklivých.

74

Ekvivalentem „memu“ v politickém dění je žert. Sílu dobrého žertu opravdu nelze podceňovat... může to být i tak málo jako vyvěšení vtipného transparentu nebo vtipného sloganu. Takové věci nemusí být spojeny s žádnou formální

skupinou, ale provádějte je v soukromí sami nebo s přáteli. Kampaň za zákaz pitbulů je skvělým příkladem trollingu v reálném životě. Nálepky „Je v pořádku být bílý“ byly dobrý nápad, alespoň na začátku: ti, kdo na ně začali lepit výhružné fonty nebo loga podivných organizací, tento trolling velmi rychle zničili. Smysl všech podobných „politických akcí“ by měl být stejný jako u memetického samizdatu, tedy zesměšnit nepřítele. Musíte je ukázat takové, jací jsou, tedy zakřiknuté, staré, sklerotické, ošklivé, pedantské; je dobré, když se ukážete v opačném světle, i když to není nutné. Ve Francii však Hommen, tradicionalistická a mužná odpověď na Femmen, poskytla dobrý model pro atraktivní veřejné akce tohoto druhu. Používají masky a anonymita je pro tento druh akcí často naprostou nutností. Její možnosti jsou však bezbřehé a i v případech, jako jsou nálepky „Být bílý je v pořádku“, kdy původní sdělení není vtipné, funguje, protože nutí nepřítele zaujmout veřejný postoj, který je široce a oprávněně uznáván jako zlý a záštiplný. Trumpovi se to daří velmi dobře, i když to není těžké; často nutí své protivníky, aby se postavili na stranu těch nejodpornějších vrahů, členů gangů, bezpráví a pokleslé zvrhlosti. Všechny takové akce musí být prováděny neohlášeně, plánovány v utajení a prováděny s úzkou skupinou přátel, aby nepřítel nemohl zorganizovat preventivní akci. Nezapomeňte, že jim stále patří mnohá města a policejní sbory v těchto městech, které lze přimět k nezákonnému jednání a k ohrožení; z tohoto a mnoha dalších důvodů jsou veřejná shromáždění ohlášená s dostatečným předstihem naprosto zbytečná, stejně jako veřejné „politické“ projevy a další podobné skopičiny. Musíte se samozřejmě vyhýbat jakémukoli násilí a řečem o násilí a nespadnout do pasti, do které vás chtějí dostat. V malé skupině přátel, kterou sami znáte, je snazší hlídat, kdo zůstane

a kdo ne, a snadnější je použít svůj úsudek o tom, zda je ten či onen člověk blázen nebo něco horšího. Nezapomeňte při takové akci vždy sledovat cenu, kterou je diskreditace nepřítele a odhalení jeho autoritářství, hlouposti, otrokářství a zkaženosti.

75

Přátelé, které získáš, jsou důležitější, mnohem důležitější než přítelkyně nebo manželky, které budeš mít. A vlastně vás za to vaše dívka bude obdivovat - ne že byste to měli dělat z tohoto důvodu, ale je to další výhoda: ženy obdivují muže s velkými osobními projekty, kteří jim nejsou zavázáni. Pokud bude vaším „vším“ a „nejlepším přítelem“, pravděpodobně k vám ztratí respekt. Největší „in“, které mají nacionalisté a spojenci proti nepříteli, je skutečnost, že nepřítel zasel sexuální chaos a zničil romantiku. Z velké části za to mohou generace našich rodičů, ale páni lži a ošklivosti, kteří vládnou naší době, v tom pokračují a používají to jako svůj největší nástroj kontroly. Toto je tedy nejlepší způsob, jak probudit muže, kteří si uvědomují zlo a podřízenost naší doby, a řekl bych, že také mnohé ženy, které jsou velmi nespokojené. Na druhou stranu na někoho, kdo je motivován pouze tímto problémem, není spolehnutí. Žádná „beta revoluce“ se konat nebude a bety jsou nespolehlivé, protože se dají snadno uplatit přítelkyní, nebo dokonce manželkou v domácnosti a parodií na dobrý domácí život. Zažil jsem mnoho mužů, inteligentních a vzdělaných, ale v jádru slabých a příliš zaujatých ženami, kteří se vzdali všech vyšších ambicí, jakmile se objevila alespoň trochu slušná dívka. Znepokojuje mě, že si mnozí myslí, že takový život je pro vás osobně nebo „pro vaši rasu“ velkou spásou. To je směšné. V každém případě se ožeňte a mějte děti, pokud chcete, ale nedělejte to jako politické prohlášení nebo formu akce. Nehledě

na to, že vy sami byste se nechtěli narodit jako součást demografické války, tohle není druh boje, který by civilizované rasy s potřebou prostoru a čerstvého vzduchu mohly kdy vyhrát. Představa, že by běloši nebo Japonci měli začít chrlit šest nebo sedm dětí na jednu vagínu jako negramotné hordy otroků z Bangladéše nebo Nigeru, je absurdní. Za prvé se to nikdy nestane... a ani by se to stát nemělo. V historii jsme byli téměř vždy proti přesile a nebyl to problém. Omezení přistěhovalectví v kombinaci s nějakou rozumnou deportací prováděnou postupně by stačilo k zajištění domoviny civilizovaných. Pokud se situace zhorší nebo nastane krize, dojde k opuštění demokracie a k jiným, mnohem tvrdším opatřením, včetně, jak očekávám, zásahu armády. Na tom, zda autisté mají či nemají rodinu, v miliardovém světě nezáleží; evropské národy mají stamilionové populace a „vymírání" jim nehrozí. Takže rozhodně mějte přítelkyni a rodinu, ale obávám se, že přílišné soustředění se na to jako na „prohlášení" proti programu nepřítele je chybou. Obvykle rodina znamená konec muže. To může být dobré i špatné. Ale nutnost péče o rodinu a citové nároky ho obvykle zaslepí před čímkoli vyšším. V případě, že máte rodinu, mějte ji proto, že máte velkou lásku a touhu po ženě - a totéž bych doporučoval ženám, odevzdat se takovému instinktu, pokud máte to štěstí, že ho máte. Vybírejte podle kvality biologie a pamatujte, že intelekt se dědí po matce, charakter po otci. Ale jakmile jednou založíte rodinu, nemyslete si, že je to „politický" úspěch nebo že by to někdy stačilo. Pokračujte v poslání, které jste si vytyčili, a pokračujte především v přátelstvích, která jste navázali ve službě této vyšší věci. Přátelství, která jste navázali vzájemným setkáváním, ať už osobním nebo internetovým, jsou největší událostí posledních let a zdrojem největších příslibů.

Nikdy nesmíte přestat studovat a spolupracovat, jinak zapomenete na nadšení z tohoto objevu. Přátelství v boji za válku a vyšší věc je něco, co vás může více než cokoli jiného pozvednout z děsivé tíže tohoto turbulentního světa stínů.

76

Přílišná péče o jídlo, výživu a zejména o zdraví může být považována za něco nemužného... za druh neurotického, hypochondrického trápení, které se hodí spíše pro staré panny. Na druhou stranu v minulosti nebyl svět tak plný jedů jako dnes. Téměř všechny potraviny se vyrábějí centrálně, skladují se ve skladech a jsou otrávené mykotoxiny a mnoha dalšími věcmi, které pomalu ničí vaši bytost. Proto je důležité přijmout opatření, abyste se proti tomu chránili, jak jen to jde. I když je drahý, probiotikum Gastrus se mnohým z nás velmi osvědčilo. Něco dalšího, co mohu doporučit, je kokosový olej a pobyt na slunci. Pokud nejste bílej jak satěna, a jehož předkové se vyvinuli pod stálou oblačností v severozápadní Evropě, většinou se budete moci opálit a účinky slunce jsou mnohé a velmi dobré. Nemáte žádnou výmluvu! (Ti, kteří se nemohou opalovat, musí doplňovat vitamin D3, ale i některé další věci.) Začněte deseti minutami na slunci uprostřed dne a postupně se opalujte. Obvykle stačí třicet minut denně, když se můžete opalovat. O opalování se hodně propaguje, ale jakmile žijete v tropických oblastech, můžete si všimnout, že i snědí lidé začnou vypadat nemocně a mají jakousi snědou barvu, pokud se vyhýbají slunci. Slunce byste měli uctívat. Vzpomeňte si na píseň New Order! Je samozřejmé, že musíte zvedat činky, a k tomu existuje mnoho různých programů, všechny jsou přizpůsobeny různému tělu, různé biologii a různým cílům. Obecně platí, že je lepší shodit tuk a snížit množství tělesného

tuku před nárůstem svalové hmoty, ale záleží na mnoha věcech. Ale režim slunce a oceli je naprosto nezbytný, pro vaši náladu, estetiku, pro získání pozornosti žen a respektu mužů, a především pro přípravu na boj a válku. Ve starověkých řeckých městech směli zvedat činky a pracovat v posilovně pouze občané: otroci to měli zakázáno. Není divu, že se babylonští roboti snaží zakázat posilovny pro muže i v naší době. Žalostné selhání „nasvalené levice", zcela umělého konstruktu, který předem plánovaně a koordinovaně prosazují formální orgány levice, to vše je velmi poučné: pomineme-li občasné výjimky, není možné být dnes „svalnatou levicí". Každý člověk, který vylepšuje své tělo sluncem a ocelí, se od moderní levice, programu zchátralosti a záštiplné zrůdnosti, vzdaluje. Oni to vědí a bojí se toho.

Musím to zopakovat nyní na konci tohoto krátkého manifestu: Mnozí z nich jsou domácí zvířata a jsou šťastní. Místo toho mluvím k mužům, kteří se cítí být tímto hmyzím světem utlačováni.

Lidé se vždy snaží ochočit si jeden druhého. Jazyk se používá k tomu, aby se ostatní podřídili a ochočili si je. Za stejným účelem se vytvářejí myšlenky, argumenty a příběhy. Moderní svět se v tomto ohledu nijak neliší od jakékoli ubohé kmenové společnosti. Jsem si jist, že Evropa před dobou bronzovou, před příchodem Árijců, byla podobná moderní Evropě. Lidé žili ve společných longhousech a pravděpodobně byli bičováni a ovládáni obézními maminkami, které jim vštěpovaly socialismus a feminismus.

Většina těch takzvaných mužů z doby longhousů byla pravděpodobně podobná moderním levicovým ekvivalentem

podpantofláků, kteří nezvedají železo. Proto byly tyto společnosti tak snadno podmanitelné.

Levice si uvědomuje, že vypadá slabě a trapně - protože taková je. Vědí, že nemají mládeži co nabídnout, jen se podřizovat a poučovat. Vědí, že jsou neatraktivní a zapšklí. Pokud skutečně mladí levicoví muži začnou cvičit a uctívat krásu, budou nuceni levici opustit.

Hmyzí člověk předstírá, že je motivován soucitem, ale místo toho je motivován titánskou nenávistí k dobře urostlým a krásným lidem. Hmyzí člověk se snaží pohřbít krásu pod nánosem všudypřítomné ošklivosti a odpadků. Tak velká část Tichého oceánu a nedotčených oceánů je dnes plná odpadků a plastů. Tyto odpadky vytékají z měst postavených na hromadách nepředstavitelné špíny. Vody jsou znečištěné antikoncepčními pilulkami a mysl ohýbajícími drogami, které vypouštějí obézní zvířata s vysokým obsahem fruktózy a kukuřičného sirupu. Pak je tu samozřejmě ošklivost lidí. A ta se s přeplněnými, nehygienickými novými městy naší doby, obydlenými hordami trpasličích zombíků, kteří jsou dováženi na otrockou práci a politickou agitaci z latrín světa zamořených mouchami, jen zhoršuje.

Lidé cítí, že tomu nemohou uniknout, vědí, že jde o agresivní metodu, která má demoralizovat a utlačovat. Když zveřejňuji své obrazy vitality v jasném slunci dlouhého poledne, cítí, že z nich spadla tíha. Mnozí mají pocit, že unikli tíži tohoto odpadkového světa a vrátili se do doby, kdy se mohla projevit přirozená krása člověka, což naznačuje, že jde o formu života, která může svobodně rozvíjet své síly.

Věřím v právo přírody. Nudí mě ideologie a slovíčkaření. Obrazy, které zveřejňuji, mluví samy za sebe a poukazují na prvotní řád, který je citelný pro všechny, ve fyzickém smyslu.

Když já nebo moji následovníci zveřejňujeme silné, krásné obrazy mužských modelů s neuvěřitelnou vitalitou a mládím, naši nepřátelé skřípou zuby závistí a nenávistí, zatímco my jsme povzneseni a inspirováni.

Nadřazení, stejně jako pohledný Alexandr, působí téměř magickým účinkem, který k nim přitahuje ostatní. Někteří jsou přitahováni k vyšším činnostem, jiní k jiným úkolům, ale všechny malicherné starosti jsou zapomenuty. Není třeba nic říkat ani rozvádět, není třeba to intelektualizovat o nic víc než jako lov vlků pro jejich vůdce smečky nebo činnost včel v úlu pro jejich královnu, kvůli jejich přirozené přitažlivosti.

Když zveřejňuji obrázky božských mužů, jako je Pietro Boselli, mnozí jsou v úžasu a touží je napodobit. Mnohé jsem inspiroval k rozvoji jejich těl a fyzické i duchovní síly.

Nemám co říci lehkovážným lidem, kteří se ocitli, možná zmatení, na vlivných pozicích v médiích nebo ve vládě, ani mnoha zbytečným, kteří je následují. V příštích sto letech, a dokonce i dříve, barbarská pirátská bratrstva tuto zkaženou civilizaci vyhladí, jako to udělala na konci doby bronzové.

77

Hvězda smlouvy - Co se tedy pravděpodobně stane v dlouhodobém horizontu? Předvídám dobu, ne příliš vzdálenou, kdy se Leviatan nebude moci udržet pohromadě. Očekávám, že národy se budou moci zachránit před globálním otrokářským projektem, který je nyní prosazován. Ale to, co přijde potom, bude pravděpodobně také neuspokojivé. Národy sice uniknou

nebezpečí, ale vrátí se ke své mírumilovné a ovčí existenci. Bude třeba je chránit před tím, aby se dostaly do stejné situace, v jaké jsou nyní. Domnívám se, že v určitém okamžiku, ať už před potížemi, nebo po nich, se lepší jedinci najdou a opustí tuto civilizaci. Vytvoří si pevnosti na okraji civilizovaného světa, v tropech, odkud budou sledovat moře. Vrátí se éra vrcholného pirátství. Takoví muži budou rozvíjet především své fyzické síly a schopnost vést válku. Budou nabízet národům obranu výměnou za odměnu. Občas pošlou mezi lidi velkého demagoga, když je to nutné. Takoví lidé, usazení na vrcholcích těchto orlích hnízd, budou mít opět území nové hranice a život, který jim vyhovuje. Věda bude osvobozena od omezení péče o pohodlí nebo zábavu. Znovu začnou velké projekty ve vědě, projekty soukromých mužů. Takové pevnosti budou disponovat strašlivými zbraněmi na svou obranu a budou mít hluboko do národů proniklá svá tykadla a mnoho svých emisarů a pozorovatelů.

Myslím, že je to velký sen, ale může se to stát dříve, než si myslíte. S vypnutím několika detailů by se jím stal Executive Outcomes nebo Bob Denard, kdyby je velké státy Evropy nedokázaly zastavit. A myslím, že brzy nebudou schopny. Ale do této velké příležitosti ještě nějaký čas zbývá. Do té doby musí být vykonána velká práce. Vidím brzy dobu, kdy se několik mužů, možná ne více než několik set v celém národě nebo rozprostřených po celém světě, pustí do poslání velkého sestoupení. V této knize jsem mnohokrát chválil instinkt. Ale povznesený život se může řídit instinktem, zatímco pokud se cítíte být dekadentem, je velmi důležité odolat instinktům, které vedou k nesmyslnému sebezničení. Disciplína a dokonalost jsou nejlepší, když vycházejí z vašich vlastních tužeb, nikoli z

potlačování. Pokud vás však vaše instinkty místo toho vedou k sebezničujícímu chování, které vám ublíží, rozhodně se tomu vzepřete. Jen si uvědomte, že tato cesta je nanejvýš provizorní. Měli bychom chtít přivést na svět bytosti, které následují vyšší životní cestu jako záležitost vrozené krve a touhy, nikoli z povinnosti. Vynakládat čas a duchovní energii na potlačování destruktivních tužeb je obtížné a nákladné. Disciplína je nejdůležitější, ale záleží na tom, odkud pochází. Bohužel mnozí nevěnují těmto dvěma způsobům „kázně" vůbec žádnou pozornost, ale místo toho se starají pouze o veřejný obraz své ctnosti nebo dobroty. V tom není téměř nic dobrého. A pravice si přijetím tohoto druhu farizejství značně uškodila. Dám vám příklad, co mám na mysli: v mnoha zpravodajských agenturách pracují mormoni. Tito lidé jsou vybíráni pro svůj bezúhonný morální charakter, pro to, že projdou testy na detektoru lži, že se nedají snadno zkompromitovat a tak dále - vlastnosti, které z nich dělají špatné špiony. Abyste byli v tomto světě efektivní, musíte se velmi dobře orientovat v podsvětí, v kriminálním životě, ve společnosti feťáků, dealerů, prostitutek, gamblerů, v těch nejzvrhlejších úchylech. A právě to mám na mysli, když mluvím o velkém sestoupení. Aby se jistá skupina z řad pravice skutečně uchytila v základech tohoto odpadkového světa, bude muset sestoupit do tohoto pekla. Jsem pevně přesvědčen, že to je klíč ke zvrácení všeho, co je zkažené, a cesta k velké očistě. Představuji si síť nevěstinců a heren po celém světě, produkci pornografických videí a úplné proniknutí do světa neřesti. Ano, polapit, kompromitovat, korumpovat a především pozorovat a znát jejich tajemství. Sestoupit do vznášejícího se světa naprosté neřesti, a dokonce se v něm angažovat - což musíte, chcete-li v tomto světě prospívat - a přitom si zachovat hlavu a udržet v pozornosti oheň svého cíle... není to velký a velmi

obtížný úspěch? Tato cesta musí být jen pro velmi málo lidí, velmi málo lidí se na ni hodí. Ale těchto několik má patřit k největším z nastupující generace. Toto bratrstvo bude místo toho pracovat na zesílení neřesti, na rozdmýchání démonických vášní, na zasetí naprostého zmatku do srdce nestvůry. Nárůst chaosu, zmatku a tlaku na Leviatana jej položí na lopatky: představte si dokonce svět, kde by lidé pod neustálým náporem protichůdných a divokých tvrzení ztratili veškerou důvěru ve sdělovací prostředky, vládu a lékaře a nevěřili by už ničemu, co slyší oficiální cestou. Jednalo by se o řád rytířů ducha, jaký existuje maximálně jednou za tisíc let. Pomalu, možná po dvě generace, budou trpělivě pracovat, zkoumat a vznášet nároky na všechny stoky podsvětí, všechny výtoky Leviatana, všechny spoje spodní kostry, která je základem tohoto světa. Ovládnou noční kluby, bary, nevěstince, hotely, kasina, pornografii a mnoho horšího, a místo aby žili, aby se izolovali od neřesti propagované tímto světem, budou ji zesilovat a naučí se ji ovládat jako velkou zbraň. Je to největší zbraň našeho věku. Vězte, že Leviatan se neudržuje propagací neřesti, ale její normalizací. Při každé normalizaci je však třeba mnohé vystříhat; to je jeho velká slabina. Tento rytířský řád udrží neřest věrnou sama sobě. Zpod něj vychází veškerá satanská moc Babylonu, proti kterému bojujeme. Jistě se objeví někteří lidé, jejichž vzájemné pouto musí být z titanu, kteří dokáží sestoupit do tohoto světa, kteří mají duševní a duchovní zdroje, aby sestoupili do podsvětí a vrátili se s cenou. Jsem si jistý, že tato smlouva, toto bratrstvo prokletých, až budou dělat první kroky k sestupu, bude mít pocit, že se jim velké tajemství věcí odhalí v plnosti, ne odpověď, neuchopitelná rozumem, ale právě toto X, šílenství, které je za věcmi, se ukáže, až se budou chystat sestoupit... bude to úžasné vzrušení, jako když se velký

pterodaktyl, kryptický dravý pták v Kongu, chystá v noci sletět na svůj cíl z koruny stromu. Vím, že takoví muži z bronzu existují. Sním o tom, že při sestupu budou mít oči nahoře na velké Severní hvězdě, a přemýšlím o tom, jak se budou cítit, představuji si, jak budou procházet velkým labyrintem stínů, zatímco jejich duch se s velkým soustředěním a posedlostí upne na tu osudovou hvězdu a na tu druhou, ničitelku národů, nikdy nezapomínající na cestu zpět... ...nezapomínající na své volání a věčný úkol, který našeptává těm, kdo mají uši k naslouchání.